

விரல்களற்றவனின்

பிரார்த்தனை

ஆந்திரப் புகைப்பதி

தமிழ்
திட்டப் புத்தகம்

தூய்மை கொண்டுவரும் சிறாசாலை நெடுஞ்செழுதை வெளியிடும் விரல்களற்றவனின்
கலைபாண வேண்டுகோட்டுப் பாலகாலத்துக் கல்பிபாண
கலைபாண வேண்டுகோட்டுப் பாலகாலத்துக் கல்பிபாண

பிரார்த்தனை

(சிறுக்கத்தகள்) தூய்மை கொண்டு பரிசு செய்து பிரிப்பிலிருந்து வைத்துப் போடுவதை

பாலகால நெடுஞ்செழுதை

— தூய்மை, பாலகால நெடுஞ்செழுதை கலைபாணம்
கொண்டு பரிசு செய்து வைத்து போடுவதை
கலைபாண வேண்டுகோட்டுப் பாலகால

பிரார்த்தனை
கலைபாண வேண்டுகோட்டுப் பாலகால
ISBN 978-81-89-939-0-1

அந்தங்கீல் கலைபாணத்தை

<p>Vellai Chithirai Vanavillai - 1 Author : S. S. Srinivasan Illustrator : A. S. Srinivasan Editor : A. S. Srinivasan 32, Shri Shivalingam Mawatha, (Opaniyanmalai Road) Matale - Wadodara Mysore - 570001 Email : lamp@nesbaidaindianforodes.com</p>	<p>Title of the Book : Author : Copy Right : Published by : Editor : Publisher : Cover Design : ISBN No : Price :</p>
---	---

வெளியிடும் விரல்களற்றவனின்

கலைபாண வேண்டுகோட்டுப் பாலகால

இந்நால் தேசிய நூலிலிருத்தி ஆவணவாக்கல் சபையினது அனுசரணையுடன் அச்சிடப்பட்டது. இதன் உள்ளடக்கக் கருத்துக்கள் சபையின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளவும்.

தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் மத்திய நிலையம் –
பட்டியலாக்க வெளியீட்டுப் பிரிவு

சிஹ்நாப்தீன், அஷ்ரஸ்^ப

விரல்களற்றவனின் பிரார்த்தனை / அஷ்ரஸ் சிஹ்நாப்தீன். -

வத்தனள் : யாத்ரா வெளியீட்டகம், 2013

ப. XX , 127 ; செமீ 21

ISBN 978-955-8448-08-3

i. 894.8113 டிவி 23

ii. தலைப்பு

1. தமிழ் சிறுகதைகள்

Title of the book :	Viralkalatravanin Pirarthanai
Auther :	Ashroff Shihabdeen
Copy right :	Ameena, Ashroff 37, Sri Sidhartha Mawatha, (Dhankanta Road) Mabola - Wattala. ashroffshihabdeen@gmail.com
Published by :	Yaathra Publishers - Wattala
First published in :	15.01.2013
Printers :	AJ Printers, 44, Station Road, Dehiwala.
Cover design :	Muanaf Azeez
ISBN No :	978 - 955 - 8448 - 08 - 3
Price :	Rs. 300/-

நகர்த்து ஏது நிலைப்பிரிவைகள்

உயர்கள்

2001 - சூலைக்காலி நிலாநால்

விரல்களற்றவரின்

2002 - பிரார்த்தனை

(சிறுக்குத்தகள்)

2003 - மாடுவ - குதிரையிட வழக்

2004 - வெளி நிலைய குதிரைய

நிலைப்பிரிவை

2005 - நீரை காட்டி

பிப்ரவரி நிலைப்பிரிவைப்

நிலைப்பிரிவையில்

2006 - நூல் விடுதலைப்போன்று

நிலைப்பிரிவை, காட்டி

2007 - சிளக்கு குது குது

நிலைப்பிரிவை நிலைப்பிரிவை நிலைப்பிரிவை

நிலைப்பிரிவை - காட்டி கீடு

(2008) நூல்குதிரையிட நிலைப்பிரிவை நிலைப்பிரிவை நிலைப்பிரிவை நிலைப்பிரிவை

போதுமான முறையில் கடந்த
ஒரே முறையாக விடுதலை பொறுத்து
போதுமான கடந்த முறையை பொறுத்து
நால்கள் கொண்டிருக்கிறீர்கள்

தேசிய நூலை அனுமதி கொடுத்து விடுதலை
பொறுத்த மேஜர்களை போற்றுகிறீர்கள்

நூலாசிரியரின் பிற நூல்கள்

கவிதை

காணாமல் பேரனவர்கள் - 1999

உன்னை வரசீக்கும் எழுத்து - 2007
(மொழிபெயர்ப்பு)

என்னைத் தீயில் ஏற்றந்தவர் - 2008
(அரசு சாலைத்திய தேசிய விருது பெற்றது)

சிறுவர் கீக்கியம்

புள்ளி - 2007

கறுக்கு மொறுக்கு - முறுக்கு - 2009
புல்லுக்கு அலைந்த மில்லா - 2009

ஏனையலை

தீர்க்க வர்ணம் - 2009

பல்கலைப் பத்திகளின் தொகுப்பு

ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து

ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் வரை - 2009

(பயண அனுபவங்கள்)

ஒரு குடம் கண்ணீர் - 2010

- உன்மைக் கதைகள் -

(அரசு சாலைத்திய தேசிய சான்றிதழ் பெற்றது)

சிறுகதை - மொழிபெயர்ப்பு

ஒரு சுறங்கைப் பேரீச்சும்பழங்கள் (2011)

(அரசு சாலைத்திய தேசிய விருது பெற்றது)

ప్రాంతమ రిసోర్స్‌ల అభివృద్ధికాలానికి విప్పాలిక (కాంగ్రెస్ పార్టీ దేశవ్యాపకమ - 1999, కాంగ్రెస్ పార్టీ రాష్ట్రము - 2005), కూడా పార్టీ అధ్యక్షుల గ్రహణ (కీమోలోగిస్ట్ - 2009), కూడా కొంగ్రెస్ పార్టీ అధ్యక్షుల గ్రహణ (కాంగ్రెస్ పార్టీ రాష్ట్రము - 2010, కూడా కాంగ్రెస్ పార్టీ రాష్ట్రము - 2010, కూడా కాంగ్రెస్ పార్టీ రాష్ట్రము - 2010) కొంగ్రెస్ పార్టీ రాష్ట్రము కు విప్పాలిక కావలించి ఉన్నాడు.

கைக்கட்டி நிற்கும்

கஷத சிமாடி

அஷ்ராப் சிலாப்தீன் அவர்களை ஒரு கவிஞராக (காணாமல் போனவர்கள் - 1999, என்னைத் தீயில் எறிந்தவள் - 2009), ஒரு பத்தி எழுத்தாளராக (தீர்க்கவர்ணம் - 2009), ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளராக (உன்னை வாசிக்கும் எழுத்து - 2007, ஒரு குடம் கண்ணீர் - 2010, ஒரு சுறங்கைப் பேர்ச்சம் பழங்கள் - 2011) ஒரு பயண இலக்கியக் காரராக (ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து ஸ்ரீரங்கப்பட்டனம் வரை - 2009). நான் ஏலவே அறிந்திருக்கிறேன்.

சிறுவர் இலக்கியம், பயண இலக்கியம், பத்தி எழுத்துக்கள், மொழிபெயர்ப்பு, கவிதை என்று அகலக் கால் வைத்தாலும் மிக ஆழ மாகவே வைத்திருக்கின்றார் - வைக்கின்றார் என்பதை அவருடைய ஒவ்வொரு நூலும் ஊர்ஜிதம் செய்தே வந்துள்ளது.

‘ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து ஸ்ரீரங்கப்பட்டனம் வரை’ என்னும் பயண அனுபவ நூல் - எழுபது பக்கங்களே கொண்ட அந்தச் சின்ன நூல் இவருடைய பயண அனுபவங்களை எவ்வளவு அற்புதமாகப் பதிவு செய்கின்றது!

அறிஞர் ஏன்.ம்.ஏ. அலீஸ் அவர்களின் பயண நூல்கள் பற்றிப் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் “குறிப்பிட்ட பயண அனுபவங்

களளையும் பார்த்த, கேட்ட விடயங்களையும் கொண்டு சுவாரஸ்யமாகவும் அறிவிபூர்வமாகவும் எழுதும் சிறு பிரிவினருக்கான சிறந்த உதாரணம் அலீஸ்" என்னும் குறிப்பே என் நிலைவிலோடியது, இந்தச் சின்ன நூலை வாசித்த போது.

நம்மை மறந்து வாசிக்கச் செய்யும் சுகானுபவம் எல்லா எழுத்துக்களிலுமா கிடைக்கிறது!

'விரல்களற்றவளின் பிரார்த்தனை' எனும் இந்தத் தொகுதி மூலம் தன்னை ஒரு பேசப்படவேண்டிய - விமர்சனத்துக்குள்ளாக்கப்பட வேண்டிய சிறுகதையாளனாகவும் நிருபித்துக் கொள்கின்றார் அஷ்ராப் சிஹாப்தீன்.

'எல்குறோஸ்' செயற்கைக் கோளிலிருந்து பிரியவிருக்கும் ஒரு ஏவகணை சந்திரனில் செய்யப்போகும் வித்தைகள் பற்றிப் பேசம் 'அவ்வெண்ணிலவில்' கதையில் நாஸா விண்ணாய்வுக் கூடம் பற்றி இப்படிக் குறிப்பிடுகிறார் அஷ்ராப்:-

"நாஸா விண்ணாய்வுக் கூடத்தில் கால் இடறினால் ஒரு விஞ்ஞானி மேல்தான் விழ வேண்டும். விழுபவனும்கூட ஒரு விஞ்ஞானி யாகத்தான் இருப்பான்..."

நமது இலக்கிய உலகும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. தங்களுக்குத் தாங்களே பட்டங்கள் கூட்டிப் பறக்க விட்டுக் கொண்டும் பறந்து கொண்டும் கால் இடறினால் இன்னொரு பட்டத்தில் விழுந்து கொண்டும்...

கதை, கதையாகத்தான் வந்து குவிகின்றது. இலங்கையில் ஒரு மாதத்துக்குச் சமார் 150 லிருந்து 200 வரை கதைகள் எழுதப்படுகின்றன. ஒரு வருடத்துக்கு எத்தனை என்று நீங்களே கணக்கிட்டுக் கொள்ளுங்கள். இந்தச் சின்ன இலங்கையிலேயே இப்படியென்றால் தமிழ் நாட்டில்? ஆண்டுக்கு 5000 கதைகள் போல் எழுதப்படலாம். ஒரு பக்கக் கதைகள் உட்பட.

வருடத்தின் சிறந்த கதைகள் என்று ஒரு 12 சிறுகதைகளைத் தெரிவு செய்து நூலாக்கும் இலக்கியச் சிறந்தனை அமைப்பு நல்ல கதைகள்

கிடைக்காத சிரமத்தால் தங்கள் பணியினைக் கைவிட்டு விடும் உத்தேசத் தில் இருப்பதாகத் தகவல்கள் கிடைக்கின்றன.

அங்கே இகெழியச் சிந்தனையும் இங்கே தகவமும் திணரித் தான் போகின்றன, நல்ல சிறுக்கைத்த தேடலில்.

நம்மில் நிறையப்பேருக்குச் சிறுக்கை எழுதுவது என்பது ஒரு ஜேசான் விளையாட்டான விசயமாகப் போய்விட்டது.

“இந்தக் கதை வேண்டாம். வேறொன்று தருகின்றீர்களா?” என்று கேட்பார் பத்திரிகையாசிரியர்.

“நாளைக்குக் கொண்டு வர்ரேன் சார்! எப்பிடியும் அடுத்த வாரம் வந்துடனும்!” என்று கூறிச் செல்பவர்களை நான் நிறையவே அறிந்திருக்கிறேன்.

அவசரமாகக் கற்பனை பண்ணி, அவசர அவசரமாக எழுதி, அவசரமாகப் பேப்பரில் போட்டுக் கொள்வதால்தான் இந்தக் கீழ் நிலை.

ஒரு இரண்டு நாள் குப்பைக்காரர் வராவிட்டால் பார்க்க வேண்டுமே எங்கள் ஒழுங்கையை - அத்தனையத்தனை வீடுகளிலும் வீட்டுக்கு இரண்டு மூன்று என்று கலர் கலராய்ச் சிலு சிலுப் பைகள் தோரணமிட்டுத் தொங்கும் அழகை!

உதாரணம் சரியில்லையோ என்னும் நினைவு வருகின்றது. கூடவே அஸ்ரஸீபின் துணையும் கிடைக்கிறது.

முதல் கதை ‘நாய்ப்பாசம்’.

அந்த நாயின் நடை... அது நடந்து செல்லும் விதம். “எனது அந்த நாளைய ஆசிரியர் ஒருவரை ஞாபகப்படுத்தியது. வாத்தியாரை நாட்டன் ஒப்பிடுவதாக நீங்கள் யாரும் தப்பாக நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது...” என்றெழுதிச் செல்கிறார்.

கிணற்றில் நீர் ஊறுவது போல் அது மனதில் கிடந்து ஊற வேண்டும் என்கிறார் ஒரு பழைய மேநாட்டுக் கதையாசிரியப் பெண். இந்த அமெரிக்க எழுத்துச் சிற்பியின் (Ferber Edna) கூற்றுப்படி, “ஒரு

சிறுகதை பேப்பரில் அல்லாமல் மனதில் வளர வேண்டும். எழுத்தாளன் மாதக்கணக்கில் அதை மனதில் சுமந்து திரிய வேண்டும்."

ஒரு சிறுகதையின் பிறப்பைப் பிரசவத்தின் பாடுகளுடன் ஒப்பிடுகின்றனர் அனுபவஸ்தர்கள். சுமந்து திரிதல், வெளிவரத் துடிக்கும் அதன் பட்டப்படி, பிரக்கும்போது அது தரும் வேதனை, பிறந்தபின் கிடைக்கும் சுகமான மகிழ்வு... என்று அத்தனையத்தனையும் அந்த வாசகத்துக்குள் இரண்டையும் இகணக்கின்ற விதம் உயிர்ப்பானது.

சிறுகதை எழுதுவது அப்படி ஒன்றும் லேசான விசயமில்லை எனத் தெரிந்து கொண்டேதான் இந்தத் தீக்குள் விரலை வைக்கும் செயற்பாட்டில் இறங்கியிருக்கிறார் அஷ்ரஃப்.

அவருடைய 'ஒரு சுறங்கைப் பேரீச்சம் பழங்குளும்' ஒரு குடம் கண்ணீரும் அதை அவருக்கு உணர்த்தியிருக்கும். உபதேசித்திருக்கும்.

என்னுடைய இந்த 50 வருட இலக்கிய வாழ்வில் நான் ஒரு அறுபது சிறுகதைகள்போல் எழுதியிருக்கிறேன். ஆயிரத்துக்கும் மேற் பட்ட சிறுகதைகளை வாசித்திருக்கிறேன். எனக்குப் பிடித்த சிறுகதைக் காரர்களாக அங்கும் இங்கும் என்று ஒரு சிலரை மனதுக்குள் வரித்தும் கொண்டிருக்கிறேன்.

சிறுகதை எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான விஷயம் என்றாலும் இப்போது ஒரு சிறுகதையை வாசித்து அதன் உள்ளுமைந்து உலாவருவதற்கான வசதியின்மை கண்டு வருந்தமடைகிறேன். நிரப்பந்தங்கள் மூலம் வாசித்து முடித்தே ஆகவேண்டும் என்னும் நிலை வரும்போது உற்சாகத்துக்குப் பதிலாகக் களைப்பும் தலைவலியுமே மிஞ்சகின்றன.

தலைவலி என்றாலும் ஒரு நினைவு வருகிறது. உமா வரத ராஜனின் 'உள்மன யாத்திரை' தொகுதியில் உமா, ஒரு வாசகர் கடித்ததையும் சேர்த்திருந்தார். உமாவின் அந்தக் கதை வந்த பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு ஒரு வாசகர் எழுதிய கடிதம் அது.

"இந்தமாதிரிக் கதையையெல்லாம் போட்டு ஏனையா பத்திரி கையின் பக்கங்களை வீணாடிக்கிறீர்கள்? ஒரே தலைவலி. தாங்க முடிய

வில்லை” என்பது அந்த வாசகனின் கோபக்குரல்.

சஜாதா ஒரு முறை குறிப்பிட்டார். ‘சிறு கதைகள் இப்படி அரை வேக்காட்டுடன் வந்து குவிவதற்குப் பத்திரிகைத் தேவைகளே முக்கிய மான காரணம்’ என்று.

பெருவாரியான எழுத்தாளர்களைச் சிறுகதை என்கிற இலக்கியத் துறையிலிருந்து தூரமாக்கி விடுவதைப் போலவே பெரும்பாலான வாசகர்களையும் ஒரு சில நல்ல படைப்பாளிகளிடமிருந்து தூரமாக்கியே வருகின்றன இப்பத்திரிகைகள் என்பதை சஜாதா சொல்ல மறந்து விட்டார்.

அஷ்ரஸ் சிஹாப்தீனுடைய சிறுகதைகளை வாசிக்க முற்பட்ட போது அவை என்னை உள்ளீர்த்துக் கொண்டன. களைப்புக்குப் பதில் ஒரு சவாரஸ்யமான உற்சாகத்தைத் தருகின்றதான் உணர்வு எழுந்து. அவருடைய கதை மொழி ஒரு சித்திரம் போல் நம்மைக் கவர்ந்து கொள்கிறது. சொற்களைத் தேடி அவர் ஓடாமல் அவரைத் தேடிச் சொற்கள் ஒடிவருகின்றன. அதனால் இடத்தில் சக்கைக் கல்போல் அமர்ந்து கதையின் கட்டுமானத்தை மேலெழுப்புகின்றன. மிகச் சாதாரணமான வழக்காற்று மொழிச் சொற்கள் கூட இவரது கதைகளுக்குள் உயிர்த்தெழு கின்றன. வார்த்தைகளைக் கோர்த்துவிடும் வித்தை மிகவும் அருமையாகக் கைவந்த ஒருவராகவே இவரைக் காணுகின்றேன்.

மு.பொ.வின் ‘முடிந்து போன தசையாடல் பற்றிய கதை’த் தொகுதியை வாசித்தபோது நான் வியப்படைந்து போனேன். கதை எழுதுவது என்பது ‘கிள்ளுக்கீரை’ விளையமல்ல. ஒரு கதை எழுத வருகிற வனுக்கு என்னென்ன சங்கதிகள் தெரிந்திருக்க வேண்டும், எத்தனை எத்தனை உலக்த்தை அவன் காணுகிறான் என்று.

அஷ்ரஸ் சிஹாப்தீனும் அதே வியப்பைத் தருகிறார். ஆனால் வேறு விதத்தில். எழுதுவதை விட வாசிப்பதையும் தேடித் தேடி வாசிப்பதையும் முன்னிலைப்படுத்துகிறவர்கள் வியக்க வைக்கும் எழுத்தைத் தர வல்லவர்களே.

கதை எழுத வருபவர்களை அஷ்ரஸ் அச்சுறுத்துகிறாரோ என்ற

நினைவும் எழுந்தது.

இரு தெருநாய் பற்றியும் எழுதுகிறார். வெள்ளள வேன் கடத்தல் பற்றியும் எயிடஸ் நோயைப் பூனைக் காய்ச்சல் என்றும் மசைக்கலால் அவதிப்படும் லெப்டினன்ட் கேர்ணால் பற்றியும் நாளா வின் வெளி ஆய்வுகூடம் பற்றியும் ஆய கலைகள் 44ஜியும் விட்டு கேசும் கலை பற்றியும் நந்திக் கடல் பிரதேசத்தில் இராணுவம் நிலை கொண்டு எதையோ தேடுவது பற்றியும் அதிபாரக் குத்துச் சண்டைப் போட்டிக்கு ஈடான விளையாட்டுப் போட்டி பற்றியும்... எத்தனை எத்தனை உலகங் கலைக் கொண்டு வந்து இறக்கி வைக்கிறார், இதற்குள்... இந்த இறக்குதல் கலைத்தான் அச்சுறுத்தல் என்று அஞ்சினேன்.

இந்தத் தொகுதியின் பதினாறு சிறுகதைகளையும் பல தடவை சலிப்பின்றி வாசித்தபோது எனக்கு மிகவும் பிழித்த எழுத்தாளரான அ.முத்துவிங்கம் எனக்குள் பல தடவை ஒடிவந்ததைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

இரு நல்ல கதைக்குக் கதை சொல்லும் கோணம் என்பது மிக முக்கியமானது. கதை யாருடைய பார்வையிலிருந்து சொல்லப்படுகிறது என்பதைக் கதை சொல்ல வருபவர் தீர்மானித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

கதை சொல்ல வருபவர்களின் பொதுத் தன்மைக்கு ஏற்பவே அதுவும் குறிப்பாக அ. முத்துவிங்கம் அவர்களைப் போலவே தன்னுடைய பெரும்பாலான பிரதிகளைத் தானே கூறிக் களிப்பதுடன் வாசிக்கும் நம் மையும் களிப்படைய வைக்கிறார். இப்படி ஆசிரியரே பாத்திரமாகிக் கதையைச் சித்தரிக்கும்போது பிரதியின் பல சவால்கள் எளிதாகி விடு கின்றன. கதையின் எல்லாத் தனித் தனிப் பாத்திரங்களையும் இணைக்கும் மையச் சுரடாகக் கதை சொல்லும் ஆசிரியரே இருந்து விடுகின்றார்.

தொகுதியின் முதற் கதை 'நாய்ப்பாசம்.'

அந்த நாய் என் கவனத்தைக் கவர்ந்ததற்குக் காரணமிருந்தது. அது ஒரு தெரு நாய். அந்த நாயைப் போல் சொறி பிழித்து... என்னும் ஆரம்ப வரிகளே என்னிடம் முத்துவிங்கத்தைக் கூட்டி வந்து விட்டது.

அவருடைய 'எலுமிச்சை' கதையிலும் ஒரு நாய் வருகிறது.

'நாயென்றால் ஏதோ சந்தீர குலம் கூரிய குலத் தோன்றலில்லை. சாதாரண ஊர் நாய்தான்.' (வடக்கு வீதி)

இனி அஷ்ரஸின் நாயிடம் வருவோம்.

'... அதன் பின்னாங்கால்கள் முன்னாங் கால்களை விட நீளமாக இருந்தன. அப்பின்னாங்கால்கள் உட்புறமாக நீண்டிருந்ததால் குதியுயர்ந்த செருப்பணிந்து செல்லும் பெண்களுக்குப்போல் புட்டம் பின் பக்கமாகச் சற்றுத் தூக்கலாக... குதிகால் செருப்புப் பெண்களையும் விட எனது அந்த நாளைய ஆசிரியர் ஒருவரையும் ஞாபகப்படுத்தியது. அந்த வாத்தியார் ஒரு குதுகலமான பேர்வழி...' முடிவுக்கு முடிவுக்கு முடிவுக்கு

தான் கூற நினைப்பதைத் தடங்கவின்றியும் ஒரு தெளிவிடனும் கூறிவிட அவருடன் கைகோர்த்து நிற்கின்றன அவரது வார்த்தைகள்.

அபஸ்வரமாகிவிடாமல் கதையினூடாக வந்து குவியும் தகவல் கள் கதையின் ரசனைக்கு உறுதுணையாகி நிற்கின்றன.

இந்த 'நாய்ப்பாசம்' கதையிலும் கூட எத்தனைத் தகவல்கள். உதாரணத்துக்கு ஒன்று.

'முஸ்லிம்கள் நாயையும் பன்றியையும் தவிர்த்துக் கொள்ள மாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் வாழ்வ முழுவதும் விபச்சாரம் செய்த ஒருத்தி நீர் விடாயால் தவித்த ஒரு நாய்க்குத் தண்ணீர் புகட்டி னாள் என்பதற்காக அவளுக்குச் சுவர்க்கம் வாக்களிக்கப்பட்டதை இல்லாமிய வரலாறு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது...' முடிவுக்கு முடிவுக்கு முடிவுக்கு

கி. ராஜநாராயணின் எழுத்தின் பலமே அவருடைய தகவல் கள்தாம் என்கிறார் ஜெயமோகன்.

சுப்ரபாரதி மணியனின் கதைகளில் அதீத தகவல்கள் இருப்பது பற்றி விமர்சகர்கள் குறை கூறிய போது கொதித்தெழுந்தவர் கி. ராஜ நாராயணன் அவர்கள். 'கூந்தல் உள்ள மகாராசி கொண்டை முடிக்கிறாள். உங்களிடம் கூந்தலுமில்லை... கொண்டையுமில்லை.' என்று.

அஷ்ரஸ் சிஹாப்தீனின் இத்தனைக் காட்சிகளும் எங்கே நடக்கின்றன?

பஞ்சிகாவத்தைக்கு அருகில் உள்ள கராஜில் ரிப்பேருக்காகக் காரை விட்டு விட்டு 'கராஜ்' பையன் காருக்கடியில் படுத்துக் குடைந்து கொண்டிருக்கையில் நடக்கிறது.

'நான் தெருப் புதினம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போதுதான் அந்த நாய் என் கண்ணில் பட்டது' என்கிறார் அஷ்ரஸ்.

ஒரு படைப்பாளியின் வேடிக்கை பார்க்கும் கண்கள், மானுட இயல்புகளையும் உடல்சார்ந்த நுட்பங்களையும் கூற்றுத் தொழிலிப்புக் குள்ளாக்குவது போன்றவை இவருடைய முக்கியமானதும் பலமானது மான அம்சங்கள்.

இந்தத் தொகுதியின் அனைத்துக் கதைகளுமே ஒவ்வொரு விதத்தில் வாசகனுடன் குலாவுகின்ற பண்பைக் கொண்டிருக்கின்றன.

'வைத்தியம்' என்ற கதையில் டாக்டரைத் தெருவில் மறிந்து, ஒரு விடயமா உங்களுடன் கதைக்களும் சேர் என்கின்ற ஒருவன், திருட்டுப் போன சைக்கிளை பொலீவிலிருந்து எடுக்க முடியாமல் திண்டாடும் அந்த அப்பாவி மனிதனைக் காட்டும் 'சட்டத்தால் ஆகாதது', கவர்ச்சிகரமான பெண்களைக் கண்டவுடன் கண்டவிடத்தில் நோண்டிவிடத் துடிக்கும் ஜனரல் டுபுக்குவைக் காட்டும் 'பூனைக் காய்ச்சல்', மலச் சிக்கலால் அவதிப்படும் அமெரிக்க இராணுவ ஜனரல் பற்றிப் பேசும் 'விரல்களற்ற வனின் பிரார்த்தனை', அக்பர் சக்கரவர்த்தியின் பின்தோன்றலான அதிமேதகு ஆளுனரை நோக்கிக் கல்லெறிந்த கதை கூறும் 'கல்லும் களியும்'...

எத்தனை எத்தனை விதமான மானுட வேடிக்கைகளை ஒரு எள்ளவுடன் எழுதிக் காட்டுகிறார் இந்த மனிதர்!

'சுபியானின் சாகசங்கள்' மட்டுமென்ன... மனிதன் எத்தனை விழமத்தனமானவன், விசித்திரமானவன் என்பதை ஒரு சிரிப்புடனே செய்து காட்டுகிறார் அஷ்ரஸ்.

வறுத்த முந்திரிப் பருப்புகளைக் கொறித்தபடி தொலைக் காட்சிக்கு முன்னால் அமர்ந்திருக்கும் சுபியானை யாரால் என்ன செய்ய முடியும்?

மனம் முழுக்கவும் ஒரு கோணங்கி போல் நிரம்பி வழிகின்ற அவனை நம்மாலும் தூக்கி ஏறிந்துவிட முடியவில்லைதான்.

றமளானில் பகல் சாப்பாடு தேடும் அந்தச் சராசரி மனிதனை, அவனின் பத்டாங்களை, சோர்வை, எந்தனைக் குதூகலமாகச் சொல் கிறது 'ரமளானில் ஒரு பகலுணவு'!

பாத்திரம் பரிதவிக்கிறது. ஒடி ஒளிந்து கொள்ள இடம் தேடுகிறது.

வாசகனோ குமட்டுக்குள் புன்னகைத்தபடி குதூகலத்துடன் வாசிப்பைத் தொடர்கிறான்.

அஷ்ரஸ்பைத் தவிர வேறு யாரால் இந்தக் கதையை இப்படிக் கூற முடியும்?

கோட்பாடுகள் தேடாமல், புதிய புதிய மொழியாக்கம் தேடா மல், சொல்லாட்சி நுட்பங்கள் தேடாமல் தன்பாட்டில் தன் மொழியில் தனக்கே கைவந்த சொல்லாடல்களுடன் கதைக்குறும் வல்லமை கொண்ட வராகத் தன்னை இனம்காட்டுகிறார் அஷ்ரஸிப் சிஹாப்தீன்.

'எது நடந்ததோ அது நன்றாகவே நடந்தது' என்னும் கீதை வரிகள் போலவே நொண்டாமல் நொடிக்காமல் சரியாமல் சளைக்காமல் அஷ்ரஸிப் சிஹாப்தீனின் இந்தக் கதைகளும் நன்றாகவே நடக்கின்றன.

ஒன்றை இழந்துதான் இன்னொன்றைப் பெறவேண்டும் என்றில்லை!

ஒன்றையும் இழுக்காமலேயே சிறுகதை என்ற இன்னொன்றையும் முழுமையாகப் பெற்றிருக்கிறார் அஷ்ரஸிப். இத்தனை காலம் எங்கிருந்தார் என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது.

அ.முத்துவிங்கம் பற்றிக்குறிப்பிடும்போது 'கி. ராஜநாராயண

னினதும் அசோகமித்திரனினதும் நீட்சியே முத்துவிங்கம்' என்கிறார் ஜயமோகன்.

அதன் இன்னொரு நீட்சியாக நான் அஷ்ரஸ் சிஹாபதீனைக் காணுகின்றேன்.

அவருடைய இந்தச் சிறுகதைகளும் அதை உறுதிப்படுத்தும். உறுதிப்படுத்துகின்றன.

வாழ்த்துக்கள்!

என்றும் அன்புடன்

தெளிவத்தை ஜோசப்

291-12 A

நீர்கொழும்பு வீதி

வத்தனா.

போதுமான முறையில் நோயாகவிட்டிருப்பதை விரல்கள் அடிக்கடி விரிவாக விட்டுவரும். இதைப் பற்றி சிறுக்கதைகளைப் படியாற்றி விரிவாக விட்டுவரும் என்று பொது நூல்களில் உள்ளது. இதைப் பற்றி சிறுக்கதைகளைப் படியாற்றி விரிவாக விட்டுவரும் என்று பொது நூல்களில் உள்ளது. இதைப் பற்றி சிறுக்கதைகளைப் படியாற்றி விரிவாக விட்டுவரும் என்று பொது நூல்களில் உள்ளது. இதைப் பற்றி சிறுக்கதைகளைப் படியாற்றி விரிவாக விட்டுவரும் என்று பொது நூல்களில் உள்ளது.

எனது கதையெழுத்து

எனது சிறுக்கதைகள் அடங்கிய முதலாவது தொகுதி இது.

முதலில் ஒரு கவிதை இலக்கியக்காரன் என்றே நான் பலருக்கு அறிமுகமாகியிருந்தேன். அவ்வப்போது ஒரிரு சிறுக்கதைகளையும் எழுதியேயிருக்கிறேன் என்பதை வெகு சிலரே அறிவார்கள்.

கவிதைத் துறையில் இருந்த பேரார்வம் சிறுக்கதைத் துறையில் எனக்கு இருக்கவில்லை. சிறுக்கதைகளைப் படிப்பதில் எனக்கிருந்த ஆர்வம் எழுதுவதில் இருக்கவில்லை. சிறுக்கதை எழுதுவதற்கு நிறையப் பொறுமை தேவை. கவிதை ஒன்று எனின் அதிகம் இரண்டு பக்கங்களுக்குள் அடங்கி விடும். அதைச் செம்மைப்படுத்துவதற்கு நீண்ட நேரம் எடுத்துக் கொள்ளத் தேவையில்லை.

ஆனால் சிறுக்கதை அப்படியல்ல. எழுதித் திருப்பி எழுதி, அதை ஒரு முத்த படைப்பாளியிடம் அல்லது நல்ல ஒரு வாசகரிடம் படிக்கக் கொடுத்து அவர்களது கருத்தைப் பெற்று மீண்டும் திருப்பி எழுதி... இப்படி இயங்குவது ஒர் ஆக்கினையாகப்பட்டது எனக்கு. கதை நன்றாக வர வேண்டுமென்றால் இந்த அவஸ்தைகளைப் பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். இன்று நம்முன்னால் உள்ள நல்ல சிறுக்கதையாளர்கள் எல்லோரும் இந்தச் சிரமங்கள் அனுபவித்து வந்தவர்கள்தாம்.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் எழுதப்பட்ட காலப்பிரிவை

அவதானித்தீர்களானால் இவற்றுள் பதினெண்து கதைகள் 2009 நடுப் பகுதிக்கும் 2010 முற்பகுதிக்கும் இடையில் – ஒருவருடத்துக்கும் குறை வான் காலத்துள் எழுதப்பட்டவையாக இருப்பதைக் காண்பீர்கள். ஒரு கதை மட்டும் 200ம் ஆண்டு எழுதப்பட்டது. இது ஏன், எப்படி நிகழ்ந்தது என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. எழுதவேண்டும் போல் இருந்தது, எழுதினேன்.

என்பதுகளில் எழுதப்பட்ட எனது மூன்று சிறுகதைகள் ஞாபகமிருக்கின்றன. ‘நிர்வாணங்கள்’ என்ற சிறுகதை தினகரனில் வெளிவந்தது. ‘சில்மியா சேர்ச்சக்குச் செல்கிறாள்’ என்ற சிறுகதை எம்.எச்.எம். ஒம்ஸ் ஆசிரியராகவிருந்து வெளியிட்ட ‘அஷ்டரா’வில் வெளியானது. ‘அவ்வாக்குட்டி’ என்ற கதை ‘களம்’ என்ற சஞ்சிகையில் பிரசரமானது. இவற்றுள் எந்தச் சிறுகதை மந்தியது, பிந்தியது என்று என்னால் இப்போது அறுதியிட்டுக் கூற முடியவில்லை. இந்த மூன்று கதைகளும் என்னிடம் இல்லை. இவற்றுள் ‘அவ்வாக்குட்டி’ சிறுகதை வெளியான ‘களம்’ சஞ்சிகைப் பிரதியை நீண்ட காலமாக நான் பத்திரிப்படுத்தி வந்தேன். இடைப்பட்ட காலங்களில் வாடகை வீடுகள் மாறியதில் பிரதி தொலைந்து போயிற்று.

‘அவ்வாக்குட்டி’ சிறுகதை பேசும் விடயம் எப்படிப் போனாலும் அந்தக் கதை தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொண்ட மொழியை நான் பெரிதும் விரும்பினேன். அக்கதையை எழுதிவிட்டு எஸ். எல். எம். ஹனிபா அவர்களிடம் பார்வைக்குக் கொடுத்தேன். அக்கதையை அவர் எந்தத் திருத்தமும் இல்லாமல் ஏற்றுக் கொண்டார். அவரே அக்கதையைக் ‘களம்’ சஞ்சிகைக்கு அனுப்பிப் பிரசரமானதும் சஞ்சிகைப் பிரதி யையும் பெற்றுத் தந்தார்.

இந்தத் தொகுதியில் அந்தக் கதை இடம் பெறவேண்டும் என்று நான் பெரிதும் விரும்பினேன். எவ்வளவு முயன்றும் சஞ்சிகையின் மற்றொரு பிரதி யாரிடமிருந்தும் கிடைக்கவில்லை.

ஓர் ஓலிபரப்பாளனாக மாறிய பிறகு முள்ளிம் சேவையின் சிறுகதை நிகழ்ச்சி, வர்த்தக சேவையின் ‘வாலிப் வட்டம்’ போன்றவற்றுக்

கும் அவ்வப்போது கதைகள் எழுதியிருக்கிறேன். அவசரத்துக்கு இடைவெளி நிரப்ப எழுதப்பட்ட அவை காற்றோடு கலந்து சென்று விட்டன. அவற்றின் பிரதிகளை நான் பத்திரம் செய்யவில்லை.

'அவ்வெண்ணிலவில்' என்ற கதைக்கான கரு இணையத்தள மொன்றில் இடம்பெற்றிருந்த சி. ஜயபாரதன் எழுதியிருந்த கட்டுரை யொன்றைப் படித்த போது உருவானது. இந்த நால் அச்சிடுவதற்கான வேலைகளில் நான் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த டிஸ்ட்ரிபர் 2012 காலப் பகுதியில் அமெரிக்கா சந்திரனைத் தகர்ப்பதற்குக் திட்டமிட்டிருந்தது என்ற ஒரு இணையத் தகவலை முகநூலில் யாரோ ஒருவர் பதிவிட்டிருந்ததைப் பார்த்து அதிர்ந்து போனேன். கதையை நீங்கள் படித்தீர்களானால் நான் ஏன் அதிர்ந்தேன் என்பது புரியவரும்.

ஒரு சிறுகதையை நான் எப்படிச் சொல்ல விரும்பினேனோ அப்படித்தான் சொல்லியிருக்கிறேன். இதுதான் எனக்கு வாலாயமான முறையாக அமைந்திருக்கிறது. நான் எழுத நினைத்த கதை எனக்குள் விருந்த வார்த்தைகளை எடுத்துக் கொண்டு இப்படித்தான் வெளிவந்திருக்கிறது. இக்கதைகளைப் பற்றி என்னால் சொல்ல முடிந்தது அவ்வளவுதான்!

மொழிபெயர்ப்பிலும் நான் ஈடுபட்டு வருவதால் வேறு தரிசனங்களும் எனக்குக் கிடைக்கின்றன. நமது தமிழ்ச் சூழலில் படிக்கக் கிடைக்காத கதைப் பின்னையும் கதை சொல்லும் அழகையும் கதைகளுக்கான உத்திகளையும் புதிதாக வெளிவரும் வேற்று மொழிச் சிறுகதைகளில் என்னால் காண முடிகிறது. நமக்குப் பரிச்சயப்பட்டுப்போன தமிழ்ச் சூழல் கதைகளிலிருந்து சற்று விடுபட்டுக் கைகளுக்குள் சுருங்கிப் போன – உலகமே ஒரு பூகோளக் கிராமம் என்கிற நினையிலிருந்தும் நமது பார்வையைச் செலுத்துவது அவசியம் என்று நான் நினைக்கிறேன். உலகத்தின் ஒவ்வொரு பிரஜயினதும் வாழ்க்கை சர்வதேச அரசிய லோடும் பின்னிப் பின்னாந்திருக்கிறது என்ற உண்மையையும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

நமது முன்னோடிச் சிறுகதைப் படைப்பாளியான தெளிவத்தை ஜோசப் ஜயாவிடம் இந்தக் கதைத் தொகுதியைக் கொடுத்து ஒரு

மதிப்புரை கோரினேன். இதற்காக அவரை நான் தேர்ந்ததற்குக் காரணம் அவரது நேர்மையும் யாரையும் எதையும் சாராமல் மனதில் தோன்று வதை வெளிப்படையாகச் சொல்லும் ஓர்மையும்தான்.

அவரது கருத்துக்களை அறிந்த பிறகு மனதிலிருந்த பயம் தகர்ந்து தொடர்ந்து சிறுகதை எழுதலாம் என்ற ஆர்வம் வந்திருக்கிறது. எனது நூல் வெளிவரவேண்டிய கால எல்லையைப் புரிந்து கொண்டு தாமதிக்காமல் தனது மதிப்புரையை வழங்கியமைக்காக அவருக்கு எனது அன்பு களிந்த நன்றிகள்.

அகாலத்தில் எம்மை விட்டுப் பிரிந்த நண்பர் ஏ.ஜி.எம். ஸதக்காவின் தோற்றுத்தைக் கோட்டோவியமாக வரைந்து தந்த சகோதரர் எல். நலீம் அவர்களுக்கும் இச்சிறுகதைகளில் சிலவற்றைப் பிரசுரித்த பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர்களுக்கும் இந்த நூல் வெளிவர அனுசரணை வழங்கிய தேசிய நூலை ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபை யினருக்கும் படிகளைப் பார்வையிட்டு ஆலோசனைகள் வழங்கிய மற் றொரு முன்னோடிச் சிறுகதையாளரும் கவிஞருமான அல் அஸீமத் அவர்களுக்கும் 'மற்றும் 'காப்பியக்கோ' ஜின்னாவும் ஷரிபுத்தீன் அவர்களுக்கும் அழகுற அச்சிட்டுத் தந்த தெஹிவளை, ஏ.ஜே. பிரின்டர்ஸ் நிறுவனத்தினருக்கும் எனது மனங்களிந்த நன்றிகள்.

அவ்ரஸ்.ப் சிஹாப்தீன்

10.01.2013

வழி

01.	நாய்ப் பாசம்	01
02.	வெள்ளை வேன்	09
03.	வைத்தியம்	19
04.	சட்டத்தால் ஆகாதது	25
05.	பூணைக் காய்ச்சல்	37
06.	டல் கோப்பி	44
07.	விரல்களாற்றவனின் பிரார்த்தனை	51
08.	அவ்வெண்ணிலைவில்	57
09.	அறுபத்தெட்டந்தாம் கலை	66
10.	அது	75
11.	ரமளானில் ஒரு பகலுணைவு	83
12.	ஆசியாவின் அதிசயம்	89
13.	சுபியானின் சாகசாங்கள்	98
14.	கல்லும் கனியாகும்	107
15.	பட்டாக்கத்தி மனிதர்கள்	113
16.	நம்பிக்கைத் துரோகம்	119

அஷ்ராப் சிலூப்தீன் |

புது முறை படிக்க நான்களிடி ஆய தமிழ் பாக்குப் பங்குக் குதாக்கு
கொண்டு வருப் படி சொல்கின்றோம் என்றும் கூறுவதைப் பாரி
ஏனில்கூடாதோடு முழுமுறை நிதியைப் படிக்க வேண்டுமென்றும் கூறுவதை
நான் கொண்டு வருப் படிக்க வேண்டுமென்றும் கூறுவதைப் பாரி
முதல் நிதியைப் படிக்க வேண்டுமென்று முழுமுறை கூறுவதை
முதல் நிதி படிக்க வேண்டுமென்று கூறுவதைப் பாரி அதைப் படிக்க வேண்டுமென்றும்
பாரி அதைப் படிக்க வேண்டுமென்றும் கூறுவதைப் பாரி அதைப் படிக்க வேண்டுமென்றும்
நிதியைப் படிக்க வருப் படிக்க வேண்டுமென்றும் கூறுவதைப் பாரி அதைப் படிக்க வேண்டுமென்றும்

நாய்ப் பாசம்

அந்நாய் எனது கவனத்தைக் கவர்ந்த

தற்குக் காரணமிருந்தது.

அது ஒரு தெருநாய். அந்த நாயைப் போல சொறி பிடித்து உடம்பெல்லாம் வெள்ளைப் படை கொண்ட ஏராளமான நாய்களை நான் பல விடங்களில் பலசந்தர்ப்பங்களில் கண்டிருக்கிறேன். இதுவும் அவ்வாறான ஒரு நாய்தான். ஆனால் இதன் பின்னாங்கால்கள் முன்னாங்கால்களை விட நீண்டமாக இருந்தன. அதேவேளை அப்பின்னாங்கால்கள் உட்புறமாக நீண்டிருந்ததால் குதியுர்ந்த செருப்பு அணிந்து செல்லும் பெண்களுக்குப் போல் புட்டம் பின்பக்கமாக சற்றுத் தூக்கலாகத் தெரிந்தது. இதனால்தான் அந்த நாய் என் கவனத்தைக் கவர்ந்திருக்க வேண்டும்.

நான் எனது வாகனத் திருத்த வேலை களுக்காக அந்த இடத்துக்கு வந்திருந்தேன். ஒரு ‘ட’ வளைவில் வாகனத் திருத்தங்கள் மேற் கொள்ளும் ‘கராஜ்’ அமைந்திருந்தது. டானா வளைவின் மூலையில் மூன்று வாகனங்களை நிறுத்தலாம். அதற்கு அப்பால் நெருக்கடி மிகுந்த

அந்தச் சந்துப் பகுதியின் அடுக்கு மாடி வீடுகளிலுள்ள குப்பை கூளங்கள் கொட்டப்பட்டிருந்தன. அம்முலையில் நின்றால் இடது புறம் விளையாட்டு மைதானம். டானாவின் கிடைப் பகுதி முடியும் இடத்தில் தனியார் பேருந்துகள் புறப்பட்டுச் செல்லும் நெடுஞ்சாலை.

எனது வாகனத்தின் முன் சக்கரங்கள் கழற்றப்பட்டிருந்தன. சத்தும் வருவதற்கான காரணத்தை அறியக் காருக்குக் கீழே படுத்தபடி குடைந்து கொண்டிருந்தான் கராஜ் பையன். அது வரை நான் தெருப்புதினங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேளையில்தான் அந்த நாய் என் கண்ணில் பட்டது.

குதிகால் செருப்புப் பெண்களை ஞாபகப்படுத்துவதற்கு முன்னர் அந்த நாய் நடந்து சென்ற விதம் எனது அந்த நாளைய வாத்தியார் ஒருவரை ஞாபகப்படுத்தியது. வாத்தியாரை நாடிடன் உதாரணங் காட்டு வதாக நீங்கள் தப்பாக நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. நான் குறிப்பிடும் வாத்தியார் ஒரு குதாகலப் பேர்வழி. இயல்பாகவே பெரிய புட்டம் கொண்ட அவர் சிவாஜி கணேசனைப் போல் ஸ்டெலாக நடக்க முற்பட்ட தால் வந்தது விளை. சிவாஜி கணேசனைப் போல் நடப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு முன்பும் சற்றுக் கூனித் தோள்களை அசைத்துக் கொண்டு அவர் நடந்து போனால் அவர் வேறாகவும் புட்டங்கள் வேறாகவும் தெரியும். பெரிய வகுப்பு மாணவர்கள் அவருக்கு ‘சிவாஜி’ என்று சிறப்புப் பட்டம் வைத்து அழைத்தனர்.

அந்த நாய் தெருவை அவ்வப்போது குறுக்குறுத்து நடந்து கொண்டிருந்தது. தெருவில் நடந்து சென்றவர்களின் அருகே அது நெருங்கிய போது முகச் சுழிப்புடன் விலகிச் சென்றார்கள். அதன் உடலைப் பார்க்க யாருக்கும் அருவருப்புத் தோன்றும். அந்த நாயின் அருவருக் கத்தக்க மேல் தோல் பெரிதாக என் கண்ணில் தெரியவில்லை. நான் அதன் நடையையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அந்தச் சூழலின் அமைதி குலைத்து மைதானப் பக்கத்தில் பல நாய்களின் குரைப்புச் சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்ப்பதற்குக்குள் டானா வளைவூடாகக் குதிரைப் பாய்ச்சலுடன் ஏழைட்டு நாய்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. செம்மஞ்சள் நீற நாடியான்றை ஏனைய நாய்கள் தூர்த்தி வந்து என்னைத் தாண்டிக் குப்பை கூளங்கள் கொட்டியிருக்கும் இடம் வரை

வந்து அதே வேகத்தில் திரும்பிச் சென்றன.

காருக்குக் கீழே படுத்து நோண்டிக் கொண்டிருந்த கராஜ் பையன் தலையை வெளியே நீட்டி.

“என்ன தெரியுமா சேர்? அவங்கட ஏரியா பிரச்சினை!” என்றான்.

“அப்படியென்டா?”

“குப்பத் தொட்டிப் பக்கம் இருக்கிறவுங்க கிறவுண்ட் பக்கம் போனாலுஞ் சரி. அங்கயிருக்கிறவுங்க குப்பத் தொட்டிப் பக்கம் வந்தாலுஞ்சரி சண்டதான்!” என்றான்.

“அப்ப இவங்கதான் ஏரியாச் சண்டியங்களோ?”

“ஆமா... சார்!” என்று சிரித்துவிட்டுத் தலையை உள்ளிழுத்துக் கொண்டான்.

சினிமாப் படங்களில் வரும் இரண்டு ஊர்களுக்கிடையிலான பிரச்சினை போலத்தான் இந்த நாய்களின் பிரச்சினையும். குப்பைப் புரத்துக்காரர் மைதானபுரத்துக்குச் சென்றாலும் மைதானபுரத்துக்காரர் குப்பைப்புரம் வந்தாலும் கோஷ்டி மோதல் உருவாகும். கொழும்பிலும் அதன் அயற்பறங்களிலும் அந்தப் பிரதேசத்தார் அல்லாதவரால் ஒரு சிறிய தவறு நடந்தாலும் கோஷ்டியாகக் குழுமி அடிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். நீங்கள் ஓட்டிவரும் சைக்கிள் ஒருவரில் லேசாகப் பட்டால் போதும். சைக்கிளில் அவராகவே வந்து விழுந்தாலும் கூட சைக்கிள் காரருக்குத்தான் செமத்தியாகச் சாத்துவார்கள். பிரதேசத்தான் என்பதுதான் அங்கு முதல் வாதம்.

ஆற்றிவு கொண்டவர்களே இவ்வாறு நியாய தர்மங்களைத் தெரிந்து கொண்டே மீறி நடக்கும் போது ஜந்தறிவு கொண்ட நாய்கள் இவ்வாறு நடந்து கொள்வது மிகச் சரி என்றே எனக்குப் பட்டது.

இவ்வளவு பிரச்சினையும் நடந்து கொண்டிருக்கும் போதும் நான் அந்தச் சொறி நாயின்மீது அவதானமாகவே இருந்தேன். அதுவும் ஸ்டெலாக முன்னால் வந்து ஒருமுறை ‘வள்’ என்று குரல் கொடுத்துப் பார்த்தது. இரண்டு பிரதேச நாய்களில் ஒன்று கூட அந்நாயைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. தேமேயென்று அதே இடத்தில் ஒரு நிமிடம் தரித்து விட்டுத் தன்பாட்டில் நெட்டி நெட்டி நடந்து மர நிழல் பக்கம் போனது.

கராஜின் பிரதான நபர் குகன் மற்றொரு வாகனத்துக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்து எனது காருக்குக் கீழே நோண்டிக் கொண்டிருந்த பையனை விரைவுபடுத்தி விட்டு எங்கோ நெடுக நடந்து போனார்.

குப்பைச் சந்துப் பகுதியால் நடந்து வந்த ஒருவரை இரண்டு பையன்கள் ‘கூ’ இட்டுக் கூப்பிட்டார்கள்.

ஆனால் அவர் தெருவில் ஆட்கள் நின்றதால் எதையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் நடந்து கொண்டிருந்தார். அவரது தோற்றம் சிறுவர்கள் கிண்டலெடிக்கும் படியானதாக இருக்கவில்லை. ஆனால் அந்தச் சிறுவர்கள் இருவரும் அவர் பின்னால் வந்து ஏதோ ஒரு பட்டப் பெயர் சொல்லி மிகவும் கேலியாக அவரை அழைத்து வந்தார்கள். நான் அவரையும் அந்தச் சிறாரின் செய்கையையும் பார்த்து எனக்குள்ளேயே சிரித்தேன். நான் அந்தச் செயலை ரசிப்பதை அந்த நபர் எனது முகத்தைப் பார்த்து அறிந்து கொண்டார் என்று தெரிந்தது. அவர் என்னைப் பார்த்துப் புன்ன கைத்தவாரே வேகமாகக் கடந்து போனார். அவர் இயல்பிலேயே ஒரு கிண்டல் பேர்வழியாக இருக்க வேண்டும் அல்லது எக்குத் தப்பாக எதிலோ அகப்பட்டவராக இருக்க வேண்டும் என்று யூகித்தேன்.

அந்த வேளை சனங்கள் அனைவரும் பார்க்க அச்சிறுவர்கள் அவரைக் கிண்டல் பண்ணும் போது அவரது நிலை அந்தச் சொறி நாயின் நிலையை விடக் கேவலமாக எனக்குத் தோன்றியது.

காருக்குக் கீழே இருந்த பையன் மீண்டான். காரிலிருந்து கழற்றிய சனங்கள் நிறைந்த ஒரு பாகத்தை ஏற்கனவே கறுப்பாகியிருந்த மண்ணைன்னெய்த் தட்டத்துள் போட்டு அலசி ஒரு சொப்பிங் பையில் போட்டுப் புதிதாக ஒன்றை வாங்கி வருமாறு என்னைக் கேட்டுக் கொண்டான்.

பொருளை வாங்கிக் கொண்டு பஞ்சிகாவத்தைபிலிருந்து நான் திரும்பிப் பொருளை ஒப்படைத்து விட்டு நாயைத் தேடினேன். குப்பைத் தொட்டியருகே எதையோ தேடி முகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

திரும்பி வந்த குகன் எனது காருக்குக் கீழே நான் வாங்கி வந்த பொருளைப் பொருத்திக் கொண்டிருந்த பையனை வெளியேறுமாறு கூறிவிட்டு அவர் புகுந்து பார்த்தார்.

குகன் எனது வாகனத் திருத்தக்காரர் மட்டுமல்ல. எனது நண்பரும் கூட. வேறொரு நண்பரால் எனக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட குகனின் பிள்ளையைப் பெரிய பாடசாலையொன்றில் சேர்ப்பதற்கு ஒரு முறை உதவி செய்திருந்தேன். அந்த நன்றியையும் விசுவாசத்தையும் அவர் என்னில் வைத்திருந்தார். வாகனப் பழுது என்றால் அவருக்குத் தொலைபேசியில் தெரிவித்தால் போதுமானது. எனக்கென நேர்த்தை ஒதுக்கிக் காத்திருப்பார்.

உதவியாளனின் வேலையில் திருப்தி கண்டு வெளியேறிய அவர் தூரத்தில் மோட்டார் சைக்கிளில் நின்ற ஒருவரைக் கைதட்டி அழைத்தார். அந்த நபர் வந்ததும் அவரிடம் யாருக்கோ ஏசத் தொடங்கினார்.

“இந்த மாதிரி நாய்வேல் செய்ய வாணாண்ணு சொல்லுங்க சரியா?” என்று மீண்டும் மீண்டும் அந்த நபரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் குகன்.

வாகனத் திருத்தம் மேற்கொண்ட ஒருவர் குகனின் கூலியைக் கொடுக்காமல் இழுத்தடிப்பதைக் குகனின் கதையில் இருந்து என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. குறித்த அந்த நபர் மோட்டார் சைக்கிள் நபரின் உறவினராயிருக்க வேண்டும். மோட்டார் சைக்கிள்காரர் தலையை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

‘செய்த வேலைக்குக் கூலி கொடுக்காதது எப்படி நாய் வேலையாகும்?’ என்று சிந்தித்தேன். நாய்கள் செய்கின்ற வேலைகள் யாவற்றையும் மனிதர்கள் செய்கிறார்கள். மனிதர்கள் செய்வதையெல்லாம் நாய்கள் செய்வதில்லையே! பாவம் நாய்கள்! மனிதர்கள் செய்யும் திருகு தாளாங்களுக்கு நாய்களை இழுப்பது சரியில்லையல்லவா?

நாய்களின் நல்ல குணங்கள் எவ்வளவோ உள்ளன. பாடசாலையில் ‘நாய் நன்றியுள்ள மிருகம்’ என்றும் ‘அது வீட்டைக் காவல் காக்கும்’ என்றும் நீங்கள் படித்துத்தானேயிருப்பீர்கள்? சிலர் தமது செல்வத்தைப் பாதுகாக்கப் பெரிய நாய்களை வளர்க்கிறார்கள் என்பது நமக்குத் தெரிந்தது தானே! தனது மோப்பச் சக்தியால் திருடர்களையும் வெடிகுண்டுகளையும் கூட அது காட்டிக் கொடுக்கிறதே! மனிதனுக்கு எத்தனையோ வழிகளில் அது உதவி செய்ய மனிதன் செய்த இழிவே வேலைக்கு ‘நாய் வேலை’ என்று குகன் சொன்னது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

குகனுடன் இதை விவாதிக்கவோ விமர்சிக்கவோ நான் விரும்பவில்லை. பணம் கிடைக்கவில்லையென்ற ஏரிச்சலில் இருப்பவரிடம் போய் நாய்க்காகப் பரிந்து பேசினால் நட்புக்குப் பாதகம் ஏற்படவும் கூடும். அல்லது அவர் என்னை ஒரு புதிய ஜந்து போல் பார்க்கவும் செய்யலாம். அதுவாவது பரவாயில்லை! என்னைப் போன்ற மற்றொரு சேரிடம், நான் பணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்தாள் நாயைப் பற்றிப் பேசுகிறார் என்று சொல்ல. அவர் என்னைப் பிடிக்காத நபராக இருக்கும் பட்சத்தில் எல்லோருக்கும் சொல்லி என்னை நாற்றிக்கும் ‘நாய் வேலை’ - ச்சே... மனித வேலை பார்க்கவும் கூடுமல்லவா?

சிறிய வயதில் தெரு நாயையும் வசதியுள்ளவர்கள் வீடுகளில் வளர்க்கப்பட்ட அல்சேஷன் வகை நாயையும் தவிர வேறு நாய்களை நான் கண்டதில்லை. தொலைக் காட்சி, இணையம் என்று வந்த பிறகு நூற்றுக் கணக்கான வகை நாய்களைப் பார்க்கிறோம். ஆயிரக் கணக்கான வகை மனிதர்களைப் பார்ப்பதைப்போல!

கொழும்புக்கு வரும் வரை நாய்கள் என்றால் எனக்குப் பயம் அதிகம். அதற்குக் காரணம் எனது மச்சாங்காரன். நாயைக் கண்டு விட்டால் அவனுக்கு ஏற்படும் குஷி போல் வேறு எந்த விடயத்திலும் அவன் குவியாவதில்லை. தெருவில் நாயைக் கண்டால் தனது உடம்பைக் கோணி நாய்க்குக் காட்டி விட்டு அதற்குப் பயந்து ஒடுவது போலப் பாவனை செய்வான். உடனே அந்த நாய் தூர்த்தத் தொடங்கும். பிறகு தலை தெறிக்க ஒடுவான். அவனை விட வயதில் சிறிய நான்தான் பாவம். பலமுறை பயத்தில் உபிரைக் கையில் பிடித்தபடி உரக்க ஒலமிட்டுக் கொண்டு ஓடித் தவறி விழுந்திருக்கிறேன். அதைப் பார்த்துச் சிரிப்பதில் அவனுக்கு மெத்தச் சந்தோஷம். நான் மட்டுமல்ல. எனது வயதொத்த அவனோடு பழகும் எல்லோருக்கும் இவ்வாறுதான் செய்வான்.

இவ்வாறு நாயை உசிக் காட்டியும் நாய் தூர்த்தவில்லையென்றால் ஒரு கல்லை எடுத்து ஏறிந்து விட்டுப் பயந்து ஒடுவது போலப் பாசாங்கு பண்ணி நாயைத் தூர்த்த வைப்பான். அவனோடு பயணம் போக வேண்டி வந்தால் நாயைக் கண்டால் உசிக்காட்ட மாட்டேன் என்று சுத்தியம் வாங்கிக் கொள்வேன். அந்தச் சுத்தியம் நாய் ஒன்று அவன் கண்ணில் படும் வரை மாத்திரம்தான்!

நாய்களின் நுகர் திறனும் கேட்கும் திறனும் அபாரமானது. அவற்றுக்கு நிற வித்தியாசம் புரியாது என்று விஞ்ஞானிகள் சொல்கிறார்கள். தமது உணர்வுகளை நுட்பமாக வெளிப்படுத்தும் பண்பு நாய்களுக்கு உண்டு. அவை வாலை அசைப்பதானது நன்றியையும் மகிழ்ச்சியையும் வெளிப்படுத்துவதற்காக மனிதர்கள் சிரிப்பதற்கு ஒப்பானது என்கிறார்கள். இதனால்தான் போலும் நாயின் வாலைசைப்பை உதாரணம் காட்டி மனிதர்களின் சில பண்புகளை விமர்சிக்கிறார்கள். எதுவாக இருந்த போதும் மனித சமுதாயத்துடன் நாகரிகத்துக்கு முந்திய காலத்துக்கு முன்னிருந்தே ஒட்டியறவாடிய மிருகங்களுள் முதலிடம் நாய்களுக்கு உண்டு.

எவ்வளவுதான் நல்லவிதமாக மனிதர்களுடன் நாய்கள் பழகிய போதும் மனிதர்களைக் கேவலப்படுத்த நாய்களை உதாரணம் காட்டுவது மட்டும் இன்னும் முடிந்தபாடாக இல்லை. காரியாலய அதிகாரி கோபத்தில் சத்தம் போட்டால் கூட ‘இந்தான் நாய் மாதிரிக் குரைக்கிறான்’ என்றும் தப்பாக நடந்து கொள்ளும் ஒருவரை ‘நாய்ப் பயல்’ என்றும் கோபத்தோடு சொல்கிறோம்.

புத்தகங்கள் வாசிக்கத் தொடங்கியதும் இந்தியக் கதைப் புத்தகங்களில் கதாநாயகி ‘பாமரேனியன்’ நாய்க்குட்டி வைத்திருப்பதைப் படித்திருக்கிறேன். தலை நகரில் பல்வேறு வகையான நாய்களைத் தமது சொகுசு வாகனங்களில் ஏற்றிக் கொண்டு பயணம் செய்வோரையும் நீண்ட கயிற்றில் நடைபயில் அழைத்துச் செல்வோரையும் நம்மால் காணமுடிகிறது. அவ்வாறு ஏதாவது நாயைக் கண்டால் அந்தக் கயிற்றின் எல்லையை மனத்தில் கணக்குப் பண்ணிச் சுற்று விலகியே போவது இன்றும் எனது வழக்கம்.

முஸ்லிம்கள் நாயையும் பன்றியையும் தவிர்த்துக் கொள்ளுமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் வாழ்க்கை முழுவதும் விபசாரம் செய்த ஒருத்தி நீர் விடாயில் தவித்த ஒரு நாய்க்குத் தண்ணீர் புகட்டினாள் என்பதற்காக அவருக்கு சவர்க்கம் வாக்களிக்கப்பட்டதை இல்லாமிய வரலாறு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஒருவாறு எனது காரின் திருத்தம் முடிந்து வெளியேறினான் கராஜ் பையன்.

நாய் இப்போது தனது ஸ்டெல் நடையோடு கராஜை நோக்கி

வந்தது. அது காருக்கு அருகில் வந்து. அந்தப் பையன் காருக்குக் கீழே விரித்திருந்த அட்டையில் மிதித்து முகர்ந்தது.

அவன் அருகே கிடந்த ஒரு இரும்புக் குழாயை அவசரமாகக் கையிலெடுத்தான்.

நான் அவனைத் தடுத்தேன்.

எனெனில் ஒரு விபசாரியைச் சுவர்க்கத்துக்கு அழைத்துச் சென்றது இதைப் போன்ற ஒரு சொறி நாயாகவும் இருக்கக் கூடும் அல்லவா?

09.08.2009

நூல்களுக்கு முன் அதே போதுமான சிறி கீழே
நீண்டபட்ட கெட்டியாகத் தீவிரமாக விடுவதை முன்
ஏன் பால்லேட் கொள்ள நூல் முதலில் முழுமொசையில் கொண்டு
நீண்டபட்ட கெட்டியாகத் தீவிரமாக விடுவதை முன் கீழே
விவர்கள் வேண்

அவனை ஏற்றி வந்த வாகனம் தரித்த
போது இந்த இடத்தில் வைத்துத்தான் தன்னைக்
கொல்லப் போகிறார்கள் என்று அவன்
நினைத்தான்.

வாகனத்திலிருந்து இறக்கப்பட்ட
அவனது கண்களை மறைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த
கறுப்பு நிறத் துணியை ஒருவன் அவிழ்த்தான்.
அவனுக்கு எல்லாமே இருள் மயமாக இருந்தது.

“இங்கு நடந்த எதையும் யாரிடமும்
சொல்லக் கூடாது. சொன்னால் என்ன நடக்கும்
என்பதும் உனக்குத் தெரியும்.”

அவர்களில் ஒருவன் சொல்லி முடித்த
தும் வாகனத்தில் ஏறினான். அது அந்த இடத்திலிருந்தே வேகம் பிடித்து மறைந்தது.

கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விடுவது
என்று சொல்வார்களோ... அந்த நிலைமைதான்
அவனுக்கு. திசைகள் எதுவும் புரியவில்லை.
எல்லாமே இருள் போர்த்தப்பட்டிருந்தது. தன்னை
ஒரு நிலைப்படுத்திக் கொள்வதற்காக அவன்
அதே இடத்தில் சுற்றுத் தரித்து நின்றான்.

ஜுந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு, தான் நிற்பது ஒரு கிறவல் பாதை என்று அவனுக்குப் புரிந்தது. தூரத்தே ஆகாயத்தின் அடிவானத்தில் லேசான வெண்ணிறம் தெரிந்தது. அது ஒளியாக இருக்கலாம். அந்த ஒளியை நோக்கி எவ்வித நம்பிக்கையும் இல்லாமல் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

வலது பறங்கை தாங்க முடியாமல் வலித்தது. வலித்த இடத்தில் தடவிய போது அந்த இடம் வீங்கியிருந்தது. வலியினாலும் ஆயாசத்தி னாலும் அவனிடமிருந்து பெருமூச்சுக் கிளம்பியது. அந்தப் பெரு மூச்சுடன் வலியின் வேதனை முன்கலும் சேர்ந்து வெளியானதை ஒரு கணம் உணர்ந்தான். தீடுரென ஒரு பெரும் நீர்த்தாகம் எடுத்தது. தெருவில் நீர் கிடந்தாலும் அள்ளிக் குடித்து விடலாம்போல் இருந்தது. தளர்ந்த நடையின் காலடியில் குறுஞ் சாளைக் கற்களே மிதிபட்டன.

தாமதிக்கவோ தரித்து நிற்கவோ முடியாது. இது எந்த இடம் என்பதும் தெரியாது. பட்டியறுந்து பைக்குள் இருக்கும் கைக்கடிகாரத்தில் அந்த இருளில் நேரம் தெரியவில்லை. ஒன்றுமே விளங்காத ஒரு புதிய இடத்தில் இன்னுமொரு ஆபத்தில் சிக்கிக்கொள்ளக் கூடாது என்று நினைத்தான். எனவே நடந்தான். நடந்து கொண்டேயிருந்தான்.

□□□

என்றும் போல் இன்றும் பத்து மணிக்குத்தான் கடையை முடினான். வழமையாக அங்கிருந்து தனது மோட்டார் சைக்கிளில் ஏழு கிலோ மீற்றர் தூரத்திலுள்ள வீட்டுக்கு வரும் போது நேரம் பத்து இருபது அளவை எட்டும். இரவு என்பதால் வாகன நெருக்கடிகள் ஏதும் இருப்ப தில்லை. அவனுடன் கூடவே அவனது மைத்துனனும் வருவான்.

புநகர்ப் பகுதியில் புதிதாகக் கட்டிய இரு மாடிகள் கொண்டது அவனது பெரிய வீடு. சற்றுக் குறைந்த விலையில் கிடைத்த காணியில் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் அந்த வீட்டைக் கட்ட ஆரம்பித்தான். வீடு கட்டுவது இலகுவான வேலை அல்ல. துண்பம். அவனும் அதை அனுபவிக்கத்தான் செய்தான். பல்வேறு தடைகளையும் வென்று கடந்த மாதம்தான் பூர்த்தியானது அந்த வீடு.

பிரதான வீதியிலிருந்து வீட்டுக்குச் செல்லும் பாதையால் திரும்பும் போதே அந்த வெள்ளை நிற வாகனத்தை அவன் கண்டான். மோட்டார்

சைக்கிள் அப்பாதையில் நுழைந்த அடுத்த கணத்தில் அவ்வாகனம் உயிர் பெற்றதையும் அவன் அவதானித்தான்.

தெரு விளக்குகள் அணைந்து இருட்கிடங்காய்க் கிடந்தது அப்பிரதேசம். இரண்டொரு வீடுகளில் பாதுகாப்புக்காக எரியும் விளக்குகள்தாம் அவனுக்கு வெள்ளை வேளை அடையாளங் காட்டின.

நாட்டில் வெள்ளை வேள் பீதி அதி உச்சத்தில் இருந்ததால் அவனது மனதில் ஒரு சிறிய சந்தேகம் எட்டிப் பார்க்கத்தான் செய்தது. மடியில் கனமில்லையென்றால் வழியில் பயமில்லை. இருந்தாலும் வெள்ளை வேளின் நோக்கம் எதுவாகவுமிருக்கலாம்.

வெள்ளை வேளில் யார் வருகிறார்கள், எதற்காகக் கடத்திச் செல்கிறார்கள் என்பன போன்ற விபரங்கள் யாருக்கும் தெரியாதவை.

வெள்ளை வேள் பற்றிய பல்வேறு அனுமானங்கள் நாட்டின் அனைத்துத் திசைகளிலும் காற்றில் கலந்திருந்தன. அதிகம் பயங்கொண்ட வர்கள் அதைப்பற்றிக் கடைக்கவும் அச்சப்பட்டார்கள். சிலர் தத்தமது அறிவுக்கு ஏற்பவும் தத்தமது கட்சி மற்றும் கொள்ளைகளுக்கு ஏற்பவும் கடைகள் புனைந்தார்கள். பொழுது போகாதவிடத்து அதைப் பற்றி முடிவில்லாமல் கடைத்தார்கள்.

விடுதலைப் புவிகளோடு சம்பந்தப்பட்டவர்கள். ஆதரவாளர்கள், உதவி வழங்கியோர்தாம் கடத்தப்படுகிறார்கள் என்று சிலர் நினைத்தனர். கப்பம் பெறுவதற்காக இக்கடத்தல்கள் நடக்கின்றன என்றனர் சிலர். கடத்தப்பட்டவர்கள் திரும்பி வராத போது அவர் நிச்சயம் பயங்கர வாதியாகத்தான் இருப்பார் என்றனர் இன்னுஞ் சிலர். ‘தமிழ் விடுதலை இயக்கங்கள் ஆரம்பித்து வைத்ததுதான் இந்தக் கடத்தல் நாடகங்கள். இன்று அவர்களையே நோக்கிக் குறிவைத்துள்ளதாகக் கடைத்தனர் மற்றும் சிலர். கடத்தப்பட்டவர்களில் மூவினத்தவர்களும் இருந்தால் அநேகருக்குக் கடத்தல் பற்றிய குழப்பம் இருந்து வந்தது.

தமிழர்களே அதிகமாகக் கடத்தப்பட்டவர்கள் என்பதால் அவர்கள் அச்சத்தில் உறைந்து போயிருந்தனர். நிற்கும் இடம், நடக்கும் இடம் என்று வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கோ நண்பர்களுக்கோ கைத் தொலைபேசி மூலம் ரண்ணிய் கொமன்றி கொடுக்கும் நிலைக்கு அவர்கள் தள்ளப்பட்டனர்.

ஒரு காலத்தில் கொள்ளள நோய், மின்னல் தாக்கு, சுணாமி போல் இயற்கைச் சோதனைகளுக்கு ஒப்பாய் வெள்ளள வேன் ஆள் கடத்தல் யாராலும் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக மாறிவிட்டிருந்தது. கெட்ட ஒரு நபரைப் பார்த்து ‘நாசமாயப் போவான்’ என்று திட்டுவது மாறி ‘இவனை யெல்லாம் வெள்ளள வேன் கொண்டு போகுதில்லையே’ என்று திட்டு மளவு வெள்ளள வேன் கடத்தல் ஆபத்து நிறைந்ததாய் உணரப்பட்டது.

தன்னைக் கடத்துவதற்கு நியாயங்கள் எதுவும் இல்லை என்று அவன் நினைத்திருந்தான். கடத்துவதற்கு நமக்குத் தெரிந்த நியாயங்களே இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் கட்டாயம் எதுமில்லை என்பதையும் அவன் தெரிந்தே இருந்தான். மோட்டார் சைக்கிளை மறித்து வேன் நிறுத் தப்பட்ட போது அவனது உடல் குளிர்ந்து போயிற்று.

பின்னால் அமர்ந்து வந்த மைத்துனன் உயிர் தப்பினால் போதும் என்று இறங்கித் தலை தெறிக்க ஓடினான்.

வெளிவிருந்து இறங்கிய வாட்சாட்டமான இருவர் அவனது இரு புறத்திலும் வந்து கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டனர். அவன் சுதாகரிப்பதற்குள் அவனை மோட்டார் சைக்கிளிவிருந்து இழுத் தெடுத்தனர். மோட்டார் சைக்கிள் சாய்ந்து விழுந்தது. அவனுக்கு வார்த்தைகள் எதுவும் வெளிவரவில்லை. அந்தக் கணத்தில் வாய் வரண்டு நாக்கு அண்ணத்தில் ஓட்டியது. அந்த வேனுக்குள் அவனை ஏற்றுவதற்கு அவர்கள் முயன்ற போது அவன் மல்லுக் கட்டினான்.

கடத்தல் என்பது ஒன்று விடுதலை, அல்லது மரணம் என்றாகியிருக்கும் நிலையில் தப்புவதற்கு முயல்வதுதான் ஒருவனின் முயற்சியாக இருக்கும். உயிரைக் காற்றுக் கொள்ள மேற்கொள்ளும் இறுதிப் போராட்டம். அதையே அவன் செய்தான். அவனைப் பலவந்தப் படுத்தி ஏற்ற முயன்றவர்களை விட ஆஜானுபாகுவான தோற்றம் அவனது. வேனுக்குள்ளிருந்து இன்னொருவன் வெளிப்பட்டு அவனை ஒங்கி அடித்தான்.

“மல்லுக்கட்டாமல் வந்தால் உனக்கும் நல்லது, எங்களுக்கும் நல்லது.”

இந்த ஒரு வசனத்தைத் தவிர வேறு ஒரு வார்த்தை அவர்களிட மிருந்து வெளிவரவில்லை.

தான் பணியவில்லை என்பதை அவர்களுக்கு அவன் தனது முழுப் பலத்தையும் பிரயோகித்து உணர்த்தினான். மூவரது பலவந்தத்தைத் தனி ஒருவனால் சமாளிக்க முடியவில்லை. அவனது புறங்கையில் ஓர் அடி விழுந்ததும் அந்த இடம் சள்ளென்று வலித்தது. அவனை வலிந்து உள்ளே இழுத்து போட்ட பின்னர் வாகனம் வேகமெடுத்துப் பறந்தது. வழியில் ஒரு புடவையால் அவனது கண்கள் மறைத்துக் கட்டப்பட்டன. கண்கள் கட்டப்பட்டதும் பலமாக நான்கு அடிகள் கண்ணத்திலும் தோளிலும் விழுந்தன.

“சண்டித்தனம் பண்ணாதே. பேசாமல் வா!”

வெள்ளம் தலைக்கு மேல் போய்விட்டது. இனி நடப்பது கடவுள் விதித்த படி என்று நினைத்தான்.

“என்னை ஏன் கடத்திச் செல்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டான்.

“சொல்கிறோம்... பேசாமல் வா!”

அதன் பிறகு அவன் பேசவில்லை. அவர்களும்.

பல இடங்களில் இடுது. வலது புறங்களில் வாகனம் திரும்பித் திரும்பிச் செல்வதை அவன் உணர்ந்தான். நாற்பத்தைந்து நிபிடங்களுக்கு மேலாக அந்த வெள்ளை வேன் வேகத்துடன் ஓடி ஓரிடத்தில் தரித்து நின்றது. அவனை இறக்கி மாடிப் படிகளில் ஏற்றிச் சென்றார்கள். கண்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில் படிகளை அனுமானித்துக் கால்களை வைத்து ஏறினான். ஏறிய படிகளைக் கணக்கிட்டால் அது ஒரு மூன்று அல்லது நான்கு மாடிக் கட்டடமாக இருக்க வேண்டும்.

அவனை ஒரு கதிரையில் அமர்த்திய பிறகு கண் கட்டை அவிழ்த்து விட்டார்கள்.

அவனைச் சுற்றி நான்கு பேர் இருந்தனர். ஒருவனது இடுப்பில் கைத்துப்பாக்கி தெரிந்தது.

அது ஒரு சிறிய அறை. கட்டடம் எப்படியிருக்கும் என்பதைக் கூடக் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை. அவனைச் சுவரைப் பார்க்குமாறு அமர்த்தியிருந்தனர். ஓரே ஒரு மங்கல் மின் விளக்கு. இருபது வோட்ஸாக இருக்கலாம்.

“சந்திரன் கொழும்பில் எத்தனை வருடமாக இருக்கிறாய்?”

“பதினெட்டு வருடமாக...”

“சொந்த ஊர் எது?”

“சங்காளை”

“கொழும்பில் என்ன தொழில் செய்கிறாய்?”

“சலுான் கடை வைத்திருக்கிறேன். அதில் ஆறு பேர் வேலை செய்கிறார்கள்.”

“எந்தெந்த ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள்..?”

“யாழ்ப்பாணம், வவுனியா, ஹற்றன், மஸ்கெலியா....”

“வெள்ளவத்தையில் இருக்கும் சுசீந்திரனைத் தெரியுமா?”

“தெரியாது!”

“அவன் உன்னைத் தெரியும் என்கிறான்?”

“அப்படி எவரையும் எனக்குத் தெரியாது”

“உண்மையைச் சொன்னால் எங்களது வேலை லேசாகிவிடும். உனக்கும் கஷ்டமில்லை?”

“உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன். எனக்கு அந்தப் பெயருடைய யாரையும் தெரியாது”

“கடைசியாக நீ எப்போது சொந்த ஊருக்குப் போனாய்?”

“சரியாக ஞாபகம் இல்லை. கொழும்புக்கு வந்த பிறகு போன ஞாபகம் இல்லை”

கொழும்பில் சொந்தமாக சலுான் ஆரம்பித்து இன்று வரை நடத்திக் கொண்டிருப்பதைச் சொன்னான். குடும்ப விபரங்கள், நண்பர்கள் பற்றியெல்லாம் துருவித் துருவி விசாரித்தார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் உடனே பதில் சொன்னான்.

அவனது புறங்கை வலிக்கத் தொடங்கியது.

அவனது வங்கிக் கணக்குகள் இரண்டின் விபரம் அவர்களது கைகளில் இருந்தது. அவனது வருமானத்தை விடச் சுற்று அதிகமான பணம் அதில் பரிமாற்றம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதை வைத்துக் கொண்டு

துருவித் துருவிக் கேள்விகள் கேட்டார்கள். ஓளித்து மறைக்க அவனிடம் எதுவும் இருக்கவில்லை.

வெளிநாட்டில் உள்ள தனது உறவினர்களும் நண்பர்கள் அவர்களது குடும்பங்களுக்குக் கொடுப்பதற்குத் தனது வங்கிக் கணக்குக்கு அனுப்புவதை விளங்கப்படுத்தினான். தன்மீதுள்ள நம்பிக்கையால் அவர்கள் தமக்கு அனுப்புகிறார்கள் என்று சொன்னான். வேண்டுமானால் அந்த தந்தப் பணத் தொகையை அனுப்பியவர்களுடனும் பெற்றவர்களுடனும் இப்போதே கைத்தொலைபேசியில் பேசித் தன்னால் நிருபிக்க முடியும் என்று வாதிட்டான்.

அவனுடைய பேர்சில் இருந்து ஒரு சிறிய தொலைபேசி இலக்கக் கொத்தை வெளியில் எடுத்து விரித்தான் ஒருவன். கேள்விகள் அதன் மீது திரும்பின. ஓவ்வொரு பெயரையும் சுட்டிக்காட்டி பெயர் விபரம் கேட்டார்கள்.

“யார் இந்த மத்தேகெங்ட?”

“ஏ.எஸ்பி.”

“அவரை எப்படித் தெரியும்?”

“எனது சலுங் உள்ள பகுதியில் உள்ள பொலிஸ் நிலையத்தில் சில காலங்களுக்கு முன்னர் பொறுப்பதிகாரியாகக் கடமை யாற்றியவர். எனது சலுங்கு வந்தே முடிதிருத்திக் கொள்வார்.”

“இப்போதும் வருவாரா?”

“இல்லை. ஆனால் தொலைபேசியில் பேசிக் கொள்வோம்.”

“பொலிலில் வேறு யாரைத் தெரியும்?”

சொன்னான்.

“அவர்களை எப்படித் தெரியும்.”

“அனைவரும் அங்கு கடமையாற்றியவர்கள்.”

“வவுனியாவில் யாரும் இருக்கிறார்களா?”

“முத்த சகோதரி குடும்பத்துடன் அங்குதான் வாழ்கிறாள்.”

“அவர்களுடன் தொடர்பு உண்டா?”

அஷ்ராஃப் சிலுப்தீன் |

“ஆம். தொலைபேசியில் பேசவோம். முடிந்த போது பணம் அனுப்புவேன்.”

“பணத்தை எப்படி அனுப்புவாய்?”

“யாராவது தெரிந்தவர்கள் போகும் போது. இல்லாவிட்டால் வங்கி மூலம்.”

அரை மணி நேரத்தில் விசாரணை முடிந்தது. அதற்கு மேல் அவர்கள் அவனிடம் எதையும் கேட்கவில்லை.

கண்கள் மீண்டும் கட்டப்பட்டன. படிகளில் மெதுவாக இறங்கப் பணிக்கப்பட்டான். ஒருவன் அவனுக்குப் படியிறங்க உதவினான்.

வாகனத்துக்குள் அவனை ஏற்றுவதற்கு முன்னர் அவனது பேர்சைக் கையில் கொடுத்தான் ஒருவன்.

“எல்லாம் இருக்கிறது. எதற்கும் ஒரு முறை பார்த்துக் கொள்!”

ஆனால் இருட்டில் எதையும் பார்க்க முடியவில்லை. அதை அப்படியே எடுத்துக் காற்சட்டைப் பையில் வைத்துக் கொண்டான்.

தன்னை விடுவித்து விடுவார்கள் என்று அவனுக்கு இன்னும் நம்பிக்கை வரவில்லை. கேள்விகளுக்கெல்லாம் பட்டுப்பட்டென்று பதில் சொன்னதில் அவர்கள் திருப்தியடைந்துள்ளார்கள் என்று அவனுக்குப் புரிந்தது. ஆனால் அது மட்டும் தன்னை விடுவிக்கப் போதுமானதா என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

வாகனத்தில் ஏற்றப்பட்டான். வாகனம் வேகமெடுத்தது.

□□□

அவன் நடந்து வந்த கிறவல் பாதை பிரதான பாதையில் சேர்ந்தது.

அரை மணி நேரம் தொடர்ந்து நடந்து வந்ததில் உடல் வேர்த்து ஷேர்ட் நனைந்திருந்தது. பிரதான பாதையில் வெளிச்சம் இருந்தது. சட்டைப் பையிலிருந்து கடிகாரத்தை எடுத்துப் பார்த்தான். அது அதிகாலை 1.30ஜூக் காட்டியது.

தன்னை உயிரோடு திரும்ப உதவியதற்காக மனதுக்குள் நெக்குருகி முருகனுக்கு நன்றி சொன்னான்.

பிரதானி பாதையின் ஓரத்தில் நின்றிருந்த அவனுக்கு எந்தப் பக்கம் கொழும்புக்குப் போவது என்பது பிடிபடவில்லை.

தூரத்தே ஓர் ஒளி நகர்ந்து வருவது தெரிந்தது. நெருங்கும் போது அது ஒரு ஆட்டா என்று தெரிந்தால் கையை நீட்டி நிறுத்தச் சொன்னான். ஆட்டா நின்றது. சிங்களத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட நிலையைச் சுருக்கமாக ஆட்டாக்காரனிடம் சொன்னான். பொலிஸாக்குக் கொண்டு விடும்படி கேட்டுக் கொண்டான்.

ஆட்டாக்காரன் தமிழில் பேசினான். முஸ்லிமான் அந்த ஆட்டாக்கார இளைஞர் விமான நிலையத்தில் யாரையோ இறக்கி விட்டுத் திரும்புகின்றான். நன்னிரவில் தான் இடையில் யாரையும் ஏற்றிக் கொள்வதில்லை என்று சொன்னான் ஆட்டாக்காரன். அவனது நிலையைப் புரிந்து கொண்டதற்காகவே அழைத்துக் கெல்வதாகச் சொன்னான்.

ஆட்டோவில் வரும்போது தன்னை இவ்வாறு கடத்தியதற்கான காரணத்தை சிந்தித்துக்கொண்டே வந்தான். ஒரு சலுள் நடத்துபவன் பெரிய வீடு கட்டியது பிழை. ‘இவனுக்கு இவ்வளவு பணம் எங்கிருந்தோ வருகிறது. அந்த வழி பயங்கரவாதத் தோடும் தொடர்புடையதாக இருக்கலாம்.’ இதைத்தான் யாரோ போட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

ஜந்து நடசத்திர ஹோட்டலில் ‘ஹெயர் ட்ரஸ்’ கடை நடத்து பவன் வேண்டுமானால் மாடி மாடியாகக் கட்டலாம். அவன் நுனி நாக்கில் ஆங்கிலம் பேசுவான். அவனை அண்ணார்து பார்ப்பார்களே தவிர சந்தேகம் வராது. ஆனால் சாதாரண மக்களுக்கு முடிதிருத்தும் கடை நடத்தும் ஒருவன் பெரிய வீடு கட்டலாமா?

பொலிஸ் நிலையத்துக்குள் நுழைந்ததும் ஆச்சரியம் காத்தி ருந்தது அவனுக்கு.

மனைவி, மச்சான், பிள்ளைகள் எல்லோரும் அங்கிருந்தனர். அவர்களைக் கண்டதும் அவனுக்கு அழுகை பொத்துக் கொண்டு வந்தது. அடக்கிக் கொண்டான். அவனது மனைவி பொங்கிய கண்களை அவசரமாகத் துடைத்துக் கொண்டாள். பிள்ளைகள் அவனை ஆவல் ததும்ப அணைத்துக் கொண்டபோது அவனது கண்களில் அவனை யறியாமல் நீர் துளிர்த்தது.

அவன் கடத்தப்படதைப் பொலிலில் முறையிடவே அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். அதற்கிணையில் அவனே திரும்பி வந்து விட்டான்.

பொலிஸ் உத்தியோகத்துரின் எதிரில் கிடந்த கதிரையில் அமர்ந்து தனது முறைப்பாட்டைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். அவர்கள் ஏற்றிச் சென்றதிலிருந்து திரும்பி வரும் வரை நடந்த எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொன்னாக விலாவாரியாகச் சொல்லி முடித்தான்.

அவனுடைய பேர்சிலிருந்த மூவாயிரம் ரூபாய்ப் பணத்தை அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்பதைக் கவிரி!

முதலிடத்தில் முடிய வாய்க்காலி கூடும் கூறுகின்று இருப்பதை
நிர்ணயித்து வீரர்வு என்றும் அழைகிறோம். என்றால் சொல்லாத
ஒரு முறை முறையை வீரர்வு என்று சொல்ல வேண்டுமென்று அரசினர் முறை
என்று அறியும் படிவினாலும் தூதர் சூதா அதை அறியவில்லை
என்றும் அதை அறியவில்லை என்று அறியவில்லை. எனவே பொய்
கூறுவதை எல்லா முறை முறையை வீரர்வு என்று அறியவில்லை.
கூவத்தியம்

இந்தக் கதையை எனக்குச் சொன்னவர் ஒரு டாக்டர் நண்பர்.

எவ்வளவுதான் நெருக்கமான நண்பர் களாக இருந்தாலும் உறவினர்களாக இருந்தாலும் தம்மிடம் மருத்துவத்துக்காக வரும் யாருடைய இரகசியங்களையும் டாக்டர்கள் நமக்குச் சொல்லவே மாட்டார்கள். இந்தக் கதையில் வரும் நபர் வித்தியாசமான ஒருவர். ஆனால் அதற்காகவே இந்தக் கதையை நண்பர் எனக்குச் சொல்ல வில்லை.

நண்பர்களில் சிலர் நமக்கு அன்புத் தொல்லையாகவும் அரிகண்டத் தொல்லையாகவும் இருப்பதுண்டு. நமது அவசரம் புரிந்தும் கூட அதை இரண்டாம் பட்சமாகக் கருதியே நடந்து கொள்வார்கள். உப்புச் சப்பில்லாத விடயத்தைச் சொல்லி நம்மை அறுத்துக் கொல்லும் சந்தர்ப்பாக்கள் எனக்குப் பல முறை ஏற்பட்டிருக்கிறது. உங்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும். நம்மிடம் ஐந்து ரூபாய்க்கு வழியில்லாமல் இருக்குந் தருணத்தில் ஜயாயிரம் ரூபாய் கேட்டு ஒற்றைக் காலில் நிற்கும்

நபர்களும் இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொகையை நம் பெண்டாட்டியின் தாலியை அடகு வைத்தாவது நாம் அவருக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அவர் எதிர்பார்ப்பார். கொடுக்கவில்லையென்றால் நம்மைப் போன்ற ஒரு கெட்ட மனிதனை அவர் தனது வாழ்நாளிலேயே சந்தித்திருக்க மாட்டார். அவ்வாறான சிக்கல் பேர்வழிகள் உங்களுக்கு இப்போது ஞாபகத்துக்கு வந்திருப்பார்கள். அவர்களை விட்டு விட்டுக் கதைக்கு வாருங்கள்.

இவ்வாறுதான் நானும் டாக்டர் நண்பரும் மிக அவசரமாக ஒரு பொடி நடைப் பயணம் மேற்கொண்டிருந்த போது அந்த நபர் எதிர்ப் பட்டார். நான் மேற்கொண்ன வகைக்குள் அச்சொட்டாகப் பொருந்திப் போகும் நபர் அவர். சற்றுத் தூரத்தில் அவரைக் கண்டிருந்தாலாவது இருவரும் வேறு திசை நோக்கி நடந்திருப்போம். இருவரும் என்று நான் சொல்வதைக் கொண்டே ஆசாமி எத்தகையவர் என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நாங்கள் நடந்து கொண்டிருந்த பாதையில் உள்ள ஒரு கடையிலிருந்து சட்டென அவர் கீழிறங்கியதும் எங்களிருவரையும் தான் எதிர் கொண்டார். நாங்கள் இருவரும் பேயறைந்தது போல் விக்கித்து விட்டோம். இருவரும் ஆளுக்காள் முகங்களைக் கூடப் பார்த்துக் கொள்ளும் அவகாசம் கூடக் கிடைக்காமல் ஸ்மரணையற்றுப் போனோம்.

எங்கள் இருவருக்கும் பேச்சு எழவில்லை. அநேகமாகவும் நாக்கில் நீர் வற்றி வரண்டு போயிற்று “ஆஹா.” என்று ஆரம்பித்தார் மனிதர். கதைக்க ஆரம்பித்தால் அவர் மட்டுமே கதைக்க வேண்டும்: மற்றவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கும் நபர் அவர். அவர் கதைக்கும் போது நேர் எதிரே நின்றால் எச்சில் தெறித்து நமது முகத்தைக் குளிப்பாட்டி விடும். இலக்கியம், சினிமா, அரசியல், உலக அரங்கு என்று அவருக்கு எல்லாமே அத்துப்படி எனுந் தோரணை யில் விளாசித் தள்ளுவார். ஒன்றுக் கொன்று முரண்பாடான கருத்துக்களை ஒரு நிமிடத்துக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டிருப்பார்.

நாங்கள் மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் தவித் தோம். இடைக்கிடையே எங்களது கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்து எங்களது அவசரத்தை அவருக்கு உணர்த்த முயன்றோம். அதை அவர் கண்டு கொண்டது மாதிரியே தெரியவில்லை. கண்டு கொண்டாலும் காணாத

மாதிரிப் பாவலா பண்ணும் மனிதர். தனது வல்லபங்களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அடுக்கிக் கொண்டே சென்றார். கால் மணி நேரங் கடந்த பிறகு நாங்கள் அவசரமாகச் செல்வதாகச் சொன்னதும் “முடிச்சுக்கிறேன்..” என்றார் மீண்டும் தொடர ஆரம்பித்தார். நான் நகர ஆரம்பித்தேன். அதன் பிறகும் இரண்டு நியிடம் டாக்டரை அறுத்து விட்டுக் கைவிட்டுச் சென்றார்.

இப்படியாக ஒருவாறாக அவரைத் தாண்டி நடந்த போதுதான் டாக்டர் நண்பர் எனக்கு இந்தக் கதையைச் சொன்னார்.

நாங்கள் இப்போது எந்த அவசரத்தில் சென்று கொண்டிருந்தோமோ அவ்வாறான ஓர் அவசரத்துடன் டாக்டர் ஒரு நாள் நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். எதிரே வந்த ஒரு நபர் டாக்டரைக் கண்டு சிரித்தார். டாக்டரும் பதிலுக்குப் புன்னகைத்தார். அதற்குப் பிறகுதான் டாக்டருக்குக் கஷ்டகாலம் ஆரம்பித்தது. அந்த நபருக்கு டாக்டரைத் தெரியும். டாக்டருக்கு அவரைத் தெரியாது.

“தொர... நல்லாயிருக்கிறீங்களா..?”

“ஓ... நல்லாயிருக்கிறேன்!”

“தொர.. தூரப் பயணம் போரீங்களா..?”

இந்தக் கேள்வி அவருக்கு அநாவசியமானது என்று பட்டது டாக்டருக்கு. ஆனால் அவர் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. காட்டிக் கொள்ள வும் மாட்டார்.

இந்த இடத்தில் எனது டாக்டர் நண்பரைப் பற்றி உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியாக வேண்டியவாக இருக்கிறேன். அறிமுகப்படுத்த வில்லை என்றால் கதைக்குச் சரியாக இருக்காது. அதற்காகக் கதையை நீட்டுகிறேன் என்று நீங்கள் நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது.

நானும் எனது டாக்டர் நண்பரும் எமது மற்றொரு நண்பரின் மகளின் பிறந்த நாள் விழாவுக்குப் போயிருந்தோம். பிறந்த நாள் கொண்டா மும் சிறுமியின் நர்லஸிப் பள்ளி மாணவிகள் தமது பெற்றோருடன் வந்திருந்தார்கள். நாங்கள் இருவரும் ஓரிடத்தில் அமர்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். சிற்றுண்டிகள் பரிமாறப்பட்டன. உண்டு மகிழ்ந்தோம். கொண்டு தோம். சிற்றுண்டிகள் பரிமாறப்பட்டன. உண்டு மகிழ்ந்தோம். கொண்டு போயிருந்த அன்பளிப்பைச் சிறுமிக்கு வழங்கிக் களித்தோம். அங்கு

நிலவிய மகிழ்ச்சியை மேலும் அதிகரிப்பதற்காக அச் சிறுமியின் தந்தையான எமது நண்பர் விரும்பினார். வந்திருந்த சிறுவர் சிறுமியருக்கிடையில் பல்வேறு விதமான விணோதப் போட்டிகள் நடத்தப்பட்டன. உடனடிப் பரிசுப் பொதிகளும் வழங்கப்பட்டன. கடைசியாக அங்கு வந்திருக்கும் வளர்ந்தோருக்கிடையிலான சங்கீதக் கதிரைப் போட்டியொன்றை நடத்த ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

எவ்வளவோ மறுத்தும் எங்கள் இருவரையும் நண்பர் அதில் கலந்து கொள்ளச் செய்து விட்டார். நாங்கள் இருவருமே சங்கோஜப் பேர்வளிகள். வேறு வழி தெரியவில்லை. இருவரும் ஒப்புக்குக் கதிரை களில் உட்கார்ந்து கொண்டோம். இசையை இயக்கியவர் வீட்டு அறைக்குள் இருந்தார். அது என்ன மாயமோ தெரியவில்லை. நாங்கள் இருவரும் அமரக் கதிரை கிடைக்கும் வகையில் இசை நிறுத்தப்பட்டது. நீங்கள் நம்புவீர்களோ இல்லையோ, எஞ்சியது நானும் டாக்டர் நண்பரும் தான்.

இப்போது ஒரு கதிரை, இரண்டு போட்டியாளர்கள். எனக்குள் இருந்த சாத்தான் சட்டென விழித்தெழுந்தான். நண்பரை எந்த வழியிலா வது தோற்கடித்து விடுவது என்று முடிவு கட்டிக் கொண்டேன். இசை ஆரம்பமாயிற்று... நாங்கள் கதிரையை வலம் வந்தோம். நண்பரின் பின்னாலேயே நான் வந்து கொண்டிருந்தேன். இசை நிறுத்தப்பட்ட போது நண்பர் அமருவதற்கு வாய்ப்பாக இருந்தது. நான் எனது பின்புறத்தால் அவரது பின்புறத்தை முட்டி விட்டு அவர் சுதாகரிப்பதற்குள் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டேன். அவ்வளவுதான்! நண்பர் ஒரு சிரிப்போடு ஒரே ஓட்டமாக ஒடிவிட்டார். நான் வெற்றியாளனாக அறிவிக்கப்பட்டேன்.

உறுத்திய எனது மனச்சாட்சியிடம் விளையாட்டு என்றால் மதியூகத்தையும் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டேன். அதே வேளை அவ்விடத்தில் நியாயம் பேச நினைக்காத நண்பரின் பெருந்தன்மையைப் போற்றினேன்.

இதில் என்ன நியாயங் கேட்பது என்பது நண்பரின் கருத்தாக இருந்திருக்கும். அவர் அப்படித்தான்! ஒரு முக்கிய விடயமாக இருந்தாலும் கூடத் தன் பக்க நியாயங்களைச் சொல்லிப் பார்ப்பார். சபையேற வில்லையென்றால் விட்டுவிட்டுத் தன்பாட்டில் போய் விடுவார்.

இனி அவர் சொன்ன கதைக்கு வருவோம். தனது பயணத் தூரம் பற்றிக் கேட்டவருக்கு உரிய பதிலைச் சொல்லாமல் கேட்டார்:-

“என்ன விஷயம்?”

“ஓண்ணுமில்ல தொர... ஒரு விசயமா ஒங்களோடு கதைக்கணும்...”

“பரவாயில்ல... சொல்லுங்க...”

“இல்ல தொர... தனியத்தான் கதைக்கணும்... அதான்...”

“இப்ப நாம ரெண்டு பேர்தானே இருக்கம்... சொல்லுங்களன்...”

“இப்ப... எப்பிடி...” என்று இழுத்தார். டாக்டர் சொன்னார்:-

“அப்ப.. பின்னேரம் நாலு மணிக்கு டிஸ்பென்ஸரி தொறப்பேன்.. அப்ப வாங்க...”

“அந்த நேரம் சனக் கூட்டமா இருக்குமே தொர...?”

கோபம் வராத டாக்டருக்கு இப்போது குடேற ஆரம்பித்தது. ஆனால் அவர் டாக்டர். அப்படிக் கோபம் வந்தாலும் அடக்கிக் கொள்ள வேண்டும். வித்தியாசமான நோயாளிகளையும் அவர்களில் பலரது அறியாமைகளையும் கண்டு பொறுத்துத் தாங்கிப் பழகியவர். வந்த கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு சொன்னார்:-

“அப்ப.. நீங்க இரவு எட்டரை மணிபோல வாங்க ஆறுதலாக் கதைக்கலாம்.”

டாக்டர் சொன்னதும் அந்த நபர் டாக்டரைச் சற்று நெருங்கினார். ஏதோ ஒன்றைச் சொல்லவும் வேண்டும். சொல்லவும் முடியாது என்ற நிலையில் அந்த நபர் தத்தளிப்பதை டாக்டர் உணர்ந்தார்.

“அது என்னண்டா.டாக்டர்...” என்றவர் சற்று நெளிந்தார்.

“பரவாயில்ல.. சொல்லுங்க...”

“என்ட விரையில ஓண்டு கொஞ்சம் வீங்கி....” என்றதுடன் பேச்சை நிறுத்தினார். சில வேளை டாக்டர் சிரிப்பார் என்று அவர் தனது அறியாடையாலும் சங்கோஜத்தாலும் எண்ணியிருக்கக் கூடும். பண்பற்ற

நண்பர்களுக்கு வேண்டுமானால் அது சிரிப்புக்குரிய விடயமாக இருக்கலாம். ஆனால் ஆயிரம் உடல் உபாதைகளுடன் வருவோருக்கு ஆறுதலும் மருந்தும் தரும் வைத்தியர்களுக்குச் சிரிப்பு வருமா என்ன?

“அதுதானா...”

என்று வெகு சாதாரணமாகச் சொன்ன டாக்டர்.

“நீங்க டிஸ்பென்சரிக்கு வாங்க” என்றார்.

“அங்க வந்து...” என்று மீண்டும் இழுத்தார் அந்த நபர்.

டாக்டருக்குப் பெரும் சிக்கலாகிப் போய் விட்டது. நோய்க்கு மருந்து பெற உரிய முறையில் வருவதாகவும் இல்லை. அவரைப் போக விடுவதாகவும் இல்லை. நேரம் கடந்து கொண்டிருந்தது. டாக்டர் சொன்னார்:-

“என் னெண்டு பார்க்காம மருந்து தரமுடியாது.. நீங்க டிஸ்பென்சரிக்கு வாங்க!”

அந்த நபர் பதில் எதுவும் சொல்லாமல் டாக்டரின் முகத்தை ஒரு வித அங்கலாய்ப்படுத்தி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். டாக்டர் பார்க்காமல் அந்த இடத்திலேயே மருந்து எழுதித் தரச் சொல்லும் பார்வை...

டாக்டர் மீண்டும் உறுதிபடச் சொன்னார்:-

“டிஸ்பென்ஸரிக்கு வாங்க... பார்க்காம மருந்து தர ஏலா!”

ஆனால் அந்த நபர் டாக்டரின் முகத்தை அப்பாவித் தனமாகப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா நின்றார். நேரம் வீணே கழிய டாக்டரின் பொறுமை எல்லை கடந்தது. வேறு வழியில்லாமல் சொன்னார்:-

“அப்போ... சாரனைத் தூக்குங்க பார்ப்போம்....!”

தெருவோரத்தில் நின்றபடி சாரனை உயர்த்தச் சொன்னதும் சட்டென வியர்த்துப் போன அந்த நபர் மின்சாரம் தாக்கியவனைப் போல விருட்டெனத் திரும்பி விறு விறுவென வேகமாக நடந்து போனார்.

முறை மேலில் கட்டுவதையும் விரிவாக கட்டுவதையும் கூட செய்து வருவதையும் கொண்டிருப்பதை அனுமதி கிடைக்கவேண்டும். எனவே இதை கட்டுவதையும் கட்டுவதையும் விரிவாக கட்டுவதையும் கொண்டிருப்பதையும் அனுமதி கிடைக்கவேண்டும். எனவே இதை கட்டுவதையும் கட்டுவதையும் விரிவாக கட்டுவதையும் கொண்டிருப்பதையும் அனுமதி கிடைக்கவேண்டும். எனவே இதை கட்டுவதையும் கட்டுவதையும் விரிவாக கட்டுவதையும் கொண்டிருப்பதையும் அனுமதி கிடைக்கவேண்டும்.

பின்னர் ஒரு வீட்டுக்குள் எந்த நேரத்திலும் ஒரு பொவிஸ் படையே புகுந்து கிண்டிக்கிளனிப் பார்க்கவும் வரிசையில் நிறுத்தி விசாரிக்கவும் அதிகாரம் வந்தது.

பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் செல்வதைப் போல் ஏரிச்சல் பிடித்த காரியம் எதுவும் இல்லை. நாட்டின் தென் பகுதியில் வீட்டுக்கு யார் புதிதாக வந்து தங்கினாலும் பொலிஸாக்குச் சொல்லி விட வேண்டும். சொந்த வீட்டில் குடியிருப்பவன், வாடகைக்கு வீட்டைப் பெறுவன், வாடகைக்குக் கொடுப்பவன் எல்லோருமே பொலிஸில் பதிவு செய்ய வேண்டி வந்தது.

அவனும் வேறு வழியில்லையாதலால் அதிகப்படியான ஏரிச்சலுடன்தான் பொலிஸுக்குக் கிணம்பினான்.

புதிதாக வீட்டு வேலைக்கு வந்த பெண்ணைப் பொலீஸில் பதிவு செய்யவேண்டியிருந்தது. முதலில் ஒரு விண்ணப்பப் படிவத்தைப் பெற வேண்டும். பிறகு அதைப் பூர்த்தி செய்து வேலைக்காரப் பெண்ணையும் அழைத்துக் கொண்டு போய் வரிசையில் நின்று உரியவரின் புகைப் படத்துடன் பதிந்து கொள்ள வேண்டும்.

வேலைக்காரப் பெண் வீட்டுக்கு வந்த இரண்டாம் நாளே பொலீஸ் படை வந்து வீட்டுக்குள் புகுந்தது. நல்ல வேளையாக அவன் வீட்டில் இருந்தான். வேலைக்காரப் பெண் இன்றைக்குத்தான் வந்தாள் என்று சொல்லி ஒருவாறு சமாளித்து விட்டான். சோதனைக்காக வந்தாள் பொலீஸ் படை அவன் வசிக்கும் பிரதேசத்துக்குரியது அல்ல. அவ்வப் போது எல்லா நிலையங்களிலிருந்தும் சிலரைப் பிடித்து இராணுவத்துடன் சேர்த்துச் சோதனைக்காக அனுப்பி விடுவார்கள். வந்தவர்களுக்கு ஒரு சின்னச் சந்தேகம் இருந்தால் போதும். அள்ளிக் கொண்டு போய் விடுவார்கள். அவர்களுக்கேற்படும் சந்தேகம் சில வேளை நியாய முரணாகவும் இருக்கலாம். அக்குழுவில் உள்ள ஒரு பொலீஸ் உத்தியோகத்தின் மனிலை கூட அதைத் தீர்மானிக்கலாம்.

இந்த விண்ணப்பத்தைப் பெறுவதற்காக எத்தனை முறை அவைய வேண்டியிருக்குமோ என்ற சந்தேகத்துடன்தான் அவன் கிளம்பி னான். ஒரே எத்தனத்தில் விண்ணப்பம் கிடைத்து விட வேண்டும் என்று மனதுக்குள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டான். போன வருஷம் திருட்டுப் போன சைக்கிளால் பட்ட அவஸ்தையைப் போல இருந்து விடக் கூடாது என்று நினைத்தான். அந்த சைக்கிளும் சம்பவமும் ஞாபகம் வரும் போதெல்லாம் அந்த ஏழைச் சிறுவனின் குழந்தை முகம் மனதைச் சஞ்சலப்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தது.

□□□

அது மிக நெருக்கமான குடியிருப்புப் பிரதேசம் மட்டுமல்ல, பெருங் ‘குடி’ மக்கள் நிறைந்த பிரதேசமுங்கூட. காலையிலேயே மூன்று கால்களில் நடந்து செல்லும் மனிதர்களை அப்பகுதியில் சர்வ சாதாரண மாகக் காண முடியும். பிரதான வீதியிலிருந்து இறங்கிப் பத்து யார் குறுக்கு வீதியில் வந்து இடது புறமாகத் திரும்பியதும் இருக்கும் இரண்டாவது வீட்டில்தான் அவன் வாடகைக்குக் குடியிருந்தான்.

அது ஒரு மாடி வீடு. மேல் வீட்டில் ஏதோ ஒரு தொண்டு நிறுவனம் செயற்பட்டு வந்தது. காலை கடமைக்கு வரும் ஊழியர்கள் பிறபகலில் கடமை முடிந்து சென்று விடுவார்கள். கீழ்த் தளத்தில் இவன் குடியிருந்தான். இரண்டு வீடுகள் என்ற படியால் கீழ்ப் பகுதியில் குடியிருப் பவர்களுக்கு வலது புறமும் மேல் மாடிக்காரர்களுக்கு இடது புறமும் நுழைவாயில்கள் இருந்தன.

ஒரு நாள் காலையில் காரியாலயத்துக்குச் செல்வதற்காகக் குளித்து விட்டு பாத்ருமிலிருந்து வெளியே வந்த போது அரக்கப்பரக்க வந்த அவன் மனைவி சொன்னாள்:-

“தெரியுமா... சின்னவனின் சைக்கிளைக் காணவில்லை!”

என்றவள் தொடர்ந்தாள்..

“மேல் வேல செப்புற பியோன் பொடியன்ட சைக்கிளையும் காணல்லயா! அவன் சொன்னத்துக்குப் பொறுத்தான் பார்த்தன்... சின்னவன்ட சைக்கிளையும் காணல்ல...”

அப்போதுதான் குளித்து வெளியேறிய அவனது உடம்பில் சற்றுச் சூடே ஆழம்பித்தது. மேலே உள்ள காரியாலயப் பையனை அழைத்தான்.

“நீ நேற்று உனது சைக்கிளைக் கொண்டு போகல்லியா...?”

“இல்ல சேர்... நேற்று இங்கேயிருக்கிற அக்கா வீட்டில் தங்கினேன்.”

“இப்போ என்ன செய்யிறது... பொலீஸாக்குச் சொல்லுறதா...?”

“போகணும் சேர்...!”

“அப்பிடியென்றால்... எங்கள் வீட்டிலும் களவு போனதைச் சொல்லு... அதோட வீட்டுச் சொந்தக் காரருக்கும் ஒரு கோல் போட்டுடு!”

“சரி சேர்!”

அதன் பிறகு இரண்டு சைக்கிள்களையும் எப்படித் தூக்கிச் சென்றிருப்பார்கள் என்று எல்லோரும் ஆளுக்கொரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். மேல் காரியாலயத்தில் இருந்தவர்கள், முன் வீட்டில் இருந்தவர்கள், அவன், பெரிய சைக்கிளைத் திருட்டுக் கொடுத்த

சிற்றாழியன் எல்லோரும் ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பின் வாயிற் கதவு கள் பூட்டுக்கள் போட்டு மூடப்படுவதால் மதிலோடு இணைந்த படிகளின் மூலமாகத் தூக்கி எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் ஆகக் குறைந்தது இருவர் அதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் முடிவுக்கு வந்தார்கள்.

இரவு இரண்டு மணிக்கும் அதிகாலை நான்கு மணிக்குமிடையில் அவை திருப்பட்டிருக்கலாம் என்று அவன் யூகித்தான். இரவு பன்னி ரண்டு மணிக்கும் ஒரு மணிக்குமிடையில் ஒரு வாகனம் வந்து அவனது வீட்டுத் தெருவில் ஜந்து அல்லது பத்து நிமிடங்கள் தரித்துச் செல்வதை அவன் அறிவான். அந்த வாகனத்தில் கசிப்போ, ஹெரோயினோ கூட பரிமாறப்படலாம் என்பதால் அவன் அதைப் பொருட்படுத்தியதில்லை. அதன் பிறகே இக்களவு இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று அவன் நேரங் கணித்தான். இனி எதைக் கணித்து என்ன செய்வது? களவு போய்விட்டது!

இனிமேல்தான் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும் என்று அவன் மனம் சொன்னது. இதை அப்படியே விடக் கூடாது. விட்டால் நாளை வீட்டுக்குள்ளும் தெரியாக நுழைவார்கள் என்று அவனுக்குள் ஓர் எச்சரிக்கை மணி அடித்தது. செய்ய வேண்டும்! ஏதாவது செய்ய வேண்டும்!

அவனது சின்ன மகன் ஆசையோடு கேட்ட சிறிய சைக்கிள் அது. வாங்கி ஒரு வருடம் கூட முழுமையாக நிறையவில்லை. அதில் அவனது மகன் ஏறி ஒடிக்கொண்டே சென்று இறங்கும் தறுவாயில் சைக்கிளிலிருந்து பாய்ந்து இறங்கி விட்டுச் சைக்கிளை அப்படியே விட்டு விடுவான். அது தன்பாட்டுக்குச் சென்று மாத்திலோ மதிலிலோ முட்டிக் கீழே சரியும். அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அவனது மகன் ஒரு நாள் அப்படிச் செய்ததைக் கண்டித்துச் சொன்னான்.

“இதை நீ இப்படி உடைத்தால் இன்னொன்று வாங்கித் தரவே மாட்டேன்...!”

ஆனால் அவ்வழக்கத்தை அவன் கைவிடவில்லையென்று சில மாதங்கள் சென்ற பின் சைக்கிளை உன்னிப்பாகப் பார்த்ததும் புரிந்து கொண்டான். அந்தச் சைக்கிளில் உள்ள சிறிய பாகங்கள் காணாமல்

போயிருந்தன. சைக்கிளை மிதித்து ஓடுவதற்குரிய பாகங்கள் மட்டும் அதில் எஞ்சியிருந்தன. புதிய வீட்டுக்குச் செல்வதற்குள் அதைச் சிரிப் பண்ணிக் கொடுக்குமாறு மனைவி சிபார்சு செய்தாள். எனவே தனது சாரதி மூலமாக அந்தச் சைக்கிளைத் திருத்தி மெருகு படுத்தினான். புதிய வீட்டின் தெருக்கள் ஆபத்தானவை என்பதால் அவனுடையவோ அல்லது அவனது மனைவியினதோ கண்காணிப்பின் கீழ் மட்டும் சின்ன மகன் சைக்கிள் ஓட்டினான். சாரதிக்கு நேரம் கிடைத்தால் பிற்பகலில் பக்கத்திலுள்ள விளையாட்டு மைதானத்துக்குச் சின்ன மகனை சைக்கிள் ஓடுவதற்காக அனுப்பி வைப்பான்.

பிள்ளைகளின் பாடசாலைக்கு நெருக்கமாகக் குடியிருந்தால் பலதுக்கும் வசதியாக இருக்கும் என்று நினைத்த அவன் இந்த வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டான்.

வீட்டுச் சொந்தக்காரர் ஓர் அமைதியான, நல்ல மனிதராயிருந்தார். நியாயமான தொகைக்கான வாடகை இனக்கப்பாட்டுடன் இரண்டு வருடங்களுக்கு வீட்டை வாடகைக்குப் பெற்றான். அச்கறுத்தும் சூழல் இல்லை என்று அவரும் வாக்களித்திருந்தார். வீட்டுக்கு முன்னால் தெரு ஓரத்தே கெளதம் புத்தரின் சாந்தமே வடிவான மோனத் தவச் சிலை. ஆனால் நான்காவது மாதம் களவு நடந்து விட்டது!

காரியாலயத்துக்குச் சென்றதும் வீட்டுரிமையாளருக்குத் தகவல் தெரிவித்தான். ஆனால் அந்தத் தகவல் அவன் சொல்லு முன்பே அவருக்குக் கிடைத்திருந்தது. திருடர்களைப் பிடிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை அவர் செய்திருப்பதாகச் சொன்னார். களவு நடந்த வீட்டில் அவர் நீண்ட காலம் குடியிருந்தவர் என்பதால் அப்பகுதியில் எல்லோரையும் அறிந்திருந்தார்.

களவு நடந்து இரண்டாம் நாள் இரவு ஏழார மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்த அவனுக்கு மனைவி சொன்ன தகவல் ஆச்சரியமளித்தது. பிற்பகல் ஆறு மணிபோல் வந்த ஓர் இளைஞர் ‘சைக்கிளைத் திருடியவரைத் தனக்குத் தெரியும் எனவும் தன்னால் காட்டித்தர முடியும் எனவும் பகரமாகத் தனக் குப் பணம் தரவேண்டும்’ என்றும் அவன் சொல்லியிருந்தான்.

விடயம் பொலீஸ்க்குப் போய் விட்டதால் நம்மால் அதில் தலையிட முடியாது என்று மனைவிக்குச் சொன்ன அவன் அந்த

இளைஞர் மீண்டும் வந்தால் அவ்வாறே சொல்லும் படியும் சொன்னான்.

வீட்டு வாயிலுக்கு எதிர்ப்புறம் உள்ள பெட்டிக்கடைப் பெண் மணியிடமும் அதே இளைஞர் அதற்கு அடுத்த தினம் இதே தகவலைச் சொல்லியிருந்தான். இதை அறிந்தவுடன் இவனுக்கு அந்த இளைஞர் மீது சந்தேகம் தட்ட ஆரம்பித்து.

பெட்டிக் கடைப் பெண்மணியிடம் இவன் அந்த இளைஞரைப் பற்றி விசாரித்த போது அந்த இளைஞர் போதைப் பொருளுக்கு அடிமையானவன் என்று தெரிய வந்தது. அன்றிரவே வீட்டு உரிமையாளரை அதே இளைஞர் சந்தித்து இதே விபரத்தைச் சொல்லியிருந்தான். வீட்டு உரிமையாளர் அந்த இளைஞருக்குப் பணம் கொடுக்கும் படி அவனைக் கேட்டுக் கொண்டார். சைக்கிள் கைக்குக் கிடைக்காமல் தன்னால் யாருக்கும் பணம் கொடுக்க முடியாது என்று அவன் தீர்க்கமாகச் சொல்லி விட்டான்.

அந்தச் சைக்கிள்களைத் திருடியவர்களுள் அந்த இளைஞரும் ஒருவனாக இருக்க வேண்டும். பாகப் பிரிவினையின் போது திருட்டில் ஈடுபட்ட இருக்குவருக்குமிடையில் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனவேதான் சைக்கிள் எடுத்தவனைக் காட்டிக் கொடுக்க அந்த இளைஞர் அவதிப்படுகிறான் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. சகாவிடம் கிடைக்காத பணத்தை அவனைக் காட்டிக் கொடுப்பதன் மூலம் தன்னிடம் பெற்றுக் கொள்ள அவன் முனைகிறான் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. அதாவது அவன் ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காயக்களை அடிக்க விரும்புகிறான். அந்த இளைஞர் மீது அவனுக்குக் கோபம் ஏற்பட்டது.

தனது வீட்டில் திருட்டுப் போனது வீட்டுச் சொந்தக்காரருக்கு ஒரு மனக்குறையை உண்டுபண்ணியிருந்தது. திருட்டு விபரம் வெளியில் வந்தால் அவரது வீட்டுக்கு யாரும் வாடகைக்கு வர மாட்டார்கள் என்ற எண்ணம் அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அந்த இளைஞரிடம் தகவல் பெற்ற அவர் அன்றிரவே பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் சென்று விட்டிருந்தார். தகவலைச் சொல்ல சைக்கிளை வாங்கியவரை உடனேயே பொலீஸ் அள்ளிக் கொண்டு சென்றது.

இரவு ஒன்பது மணியளவில் வீட்டுரிமையாளர் பொலீஸுக்கு வருமாறு அவனுக்கு அழைப்பு விடுத்தார். பொலிஸ் நிலையத்தை

அடைந்த போது அங்கே ஒரு பெரும்படை நின்றிருந்தது. சைக்கிளை வாங்கிய ஒரு தம்பதி ஒரு சிறு பையனுடன் வந்திருந்தது. அவர்களது அயல் வீட்டைச் சேர்ந்த இருவர் அவர்களுடன் வந்திருந்தார்கள். சைக்கிளை அவர்களிடம் விற்றதாகத் தெரிவித்த அதாவது களவுடுத்த நபரின் தாயையும் தந்தையையும் சேர்த்து பொலிஸ் கொண்டு வந்திருந்தது. நல்ல வேளை இவர்களைக் கொண்டு வர பொலிஸார் ஜீப்பைக் கொண்டு போயிருந்தார்கள். பொலிஸ் ட்ரக் வாகனத்தைக் கொண்டு போயிருந்தால் அந்த ஏரியாவில் இன்னும் பலரும் தானும் மனைவி மற்றும் மகனும் கூட ஏற்றி வரப்பட்டிருக்கலாம் என்று நினைத்தான்.

களவுடுத்த இரண்டு நபர்களுக் கூட உரிய இடத்தில் இல்லை. பொலிஸ் விசாரணை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. சைக்கிளை வாங்கிய நபர் தாழ்மையுடன் தான் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்து அந்தச் சைக்கிளை வாங்கியதாகப் பதிலிற்கதுக் கொண்டிருந்தார். ஒர் அப்பாவி போல் அவரது தோற்றும் இருந்தது. அவரது மனைவி ‘அது திருட்டுச் சைக்கிள் என்பது தெரியாது’ என்று பொலீஸ்டுக்குச் சற்று உரத்த குரவில் சேரிப் பாவையில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

பொலீஸ்காரர் அவளை வாயை மூடும் படி பலமுறை உரத்த தொணியில் சத்தமிட்டார். ஒரு முறை கதிரையைத் தள்ளி அவனுக்கு அடிக்கவும் எழுந்தார். எந்தப் பையனுக்காகச் சைக்கிளை வாங்கி னார்களோ அந்தப் பையன் அழுக்குச் சட்டையுடன் அம்மாவின் ஆடையைப் பிடித்துக் கொண்டு எதுவும் புரியாமல் பரிதாபமாக முழித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆனால் அவள் மசியவில்லை. விசாரித்த பொலீஸ்காரர் அவளை அடக்குவதற்காக அவளது கணவனைக் கூண்டுக்குள் போடும்படி ஒரு கான்ஸ்டபிளிஸிடம் உத்தரவிட்டார். ஆனால் கான்ஸ்டபிளிஸ் தன்பாட்டில் ஏதோ ஒரு பெரிய லெட்ஜூரைப் புரட்டி சாவகாசமாக அவசியமற்ற எதையோ தேடிக் கொண்டிருந்தார்.

சைக்கிளை விற்றவன் - அதாவது திருடியவன் எங்கோ ஓரிடத்தில் இருப்பதாக அவனது பெற்றோர் கூற இரண்டு பொலிஸ்கார்கள் சகிதம் அவனது பெற்றோரை ஏற்றிக் கொண்டு ஒரு பொலிஸ் ஜீப் போனது. சைக்கிளை வாங்கியவரைக் கூண்டுக்குள் போடுமாறு விசாரித்த

அந்தப் பிறாப்தீன் |

பொலீஸ்காரர் மீண்டும் உத்தரவிட்டார். அதன் பிறகுதான் அந்தக் கான்ஸ்டபிள் எழுந்தார்.

அந்தப் பெண்ணோ, ‘நான் எதை விற்றாவது வழக்குப் பேசுவேன்’ என்று அங்கு சபதமிட்டாள். ஆனால் அவளதும் அவளது கணவனதும் அவர்களின் பையனதும் ஆடைகளைப் பார்த்தால் விற்ப தற்கு மட்டுமல்ல உண்பதற்கே எதுவுமற்றவர்கள் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

அதுவரை அவன் அங்கு ஒருவனாக நிற்பதை கண்டும் காணாதவாறு விசாரணை நடத்திய பொலீஸ்காரரிடம் நெருங்கினான். வீட்டுச் சொந்தக்காரர் அவனை அவரிடம் அறிமுகப்படுத்தினார். அவன் ‘இந்த சைக்கிள் தனக்கு எப்போது கிடைக்கும்’ என்று கேட்டான். உண்மையில் அது பிழையான கேள்வி என்பது உடனே அவனுக்குப் புரிந்தது.

திருடன் பிடிக்கப்பட வேண்டும். இந்தச் சிக்கல் நீதிமன்றத்துக்கு வழக்காக எடுத்துச் செல்லப்படுமா அல்லது பொலீஸ் நிலையத்திலேயே தீர்க்கப்படுமா என்ற முடிவு வரவேண்டும். நீதிமன்றத்துக்குப் போகுமா னால் இந்த ஜென்மத்தில் மகனது அந்தச் சைக்கிள் கிடைக்காது. ஏனெனில் விசாரணை முடிய நீண்ட காலம் செல்லும். அதற்குள் அது வெய்யிலிலும் மழையிலும் கிடந்து துருப்பிடித்துப் போகும். பொலீஸ் நிலையத்திலேயே தீர்க்கப்பட்டால் மாத்திரமே அந்தச் சைக்கிள் கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கும்.

அவனை நிமிர்ந்து பார்த்த அவர் மரியாதை கலந்த குரவில் சொன்னார்:-

“நாளைக்குக் காலையில் வந்து பெரியவரைப் பாருங்கள்! அவர்தான் என்ன செய்வது என்று தீர்மானிப்பார்!”

அவனும் வீட்டுச் சொந்தக்காரரும் பொலீஸ் நிலையப்படி இறங்கினர். அந்தச் சைக்கிள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது.

களவுச் சிக்கல் அவிழ்த்து உரியவரைக் கண்டு பிடித்து என்ன செய்வது என்று தீர்மானிப்பதற்குத் தான் அவசியமில்லை என்று அவன் உணர்ந்ததான். அடுத்த அடுத்த தினங்களில் கையாளப்படும் விசாரணை

கஞ்சகுரிய பிரச்சினைகளில் இதுவும் ஒன்றாக இருக்குமென்பது அவனுக்குத் தெரியும். எனவே பொலிஸ் நிலையத் தலைமை அதிகாரியை அவன் அடுத்த தினமே சென்று பார்ப்பதை ஒத்திப் போட்டான்.

ஒரு வாரம் கழிந்தும் இது பற்றிய தகவல் எதுவும் பொலீஸிலி ருந்து கிடைக்காததால் இந்தப் பிரச்சினை நீதிமன்றுக்குச் செல்லவில்லை என்று உணர்ந்தான். நீதி மன்றுக்குச் சென்றால் சாட்சிக்காக பொலிஸார் அழைத்திருப்பார்கள். எனவே ஒரு வாரம் கழிந்து ஒரு நாள் பிற்பகலில் பொலிஸ் நிலையம் சென்றான். அங்கிருந்த ஓவ்வொரு பொலிஸ் உத்தியோகத்தரும் ‘என் வந்தாய்?’ என்று கூடக் கேட்காமல் தன் பாட்டில் தத்தமது வேலைகளாக செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு உத்தியோகத்தரிடம் விடயத்தைச் சொன்ன போது,

“பொறுப்புதிகாரி இப்போது இல்லை. சனிக்கிழமை காலையில் வந்தீர்களானால் கண்டு கதைக்கலாம்” என்று விட்டுத் தனது வேலையைக் கவனிக்கத் தொடங்கினார்.

இருபது சைக்கிள்களுக்கு மேல் பொலிஸ்நிலைய மண்பத்துக்குள் ஓரிடத்தில் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தக் குவியிலில் இருந்த இரண்டு சிறிய சைக்கிள்களில் ஒன்று அவனுடைய சின்னமகனுடையது.

மீண்டும் சனிக்கிழமை சரியாக ஒன்பது மணிக்கு அடையாளம் காட்டுவதற்காக மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் சென்றான். உள்ளே சென்றதும் அந்தச் சைக்கிள் கும்பத்தைச் சுட்டிக் காட்டி மகனிடம்,

“உனது சைக்கிள் இருக்கிறதா பார்!” என்றான்.

“....ந்தா இருக்கு?” என்று அதற்குப் பக்கத்தில் ஓடிப் போய் தனது சைக்கிளைத் தொட்டுக் காட்டினான்.

பொலிஸ் நிலையத்துக்கு வருபவர்கள் அமர்ந்திருக்கும் சீமெந்துக் கட்டில் பதினெண்ந்து நிமிடங்கள் அமர்ந்திருந்தான். பொறுமை இழந்து ஒரு பெண் பொலிஸ் உத்தியோகத்தரிடம் விடயத்தைச் சொன்ன போது,

“ஜூயா இன்னும் வரவில்லை....”

என்று சொன்னவள் மற்றொரு கான்ஸ்டபிளீஸ் பார்த்து.

“ஆ... சுமண் பால, பெரிய ஜூயா இன்று வருவாரா?”

என்று கேட்டாள். அவனோ தனக்குத் தெரியாது என்று உத்தைப் பிதுக்கிக் காட்டிவிட்டுச் சென்றான். அவள் என்னெனப் பார்த்துத் தொடர்ந்தாள்:-

“ஜூயா ட்ரபிக் சுப்பர்வைஸ் பண்ணப் போயிருக்கிறார்... வருவாரா இல்லையா என்று என்னால் சரியாகச் சொல்ல முடியவில்லை”

என்று உண்மையான ஆதங்கத்துடன் சொன்னாள்.

மனச் சோர்வுடன் மகனை அழைத்துக் கொண்டு பொலிஸ் நிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்தான். முன்னால் அமைந்திருந்த விசாலமான நிலப் பரப்புள் கம்பீரமாக நின்றிருந்த மரமொன்றின் நிழவில் அரை மணிநேரம் பொலிஸ் நிலைய அதிகாரிக்காகக் காத்திருந்தான். அதிகாரி வரவில்லை.

உண்மையில் அந்தப் பொலிஸ் நிலையம் அமைந்திருக்கும் பிரதேசம் பல்வேறு சிக்கல்களைக் கொண்டது. கசிப்பு, ஹெரோயின் பாவனை, திருட்டு. அவ்வப்போது கொலை என்று பல்வேறு குற்றச் செயல்கள் நடக்கும் பிரதேசம். உண்மையில் பொலிஸ் நிலைய அதிகாரிக் கும் அதிக வேலைப் பழு இருக்கலாம் என்று சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டான். தோல்வியுடன் வீடு திரும்பினான்.

இரண்டு வாரங்களில் வரவிருக்கும் தனது பிறந்த நாளை சின்ன மகன் அடிக்கடி ஞாபகமுட்டினான். அந்த ஞாபகமுட்டலை ஒரு புதிய சைக்கிளாக மனைவி வியாக்கியானப்படுத்தினாள். பிறந்த நாளுக்கு முன்னர் கடைசியாக ஒரு முறை பொலிஸாக்குச் சென்று பார்த்து விடலாம் என்று அவன் நினைத்தான்.

ஒரு வாரம் கழிந்த நிலையில் பொலிஸ் நிலையத்தினுள் நுழையும் போது திருட்டுப் போன சைக்கிள்களின் விசாரணை நடந்த இரவுக் காட்சி ஞாபகத்தில் வந்தது... குறிப்பாக அழுக்குடையில் அந்த ஏழைச் சிறுவனின் குழந்தை முகம்! நடப்பது ஏதுமறியாமல் பொலிஸ்காரருக்கு எதிரே தனது கிழிந்த வாயால் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அம்மாவின் ஆடையை அவன் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த காட்சி!

அவன் உள்ளே நுழைந்ததும் ஒரு ரிசர்வ் பொலிஸ் இளைஞர்.

“என்ன மஹத்தயா?” என்று கேட்டான்.

‘அட! இன்றைக்காவது ஏன் வந்திருக்கிறேன் என்று கேட்கி றார்களே...’ மகிழ்ச்சியாக இருந்தது அவனுக்கு.

சைக்கிள் கிடைத்து விடும் என்று நம்பிக்கை மீண்டும் துளிர் விட்டது. அந்த மகிழ்ச்சியோடு புன்முறவுடைன் விடயத்தைச் சொன்னான்.

“பெரிய ஜூயா லீவில் இருக்கிறார்... அவர் சொன்னால்தான் எதுவும் செய்யலாம்” என்றான்.

அவன் முகவாட்டத்தையோ ஏமாற்றத்தையோ காட்டிக் கொள்ளவில்லை. இந்தச் சைக்கிளை எடுப்பதற்கு இனிமேல் வருவதில்லை என்று தீர்மானித்த படி வெளியேறினான்.

அன்றே மகனுக்கு ஒரு புதிய சைக்கிளை வாங்கிக் கொடுத்தான். களவு போன சைக்கிளை அத்துடன் மறந்தாக வேண்டியிருந்தது. மறந்தும் விட்டான்.

□□□

“ஆட்களைப் பதியும் விண்ணப்பம் சனிக்கிழமை மட்டும்தான் விநியோகிக்கப்படும்.”

“அது காலைல 9.00 மணி வரைக்கும்தான் கொடுப்போம்.”

“விண்ணப்பம் வழங்கும் உத்தியோகத்தர் இன்றைக்கு லீவ் நாளைக்கு வாருங்கள்”

போன்ற பதில்கள் பொலிஸ் நிலையத்தில் கிடைக்கக் கூடாது என்ற பிரார்த்தனையோடு பொலிஸ் நிலையப்படிகளில் கால் வைத்தான். ஒரு பெண் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் மற்றொரு பெண்ணின் வாக்குமூலம் எழுதிக் கொண்டிருந்தான்.

இன்னொரு மேசையில் அமர்ந்திருந்த ஓர் இளவையதுக் பொலிஸ் உத்தியோகத்தன் அவனை ‘என்ன?’ என்ற கேள்விப் பார்வையால் நோக்கினான். விடயத்தைச் சொன்ன போது அமரச் சொல்லி விட்டு விண்ணப்பப் படிவும் தேட ஆரம்பித்தான்.

இரண்டு முறை முன்னாலிருந்த கோப்புக்களைக் கிளரிவிட்டு இரண்டு லாச்சிகளையும் இழுத்துத் தேடினான். பின்னர் மீண்டும் அதே கோப்புக்களைப் புரட்ட ஆரம்பித்தான். இதைப் பார்த்துக் கொண்டே அமர்ந்திருந்த அவனுக்கு இன்று விண்ணப்பம் கிடைக்கப் போவதில்லை என்று தோன்றியது.

பிறகு எழுந்து உள்ளே சென்றுவிட்டு மீண்டும் திரும்பி வந்து யோசனையுடன் அதே கோப்புக்களைக் கிளரினான். அப்பாடா... ஒரு விண்ணப்பத் தாள் அவன் கரங்களுக்குச் சிக்கியது. அதை அவனிடம் தந்து விபரம் சொன்னான். விண்ணப்பம் கிடைத்த மகிழ்ச்சியோடு திரும்பிய அவனுக்கு சைக்கிள் ஞாபகம் வந்தது. அது இருந்த இடத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தான். திக் கென்றது. அந்த இடம் காலியாக இருந்தது. இருபுதுக்கும் மேற்பட்ட சைக்கிள்கள் இருந்த அந்த இடம் துடைத்து விட்டாற் போல் சுத்தமாக இருந்தது.

விண்ணப்பத்துடன் நிலையத்திலிருந்து வெளியேறி பொலிஸ் நிலையப் பகுதி முழுவதையும் பார்வையால் அலசினான். இல்லை! ஒரு சைக்கிள் கூட பார்வைக்குப் படவில்லை!

வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்த போது அந்த ஏழைப் பையனின் முகம் ஞாபகம் வந்தது. அழுக்கு நிறைந்த அலங்கோல ஆடையுடன் அம்மாவின் ஆடையைப் பிடித்தபடி மலங்க மலங்க விழித்தபடி நின்றிருந்த அந்தச் சிறுவனின் அப்பாவி முகம்.

அந்தச் சைக்கிள் எங்கோ ஓரிடத்தில் கொண்டு சென்று போடப் பட்டிருக்கலாம். இப்போது வெய்யிலிலும் மழையிலும் கிடந்து துருப் பிடிக்கத் தொடங்கியிருக்கும். அல்லது யாராவது ஒரு பொலிஸ் அதிகாரியின் பையனோ உறவினர் பையனோ ஒடி மகிழ்வும் கூடும்.

இந்த விடயம் பொலிஸாக்குச் செல்லாமலிருந்தால் ஆயிரம் ரூபாவுக்குத் தந்தையார் வாங்கித் தந்த சைக்கிளை அந்த ஏழைச் சிறுவன் ஒடி மகிழ்ந்திருப்பான் என்பதை நினைக்க மனசு வலித்தது!

பூஷணக் காய்ச்சல்

ஜெனரல் லூயிஸ் டுபுக்கு. ஓரு நாட்டின் ஜொதிப்பியாக இருக்கும் வயது கொண்டவர்ல்ல.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் னர் அவரது தந்தையாரின் எதிர்பாராத மறைவு இவரை இப்பதவிக்குக் கொண்டு வந்தது. லூயிஸ் டுபுக்குவின் தந்தையாரான பிலிப் டுபுக்கு அந்த நாட்டின் இராணுவத்தில் நீண்ட காலம் பணியாற்றியவர். ஜெனநாயக ரீதியில் தெரிவான தலைவரை இரவோடு இரவாக அன்ளிச் சிறைக்குள் போட்டு விட்டு ஜொதிப்பியாகத் தன்னைப் பிரகடனப் படுத்திக் கொண்டார். அதன் பிறகு நாட்டில் எல்லாமே அவர்தான் என்றாகிப்போனது.

தனது சொல்லுக் கேட்காத அயல் நாடுகள் ஜென்டெ அச்சுறுத்த ஆதிக்க நாட்டுக்கு இவரது உதவி தேவைப்பட்டது. பிலிப்புக்குத் தேவைப்பட்டதையெல்லாம் அந்நாடு கொடுத்தது. ஆதிக்க நாட்டின் செல்லப் பிள்ளையாக அவர் மாறினார். மக்கள் பஞ்சத்தில் வாழ்ந்தனர். குனிந்து நடப்பவன் மட்டுமே வாழ முடியும் என்ற நிலை அங்கிருந்தது. இவரது அடாவடிகளை நிறுத்தி

இவரைப் பதவியிலிருந்து அகற்றுவதற்காகக் கிளர்ச்சிகள் நடந்தன. அவற்றில் சிலவற்றை இராணுவக் கரம் கொண்டு கலைத்தார், சிலவற்றைச் சிதைத்தார். கிளர்ச்சியாளர்கள் ஒன்று சேர்ந்து இயங்க முடியாத வகையில் தனது உளவு வலையை விரித்து வைத்திருந்தார்.

கிளர்ச்சியாளர்களாலும் எதிர்ப்பாளர்களாலும் செய்ய முடியாததை ஒரு ‘வயாக்ரா’ மாத்திரை செய்தது. ஒரு நாள் தீட்ரென் மார்டைப்புக்குள்ளாகி வைத்தியசாலையில் இறந்து போனார் பிலிப் டுபுகு. உடலைக் கீறிய மருத்துவர்கள் அவர் ‘வயாக்ரா’வால் இறந்தார் என்று விளக்கம் சொன்னார்கள்.

பிலிப்பின் மரணத்துக்குப் பிறகு முறைப்படி தேர்தல் நடத்த வேண்டும். தேர்தல் நடத்தினால் அரசு சுக்த்தை நீண்ட காலம் அனுபவித்த இராணுவம் அந்தச் சுக்த்தை இழந்து விட நேரும். எனவே லூயிஸ் டுபுகுவை ஜனாதிபதியாக்கத் தீர்மானித்தது இராணுவம். அமெரிக்காவில் குப்பை கொட்டிக் கொண்டிருந்த லூயிஸை வரவளைத்து முதலில் அவரை ஜெனரலாக்கி அழகு பார்த்தது அந்நாட்டு இராணுவம். சின்னப் பருவத்தில் அப்பாவின் துப்பாக்கியைத் தடவிப் பார்த்திருந்தார் என்பது அவருக்குரிய இராணுவத் தகுதியாகக் கணிக்கப்பட்டது. ஆறுமாதம் அப்படியே ஓடவிட்ட பிறகு ஒரு நாள் லூயிஸ் டுபுகு அமெரிக்க ஆசீர்வாதத்துடன் ஜனாதிபதியானார்.

அப்பாவின் பதவி வழியாக அவருக்கு வந்தது அதிகாரத் திமிர். அதற்கு அப்பால் அவருக்கு ஒரு கெட்ட பழக்கம் இருந்தது. கவர்ச்சி கரமான பெண்களைக் கண்டால் கண்ட இடத்தில் நோண்டி விடுவோர். நோண்டப்படுவது யாராக இருப்பார்கள் என்ற கவலை அவருக்குக் கிடையாது. இந்தப் பழக்கத்தால் அமெரிக்காவில் பல முறை செருப்படி வாங்கி யிருக்கிறார். அங்கு திமிர் காட்ட முடியாது என்பதால் பட்டுத் தீரவேண்டி யிருந்தது. அவரது இப்பழக்கத்தை அவரது நாட்டு உயர் ராணுவ அதிகாரிகள் நன்கறிவார்கள். நாட்டுக்கு ஜனாதிபதியான பிறகும் கூட இப்பழக்கம் அவரை விட்டு நீங்கவில்லை.

வெளிநாட்டுப் பெண் பிரதிநிதிகள் ஜனாதிபதியைச் சந்திக்க வரும் போது ஆலோசகர் மட்ட ராணுவ அதிகாரிகள் அதியுச்சப் புத்தத் தில் இருப்பார்கள். அந்தப் பெண்கள் செல்லும் வரை ஜனாதிபதிக்கும்

அப்பெண்களுக்குமான இடைவெளியை முடிந்த அளவு தூர்ப்படுத்த அவர்கள் முயற்சிப்பார்கள். அவ்வாறான பெண்களுடன் ஜனாதிபதி கைலாகு கொடுக்கும் போது இராணுவப் பிரமுகர்கள் செத்துச் செத்துப் பிழைப்பது வழக்கமாக இருந்தது.

அந்த நாட்டில் மருத்துவத் தொண்டர் குழு தனது முதற்கட்டப் பணியை நிறைவு செய்திருந்தது.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நான்கு ஆபிரிக்க நாடுகளுக்குள் இப்பணி மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சேர்ந்த ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் தொண்டர்கள் உழைத்தார்கள். ஒரு வருடத்தில் ஏழைரா லட்சம் குழந்தைகளுக்கும் சிறுவர்களுக்கும் புதிய நோய்கள் வராமல் தடுப்பதற்கான சொட்டு மருந்துகளும் தடுப்புசியும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. தவிர நோயுற்றிருந்தவர்களுக்கும் மருத்துவம் வழங்கப்பட்டிருந்தது.

தொண்டர்கள் கடமை புரிந்த நாடுகளின் எல்லாப் பிரதேசங்களிலும் அவர்களுக்குப் பிரியாவிடை வழங்கப்பட்டது.

அந்தந்த நாட்டுப் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளும் அமைச்சர் களும் உயர் அதிகாரிகளும் ஆங்காங்கு இந்தக் குழுவினரை வரவழைத் துப் பாராட்டு மழை பொழிந்து தள்ளினார்கள். மீண்டும் மீண்டும் தமது நாட்டுக்கு மருத்துவக் குழுவினர் வரவேண்டும் என்று தாழ்மையுடன் வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். தங்களது தேச அடையாளச் சின்னங்கள் பொறிக்கப்பட்ட பரிசுப் பொருட்களை அவர்களுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்து மகிழ்ந்தார்கள். நாட்டின் பொது மக்கள் அவர்களது நிலத்தைப் போலவே உலர்ந்து போன தங்களது முகங்களில் புன்னைக்கையைக் கொண்டு வந்து அவர்களுக்குக் கொடுத்தார்கள்.

லூயிஸ் டுபுக்குவின் தேசத்தில் கடமை புரிந்த அத்தனை பேருக்கும் அவர் விருந்து கொடுத்து வழியனுப்பினார். விருந்துக்கு வந்த மருத்து வக் குழுவைச் சேர்ந்த பெண்கள் எல்லோரும் லூயிஸ் டுபுக்கு வருவதற்கு முன்னரே கதிரைகளில் அமர்ந்திருந்தனர். எனவே அவரால் யாரையும் நோண்ட முடியாமல் போய்விட்டது. இதற்காக அவர் மனதுக்குள் மிகவும் கவலைப் பட்டார்.

உலகத்தை இறைவன் படைத்தான் என்பதை அவர்களும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் செய்கிறார்கள்.

ஆனால் அதன் போக்கைத் தீர்மானிப்பவர்கள் நாங்களே என்ப தைத்தான் எல்லா வகையிலும் அவர்கள் உலகுக்கு உணர்த்திக் கொண் டிருக்கிறார்கள்.

உலகத்தின் எந்த மூலையில் என்ன நடந்தாலும் அது தங்களுக்குத் தெரிய வேண்டும் என்பது அவர்களது எழுதப்படாத கட்டளை. தாங்கள் அனுமதிக்காத எதையும் செய்யக் கூடாது என்பது இன்னொன்று. தங்களது நலன்களுக்கு ஒவ்வாத எதையும் யாரும் செய்யக் கூடாது என்பது மற்றொன்று.

இவர்கள்தாம் ஜந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கான மருத்துவ உதவித் திட்டத்தை அமுல்படுத்தினார்கள். இந்தக் குழுவில் புதிய வெரஸ்களை உருவாக்கும் மருத்துவ ஆய்வாளர்கள், புதிய மருந்துகளை ஆய்வு செய்யும் நிபுணர்கள், இராணுவ உயர் அதிகாரிகள், ஆதிக்க தேச அரசியற் கொள்கையாளர்கள் மற்றும் உலகளாவிய பரந்த வலையமைப்பைக் கொண்ட அவர்களது உளவாளிகள் ஆகியோர் அங்கத்துவம் வகித்தார்கள்.

இந்தக் குழுவுக்கு ‘மீம் எக்ஸ்’ என்று பெயரிடப்பட்டது. இவர்களது செயற்பாடுகள் எவருடைய அகப் புறக் கண்களுக்கும் புலப்படாத வகையில் அமைந்திருந்தது. ஆதிக்க தேசத்தின் பிரதான இராணுவ கேந்திர நிலையத்தில் இயங்கிய இக்குழுவின் செயற்பாடுகளில் கேந்திர நிலைய முக்கியஸ்தர்கள் கூடத் தலையிட முடியாது.

‘வளர்முக நாடுகளுக்கான மருத்துவ உதவி’ என்பது இத்திட்டத்தின் வெளிப்படையான நோக்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் உள்நோக்கம் மிகவும் அதிர்ச்சியானது, ஆபத்தானது. திகில் நிறைந்தது! என்றென்றைக்கும் எல்லாத் தேசங்களும் தங்களிலேயே தங்கியிருக்கும் படியான திட்டங்கள் நிறைந்தது.

‘மீம் எக்ஸ்’ தனது பிரதான மருத்துவக் கேந்திரத்தை ஆபிரிக்காவில் லூயில் டுபுக்குவின் தேசத்தில் நிறுவியது. அங்கிருந்து ஏனைய மூன்று நாடுகளுக்கு வெவ்வேறு குழுக்கள் அனுப்பி வைக்கப் பட்டிருந்தன.

□□□

செபஸ்டியன் மில்லர் கைத்தடியின் உதவியோடுதான் நடை பயில்வார்.

ஒரு காலத்தில் இராணுவத்தில் சேவை புரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். உடம்பில் தெம்பு இருந்ததால் பின்னர் ஒரு நிதி நிறுவனத்தில் பிரதான பாதுகாப்பு அதிகாரியாகவும் வேலை செய்தார். எழுபது வயதானதும் வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கினார். மனைவியை இழந்த அவர் மகஞாடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

ஒரு நாள் காலையில் குளியலறையில் வழுக்கி விழுந்தார் மில்லர். தலையில் அடிப்பட்டதால் மயக்க நிலையிலிருந்த அவரை மகள் ஆஸ்பத் திரியில் அனுமதித்தாள்.

மில்லரை உளவுபார்த்தவரிடமிருந்து ‘மீம் எக்ஸ்’க்குத் தகவல் பறந்தது.

மில்லர் இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர்தான் ஆபிரிக்காவுக்கு ஒரு சுற்றுலா மேற்கொண்டு திரும்பியிருந்தார்.

ஜூந்து வருடாங்களுக்கு முன்னர் மருத்துவ உதவி வழங்கப்பட்ட ஆபிரிக்கத் தேசங்களிலிருந்து வருவோரின் விபரங்களை ‘மீம் எக்ஸ்’ சேகரித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆதிக்க தேசத்தின் கலை சர்வதேச விமான நிலையங்களிலிருந்தும் தகவல்கள் பெறப்பட்டன. சேகரிக்கப்பட்ட விபரங்களிலிருந்து ஆதிக்க தேசத்தின் பிரசௌகள் பிரித்தெடுக்கப்பட்டார்கள்.

அவர்களில் என்பது வயதைத் தாண்டியவர்கள் எழுவர் கண்டறியப்பட்டனர். இந்த எழுவரது நடமாட்டங்களையும் அவதானிக்க உளவாளிகள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். என்பது வயதைத் தாண்டிய இவர்கள் எப்போது மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்படுகிறார்கள் என்பதை அவதானித்து அறிவிப்பதே இந்த உளவாளிகளின் உண்மையான பணியாக இருந்தது.

அப்படி அவதானிக்கப்பட்டவர்களில் முதலில் வைத்தியசாலையில் சேர்க்கப்பட்டவர்தான் செபஸ்டியன் மில்லர்!

□□□

அன்று பிற்பகல் அந்தத் தேசத்தில் புதிய ஒரு அச்சம் பரவிற்று.

அரசு தொலைக்காட்சி அந்தச் செய்தியை ஒளிபரப்ப, உலகம் பூராவும் செய்திகளைச் சொல்லும் தொலைக் காட்சிகள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு செய்தியை இல்லை - அச்சத்தை விடைத்தன.

நாட்டின் பிரதான நகரங்களில் ஒன்றில் ஒரு வயோதிபர் ‘பூனைக் காய்ச்சல்’ காரணமாக இறந்து விட்டார் என்பது அந்தச் செய்தி.

‘பூனைக் காய்ச்சல்’ குறித்து அத்தேச உயர் மருத்துவக் கழகப் பணிப்பாளர் இரண்டு நிமிடங்கள் தொலைக் காட்சியில் தோன்றி விளக்கம் சொன்னார்.

“செபஸ்டியன் மில்லர் என்ற இந்த நோயாளி அன்மையில் ஆபிரிக்காவின் தேசமொன்றிலிருந்து கடந்த வாரமே திரும்பியிருந்தார். அங்கிருந்தே இவருக்குப் பூனைக் காய்ச்சல் தொற்றியிருக்க வேண்டும் என்று யூகிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது... இந்த நோய் பற்றிய எச்சரிக்கை யைக் குறிப்பிட்ட தேசத்து தூதுவர் மூலம் அந்நாட்டுக்குத் தெரிவித துள்ளோம்... பூனைக் காய்ச்சல் சில வகைப் பூனைகளாலேயே பரவுகிறது. அது எந்த வகைப் பூனைகள் என்று கண்டு பிடிப்பதற்காக மருத்துவக் குழு கடினமாக உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறது...”

மருந்து கண்டு பிடிக்கப்பட்டதா அல்லது இனிமேல்தான் கண்டு பிடிக்கப்பட வேண்டியுள்ளதா என்ற தகவல் கிடைக்காமல் மேல் தேச மக்கள் மன்றத்தையேக் குழப்பிக் கொண்டு திரிந்தார்கள். பொது மக்கள் பொது இடங்களில் துணிகளாலான முகக் கவசங்களை அணிந்து நடமாடி நார்கள்.

வீட்டில் பூனைகளை வளர்த்தவர்கள் அவற்றுக்கென புதிய கூடுகளைத் தயாரித்து வீட்டுக்கு வெளியில் போட்டு அடைத்தார்கள். அவற்றுக்குரிய உணவுகளை எட்டி நின்று கொடுத்தார்கள்.

⁴ புத்திரிகைகளில் பூனை பிரதான இடத்தைப் பிடித்திருந்தது. பூனை களில் வாழ்வு முறை அவற்றின் இயல்புகள் மற்றும் தன்மைகள் குறித்துக் கட்டுரைகள் வெளியாகின.

தொலைக்காட்சி அலைவரிசையொன்றில் விதம் விதமான 20 பூனைகளை வளர்க்கும் பெண்மனியிடம் ஒரு தொலைக்காட்சி நிருபர்

மைக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றார்....

□□□

அடுத்த சில வாரங்களில் ஆபிரிக்காவின் சில பிரதேசங்களில் மனிதர்கள் சிலர் பொத்துப் பொத்தென்று விழுந்து மரணத்தைத் தழுவ ஆரம்பித்தார்கள்.

என்ன வைத்தியம் செய்வது என்று தெரியாமல் ‘பூனைக் காய்ச்சல்’ பற்றிய முரண்பட்ட கருத்துக்களை அங்குள்ள வைத்தியர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். இறந்தவர்களின் முக்கிய உறுப்புகள் அறுத்தெடுக்கப்பட்டு பல்வேறு ஆய்வு கூடங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டது.

அடுத்த வாரத்தில் அல்லது அடுத்த மாதத்தில் அல்லது அடுத்த வருடத்தில் இனம்புரியாத தொற்று நோய்க்கு ஆளாகப் போகும் சிறுவர்களும் குழந்தைகளும் வரண்டு போன நிலத்தில் ஓடி விளையாடித் திரிந்தார்கள்.

எதிர்பாராத நோய்களில் தாக்குண்டவர்கள் அந்த வெளிநாட்டு மருத்துவக் குழு இருந்திருக்கக் கூடாதா என்று அங்கலாய்த்தார்கள்.

லூயிஸ் டுபுக்குவின் தேசத்தில் தொற்று நோய்த் தாக்கத்திலும் இறுப்புத் தொகையிலும் பெண்களின் விகிதமே அதிகமாயிருந்தது. நாட்டில் பெண்களின் தொகை குறைந்தால் நோண்டுவதற்கு பெண்களுக்கு என்ன செய்வது என்று அவர் கவலைப்பட ஆரம்பித்தார்.

□□□

எய்ட்ஸ் நோய் பரப்பப்பட்டதும் இப்படித்தான் என்று சொல்கிறார்கள்!

13.09.2009

காலா சாவுக்கும் நான் பலாவி ஆசிரிய மகாமை
ஒரு வாழ்வதை அடிக்காட்டி வாழ்வதை விரிவாக வாழ்வதை
உணர்வதை காலா சாவுக்கும் நான் பலாவி ஆசிரிய மகாமை
ஒரு வாழ்வதை அடிக்காட்டி வாழ்வதை விரிவாக வாழ்வதை
உணர்வதை காலா சாவுக்கும் நான் பலாவி ஆசிரிய மகாமை
ஒரு வாழ்வதை அடிக்காட்டி வாழ்வதை விரிவாக வாழ்வதை
டீஸ் கோப்பி

கஞ்சாக் கோப்பிக்கு ‘டீஸ் கோப்பி’ என்றும்
என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு!

கஞ்சாக் கோப்பித் தூள் இடிப்பது ஒரு
தனிக்கலை. அதைப் பானமாகத் தயாரிப்பது,
கஞ்சாச் சுருட்டுச் சுற்றுவது, ஆட்டு அல்லது
மாட்டு ஈரலுடன் சேர்த்து ‘பங்கு’ அவிப்பது
(இதற்குத் தென் பகுதியில் வேறு பெயர் உண்டு)
ஆகியனவெல்லாம் கூடத் தனித் தனிக்
கலைகளே.

இப்படியெல்லாம் நான் எழுதுவது
கொண்டு கஞ்சாவுக்கும் எனக்கும் எந்த விதத்தில்
லாவது ஒரு தொடர்பு இருக்கும் என்று நீங்கள்
கற்பனை பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது. எல்லாம்
ஒரு கேள்வி ‘ஞானம்’ தான்.

1983ம் வருஷம் நான் பலாவி ஆசிரிய
கலா சாலையில் ஆசிரிய மாணவனாக இருந்தேன்.
வாழும் போது துண்பம் மிக்கதாக இருந்த போதும்
பிற்காலத்தில் நினைக்க நினைக்க இனித்துக்
கொண்டேயிருப்பது விடுதி வாழ்க்கை. அங்கு
நடந்த ஒரு சம்பவத்தைத்தான் இப்போது நான்
உங்களுக்குச் சொல்லப் போகிறேன்.

கலாசாலையின் எங்களது விடுதி அறைக்குள் நான்கு பேர் மாத்திரம்தான் தங்க முடியும். ஆனால் அதற்குள் ஏழு பேர் தங்கியிருந்தோம். பெட்டிகள்தாம் அறைக்குள் கிடந்தன. கட்டில்கள் யாவும் விறாந்தையில் கிடந்தன. சீட்டு விளையாடுதல்; பீடி, சிகரட் புகைத்தல், கிண்டல் பண்ணுதல், தெருக் குறள் சொல்லுதல், கைவாறடித்தல், இரவில் மோட்டு வளையேறிப் புறாப் பிடித்தல், வீடியோ படக் காட்சிகளுக்குச் செல்லுதல் போன்ற விசேட பண்புகளுடன் நாங்கள் வாழ்ந்து வந்தோம்.

மஸ்கெலியா, குருநாகல், மாத்தளை, மன்னார், சம்மாநதுறை ஆகிய ஊர்களைச் சேர்ந்த நண்பர்களுடன் நானும் எனது ஊரைச் சேர்ந்த எனது சினேகிதனும் அந்த விடுதி அறைக்குள் குடியிருந்தோம். இந்த எழுவரில் எனது ஊர் நண்பர் விவசாயத் துறையைச் சேர்ந்தவர். மன்னாரைச் சேர்ந்த நண்பர் விஞ்ஞானத் துறையைச் சேர்ந்தவர். நான் உட்பட மீதி அனைவரும் உடற்கல்வித் துறையில் பயிற்சி பெறுவார்கள். தமிழர் விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஆயுதங்கள் முழுமூரமாகப் பேசத் தொடங்கிய காலம் அது. எங்களது விடுதி அறைக்கு ‘புதிய பலஸ்தீனாம்’ என்று பெயர் சூட்டிக் கரித்துண்டால் எழுதியும் வைத்திருந்தேன்.

எங்களது உடற்கல்வி செயல்முறைப் பாடத்துக்கான விரிவுரை யாளர் திரு. யதுகுலசிங் மிகக் கறாரான பேர்வழி. ஆனால் அதேயளவுக்கு அன்பானவர். யதுகுல சிங்கம் என்ற பெயரில் உள்ள கடைசி இரண்டு எழுத்துக்களையும் அவர் பயன்படுத்துவதில்லை. நாங்களோ அவரது பெயரைச் சுருக்கமாக அவரில்லாத சமயத்தில் ‘யது’ என்று மட்டும் பயன்படுத்துவோம். ஆசிரிய மாணவர்களுடன் தேனீர் அருந்த வேண்டிய ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால் அதற்கான பண்டை அவரே செலுத்துவார். மாணவர்களைக் கொடுக்க விடமாட்டார். மிகவும் கட்டுப்பாடான மனிதர் அவர். மாணவர்களுக்கு உடற்கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள், மாணவர்களுக்கு மௌதானத்தில் பயிற்சியளிக்கும் வேளையில் பயிற்சியளிக்கும் ஆசிரியர் நீண்ட காற்சுட்டை அணிந்திருப்பதை விளையாட்டுத் துறைக்கே அவமானம் என்று கருதுவார். திரு. யது பற்றி நீங்கள் இந்தளவுக்கு மட்டும் தெரிந்திருத்தல் போதுமானது.

நான் முன்னர் சொன்ன ஒன்று அல்லது இரண்டு சிறப்புப் பண்புகளுடன் நாங்கள் அனைவரும் களித்திருந்த ஒரு இனிய பொழுதில்

அஷ்ராப் சிறைப்பதீன் |

‘கஞ்சாக் கோப்பி’ பற்றிய கதை வந்தது. ஒரு நண்பர், “நான் எத்தனை கோப்பி வேண்டுமானாலும் குடிப்பேன். எனக்கு எதுவும் ஆகாது” என்று சவால் விட்டார். ஆனால் அந்தச் சவாலை நிறைவேற்றுவதற்குக் கஞ்சாக் கோப்பிதான் இல்லை! இருந்தாலும் மற்றொரு நண்பர் தான் ஊர் சென்று திரும்பும் போது கொண்டு வருவதாகவும் சவால் விட்டவர் குடித்தே ஆக வேண்டும் என்றும் கூறச் சபை முழுமனதாக ஏற்றுக் கொண்டது.

இந்த விடயம் இத்தோடு கைவிடப்பட்டு விடும் என்றுதான் நான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால் விதி வேறு விதமாக இருந்தது.

திருவாளர் எக்ஸ் அவர்கள் இன்றிரவு ‘டல் கோப்பி’ அருந்து வார் என்ற தகவலை நண்பர்கள் ஒரு சந்தியா காலப் பொழுதில் வெளியிட்டார்கள். இரவுப் பொழுது கதன் குதாகலமாக இருக்கப் போகிறது என்பதால் பெருநாள் புதினம் பார்க்க அழைத்துச் செல்ல வாக்களிக்கப்பட்டு ஒரு சிறுவனின் ஆர்வத்துடன் நான் இருந்தேன்.

இந்த இடத்தில் திருவாளர் எக்ஸைப் பற்றிச் சிறிது நான் சொல்லி யாக வேண்டும். எம்மிடம் உள்ள கிண்டல் என்ற சிறப்புப் பண்பை எங்களுக்குள்ளேயே ஒருவருக்கு அதிகம் பயன்படுத்தினோம் என்றால் அவர் திருவாளர் எக்ஸைப்தான் இருக்கும். அவர் உயரத்திலும் சற்றுக் குறைவானவராக வேறு இருந்தார். ஒரு நாள் உடைபந்தாட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த போது பந்தைத் தூரத்தில் சென்ற எக்ஸ் ஒடிப் போன வேகத்தில் பந்தை நிறுத்த முடியாமல் பந்துக்கு மேல் ஏறிச் சுறுக்கி விழுந்த போது அடக்கிக் கொள்ள முடியாமல் வயிறு வலிக்கச் சிரித்தோம். சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அதை ஞாபகப்படுத்திக் கிண்டல் டித்துச் சிரித்துக் கொள்வோம்.

காலையில் அவனவன் பற்பொடிக்கும் பற்பசைக்கும் அலைந்து திரியும் போது முகத்துக்கு ஷேவிளிங் கிரீம் பயன்படுத்தி முகச் சவரம் செய்யும் அதிசய பிராணியாக அவர் விளங்கினார். அந்த வயிற்றெரிச்சலில் அவர் முகச் சவரம் பண்ணும் போதெல்லாம் மற்றொரு நண்பர் அவரைப் பாரத்து, “கிரீம் போட்டு சிரைக்கத் தெரிஞ்சா மட்டும் போதாது மாஸ்டர்... கோர்ஸ் முடின்ச் போற்றுக்குள்ள பந்தை நிப்பாட்டப் பழகிக்கிங்க.” என்று தொடர்ந்து கிண்டல் பண்ணிக் கொண்டேயிருப்பார்.

ஆனால் அவரை இந்த வர்த்தைகள் எதுவும் சோதிப்பதில்லை.

‘உன்னை நான் கணக்கிலேயே கொள்ளவில்லை’ என்கிற தினுசில் தன் காரியத்தில் கண்ணாயிருப்பார். சில வேளைகளில் ஒற்றை வசனத்தில் பதில் சொல்லிவிட்டு வாளாதிருப்பார்.

இரவு உணவுக்குப் பிறகு ஒரு நண்பர் நீர் கொதிக்க வைத்துக் கொடுக்க. மற்றொருவர் கஞ்சாக் கோப்பிச் சரரயைக் கொடுக்கத் தானே கலந்து குடிக்கிறேன் என்று சொன்னார் எக்ஸ். ஒரு கோப்பிச் சரரயை வெந்நீரில் கொட்டிக் கலக்கியபின் மற்றொரு சரரயையும் கேட்டு அதையும் சேர்த்துக் கலக்கினார். சீனியை அதிகம் போட்டால் போதை அதிகரிக்கும் என்பதாலும் கஞ்சாக் கோப்பித் தூள் அதிகம் பயன்படுத் தப்படுவதாலும் சீனியின் அளவைக் குறைக்குமாறு கஞ்சாக் கோப்பி பற்றி விஞ்ஞான விளக்கம் தெரிந்து வைத்திருந்த ஒரு நண்பர் கேட்டுக் கொண்டார். அவர் அவ்வாறு சொன்னதற்காக மேலதிகமாக ஒரு கரண்டிச் சீனியை இட்டுக் கலக்கினார் திருவாளர் எக்ஸ். ஒரு மிடறு குடித்து ஊர்ஜி தப்படுத்திக் கொள்ளுமாறு கோப்பையை என்னிடம் அவர் நீட்டிய போது நான் பயத்தில் பின்வாங்கினேன்.

இருவர் அருந்தும் அளவு கோப்பியை அவர் ரசித்து உறிஞ்சிக் கொண்டிருக்க. நாமோ இரவில் எக்ஸ் எவ்வாறெல்லாம் பேசப்போகிறார் என்று கற்பனை செய்து சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தோம். தாக்கம் உடனே ஏற்படுமா அல்லது தாமதித்து ஏற்படுமா என்பது குறித்துக் கருத்து வேறுபாடுகள் நிலவின. ‘எனக்கு எதுவுமே ஆகாது’ என்று சொல்லியபடி கோப்பியை அவர் குடித்து முடித்தார். அவர் எந்த நிமிடத்திலும் அர்த்த மில்லாமல் சிரிக்க ஆரம்பிக்கலாம் என்பதால் அதை எதிர்பார்த்து அன்றிரவு நாங்கள் சீட்டாடாமல் காத்திருந்தோம்.

இரவு 9.00 மணி. எதிர்பார்த்தபடி எதுவும் நடக்கவில்லை. 10.00 மணி. எவ்வித சமிக்ஞைகளும் புலப்படவில்லை. 10.30க்கு திருவாளர் எக்ஸ் தனது கட்டில் விரிப்பை நாம் அமர்ந்திருந்த பக்கம் பார்த்து நக்கலாக உதறிவிட்டுத் தன்பாட்டில் போர்த்திக் கொண்டு படுத்து விட்டார். கோப்பி யடித்தவருக்கு எதுவும் ஏற்படாத எரிச்சலும் அதை நம்பிச் சீட்டாடாமல் காலத்தை வீணாடித்த கவலையும் ஒன்று சேர எமாற்றத்துடன் 11.00 மணிக்கு நாங்கள் படுக்கையில் விழுந்தோம்.

நள்ளிரவில் நித்திரையைக் கலைத்த அந்தச் சத்தம் கனவில்

அல்லது சிறூப்தீன் |

கேட்டது அல்ல என்பதைப் படுத்த கட்டிலில் எழுந்து நின்றிருந்த திருவாளர் எக்ஸெப் பார்த்த போதுதான் புரிந்தது. அதுவும் சில கணங்கள் கழிந்த பிறகு. வசந்த மாளிகை சிவாஜி கணேசனைப் போல படுக்கை விரிப்பைத் தோளில் போட்டபடி அவர் நின்றிருந்தார்.

“டேய்... எழும்புங்கடா... எல்லாரும்...”

அவரிடமிருந்து ஆணை பிறந்தது.

“மருமவனுக்குக் கஞ்சாக் கோப்பி வேல செய்யுதூடா...” என்று சொல்லிச் சத்தமாகச் சிரித்தார் நாங்கள் ‘மாமா’ என்று செல்லமாக அழைக்கும் நண்பர்.

“என்னா இன்னம் படுக்கிறீங்க... ஐஸே... நாந்தான் யதுகுலசிங்! கெதியா பிரக்டிகலுக்கு ரெடியாகுங்க... கெதியா...”

அவரது சத்தம் உயர்ந்தது.

எல்லோரும் சிரிக்கத் தொடங்கினார்கள். நான் பேயறைந்த வனைப் போல் நின்றிருந்தேன். கஞ்சாக் கோப்பியை அதிகம் குடித்ததால் திருவாளர் எக்ஸூக்குப் புத்தி பேதலித்து விட்டது என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்திருந்தேன்.

“எல்லாரும் உடுப்பு மாத்துங்க!”

எக்ஸ் கட்டளையிட்டார்.

நண்பர்கள் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள்.

எக்ஸூக்குக் காலைக்குள் போதை அல்லது பைத்தியம் தெளியாவிட்டால் நம் கதி என்னவாகும் என்று சிற்றித்தேன். கஞ்சாக் கோப்பி கொண்டு வந்தவர் யார்? குடிக்கக் கொடுத்தவர் யார்? என்ற கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்க நிர்வாகம் வரை மட்டுமல்ல, சிலவேளை பொலீஸ் வரை போக வேண்டியிருக்கும். எக்ஸ் சொல்வதைச் செய்யா விட்டால் சத்தம் இன்னும் உயரும். ரகளை பண்ணக் கூடும். விடுதியிலிருக்கும் அத்தனை பயிற்சி ஆசிரியர்களும் விழித்தெழுந்து விடுவார்கள். விடிந்தால் நாறிப்போய் விடுவோம்.

சத்தம் இன்னும் கொஞ்சம் உயருமாக இருந்தால் பெண்கள் விடுதியிலிருந்து ஒரு பெண்கள் படை புறப்பட்டு வந்து விடவும் வாய்ப்பு

இருக்கிறது. அப்படி வந்தால் எக்ஸெல் மட்டுமல்ல, நம்மையும் சேர்த் தல்லவா கஞ்சாக்காரணாக நினைப்பார்கள். என்மீது அன்பு வைத்திருக்கும் அநிபருக்கு முன்னால் இவ்வாறான ஒரு நிலையில் நிற்பதைக் கற்பனை பண்ணிக் கூடப் பார்க்க முடியாதவனாக இருந்தேன்.

ஒரே ஒரு தெரிவுதான் என் முன்னாலிருந்தது. அது, எக்ஸ் என்ன சொன்னாலும் செய்து விடுவது!

சிரித்துக்கொண்டேயிருந்த நண்பர்கள் மீது சீரிப் பாய்ந்தேன். எக்ஸைக்குப் போதை தெளியவில்லையென்றால் என்ன ஆகும் என்பதை எடுத்துச் சொன்னேன். எக்ஸ் சொல்வதைச் செய்து விட்டால் சற்று நேரத்தில் அடங்கிவிடுவான் என்று அவர்களின் காலைப் பிடிக்காத குறை யாகக் கெஞ்சினேன். ஒருவாறு உடன்பட்டார்கள்.

எக்ஸ், அகஸ் யதுகுலசிங்காக மாறியிருந்தார். மைதானத்தில் பயிற் சிக்குச் செல்வதற்கான உடையை அணியச் சொல்லிப் பணித்தார். எல்லோ ரையும் அரைக் காற்சட்டை அணிய வற்புறுத்தினார். அவர் சொல்லி முடிப்பதற்குள் அரை ஈரமாகக் கிடந்த காற்சட்டையையும் கேஷ்ட்டையும் அணிந்து தயாராக்கிவிட்டேன். தான் உடற்கல்லிப் பயிற்சிக்குறியவன் அல்லன் என்பதால் அரைக் காற்சட்டை அணியமாட்டேன் என்று எனது ஊர் நண்பர் பிடிவாதம் செய்ததால் அவர் உடுத்தியிருந்த சாரத்தை தார் பாச்சிக் கட்ட அனுமதித்தார்.

“இவங்கொள்ளையில் போவான் ராத்திரியிலபோட்டு இப்பிடிக் கரச்சல் படுத்துறான்.. நான் சயின்ஸ் கோர்ஸ்.. இவஞ்சொல்ற மாதிரியெல்லாஞ் செய்ய மாட்டன்.”

என்று இட்குப் பண்ணிய மாமாவைச் சமாளிக்க நான் மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது. எப்போதும் கிண்டல் அரங்குக்குத் தலைமை வகிக்கும் மாமா ஆடை மாற்றியே ஆகவேண்டும் என்று விடாப்பிடியாக நின்றார் புதிய யதுகுலசிங். மறந்தும் கூட நாங்கள் வழமையாகப் பயன்படுத்தும் கலைச் சொற்கள் எதுவும் அவரது வாயிலிருந்து வெளிவரவில்லை. யது குலசிங் எப்படிப் பேசுவாரோ அப்படியே அவரது பேசு அமைந்திருந்தது.

ஒருவாறு உடைகளை மாற்றியபின் உயர் வரிசையில் (ஒரு வரிசையில் மூவர்) எம்மை நிறுத்தினார். பின்னர் ‘லெஃப்ட், ரெட்’ போட்சொன்னார். வேறு வழி தெரியவில்லை. போடத் தொடங்கினோம். இடை

யிடையே கிளம்பும் வெடிச் சிரிப்பையும் தாண்டி வியர்வை வழிந்தது. ஒன்றிரண்டல்ல, முப்பது நிமிடங்கள்! எங்களது நல்ல காலம் - அவர் எட்டிக் கடக்கும் தூரத்திலிருந்த மௌதானத்துக்குக் கொண்டு செல்லாமல் அறைக்குள்ளோயே இதனை நடத்தியது.

* அடுத்த நாட் காலை கஞ்சாக் கோப்பி அவரை என்ன பாடு படுத்தியது என்பதைச் சொன்ன போது, எதுவுமே அறியாதவர் போல் ‘தன்னை அது எதுவும் பண்ணவில்லை’ என்று சாதித்துக் கொண்டிருந்தார். நாங்கள் பழையபடி எங்கள் இன்னோரன்ன பண்புகளோடு வளைய வந்தோம்.

இச்சம்பவம் நடந்து இன்று இருபத்தைந்து வருடங்கள் கழிந்து விட்டன. நாங்கள் வெவ்வேறு திசைகளில் பிரிந்து விட்டோம். கஞ்சாவின் போதயால்தான் அன்றிரவு அவஸ்தைப்பட நேர்ந்தது என்று நன்பர்கள் இன்று வரை என்னிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஞாபகம் வரும்போதல்லாம் இந்தச் சம்பவத்தை யாரிடமாவது சொல்லிச் சிரித்து மகிழ்ந்திருக்கவும் கூடும்.

கலாசாலைப் பயிற்சி முடிந்து ஊருக்கு வரும்போது பல்ளில் வைத்து ஊர்ச் சினேகிதர் சொன்னார்:-

“கோப்பி கொண்டு வந்ததே நான்தான். எக்ஸ் குடித்தது கஞ்சாக் கோப்பியல்ல, சாதாரண கோப்பிதான்!”

2006

குதியிட்ட நீண்ட முறையில் சம்பந்஧ம் இருப்பதை அடிக்காட்டி கூற விரும்புகிறேன். எனவே அதை அடிக்காட்டி கூற விரும்புகிறேன். எனவே அதை அடிக்காட்டி கூற விரும்புகிறேன். எனவே அதை அடிக்காட்டி கூற விரும்புகிறேன்.

விரல்களற்றவனின்

பிரார்த்தனை

அண்ட சராசரமெல்லாம் ஒரு கணம்

அதிர்ந்து அடங்கியது போவிருந்தது.

அந்தச் சத்தம் கேட்டவேளை வெப்படி என்ட கேரணல் மார்க் ரிச்சர்ட்சன் கழிவெறைக்குள் அமர்ந்திருந்தார். மலச் சிக்கலால் சதா அவதிப் படும் மனிதர் அவர். அது அவரோடு பிறந்த ஒரு பிரச்சினையாக இருந்தது.

மார்க் ரிச்சர்ட்சன் அமெரிக்க இராணுவத் தில் கடமை புரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். ராணுவத் தில் சேர்ந்து சில மாதங்களில் முதலாம் ஜோர்ஜ் புஷ்டின் ஸாராக்குக்கெதிரான பாலைவனப் புயல் போரில் பங்கு கொண்டார். பிறகு செருப்பு ஏறி வாங்கிய இரண்டாம் ஜோர்ஜ் புஷ்டின் ஆட்சிபில் ஸாராக மற்றும் ஆப்கானிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளில் சேவை செய்தார்.

அங்கெல்லாம் கடமையில் இருக்கும் போதும் இந்த மலச் சிக்கலால் அவர் மிகவும் துன்பற்றார். அப்போது அந்தத் தேசங்களில் ஆங்காங்கு குண்டுகளும் துப்பாக்கிகளும் வெடித்துக் கொண்டிருந்தன. தொடர்ச்சியாக ஒட்டத்திலேயே

வாழவேண்டிய நிரப்பந்தம். இதனால் ஒரு நாளில் ஆகக் குறைந்தது மூன்று முறை அகப்படும் இடங்களில் தனது இயற்கைத் தேவையை நிறைவு செய்து கொள்வார். இதனால் அவருடன் வரும் படைச் சிப்பாய் களுக்குத் தொல்லை மிக்க ஓர் அதிகாரியாகவும் இருந்தார். இவரோடு கிளம்புவதென்றாலே சிப்பாய்கள் தங்களுக்குள் சிரித்துக் கொள்ள ஆரம் பித்துவிடுவார்கள். இதை அவரும் தெரிந்ததான் இருந்தார். ஆனால் அவருக்கு விதிக்கப்பட்ட இயற்கை உபாதையை என்னதான் செய்து விடமுடியும்?

கடைசியாக கிழுபாவின் குவான்டனாமோ பே சித்திரவதை முகாமின் பொறுப்பதிகாரிகளில் ஒருவராகக் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றிருந்தார் மர்க் ரிச்சர்ட்சன்.

அந்தச் சத்தத்தில் கட்டடங்களின் கண்ணாடிகள் யாவும் உடைந்து சிதறியிருந்தன. அந்தச் சத்தம் வித்தியாசமானதாகத் தெரிந்தது அவருக்கு. ஏதோ ஓர் ஆபத்து மிக்க அசம்பாவிதம் நடந்து விட்டிருக்கிறது என்பது அவருக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது. மீண்டும் ஒரு 9 -11 நிகழ்ந்து விட்டதோ என்றும் என்னினார்.

நேராக வந்து நாட்காட்டியில் 2050ம் ஆண்டு மே மாதம் 11 என்ற அன்றைய திகதியை அங்கிருந்த பென்சிலால் கீறி அடையாளப் படுத்தினார். குறிப்பு எழுதுவது அவரது முக்கியமான பணி. அவரது அனுவத்தையும் தொழில் முறை அவதானத்தையும் கொண்டு அன்று ஒரு தூர்ப்பாக்கிய நிகழ்வு நடந்து விட்டது என்பது அவரது தீர்மானமாக இருந்தது. தொலைக்காட்சியை உயிர்ப்பித்தார். வெண்புள்ளிகளைத் தவிர வேறு எதுவும் அதில் தெரியவில்லை. இரண்டு நிமிடங்களில் மின்சாரம் துண்டிக்கப்பட்டது. அவருடைய இதயத் துடிப்பு அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது. ஒரு வித அச்ச உணர்வு காலிலிருந்து உடல் முழுவதும் மெதுவாகப் பரவ ஆரம்பித்தது.

சில நிமிடங்களில் அவரது கைத் தொலைபேசி சினூங்க ஆரம் பித்தது. நடுங்கும் கரங்களால் அதை எடுத்துக் காதருகில் வைத்தார். அடுத்த மாநிலத்திலிருக்கும் அவரது மருமகன் பேசினான்.

“மாமா... வெளியே எங்கும் போய் விடாதீர்கள்... நான்கு மாநிலங்களில் உள்ள முக்கிய பாதுகாப்புத் தலங்களில் வைக்கப்

பட்டிருந்த அனுக்குண்டுகள் வெடித்துள்ளன.... அந்தப் பிரதே சங்கள் பிணக்காடாய் மாறியுள்ளதாகச் செய்திகள் கிடைத்திருக்கின்றன.... கதிர் வீச்சுத் தாக்கம் இருக்கும்.... வெளியே எக்காரணங் கொண்டும் செல்ல வேண்டாம்...”

பேச்சுத் துண்டிக்கப்படுவதற்குள் தன்னையறியாமல் தலையில் கையை வைத்தார். அவருக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. அதியுச்சப் பாதுகாப்பில் இருக்கும் நாட்டில் எப்படி இது சாத்தியமாயிற்று?

சாய் கதிரையில் அமர்ந்த அவர் பல நாறு என்னக்களால் அலைக்கழிக்கப்பட்டார். யுத்தக் கள் காட்சிகள் அவர் கண்முன் விரிந்தன. துப்பாக்கிகள் ஓய்வில்லாமல் ராவைகளைச் சிதற விட்டுக் கொண்டிருந்தன. பீரங்கிகள் நெருப்புக் கோளங்களாகக் குண்டுகளை வெளிப் படுத்திக் கொண்டிருந்தன. விமானங்கள் அதியுச்சப் பேரிரைச்சலுடன் மேலும் கீழும் பறந்து குண்டுகளைப் பூமியில் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. போர்க் கப்பலில் இருந்து அவை எழுந்து பறப்பதையும் வந்து இறங்குவதையும் புதிய தொழில் நுட்பக் கமராக்கள் மூலம் படம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தீச்சுவாலை கொழுந்து விட்டெரிந்து கொண்டிருந்தது. கட்டடங்கள் தவிடு பொடியாகிக் கொண்டிருந்தன. பெரு மரங்கள் தெருக்களுக்குக் குறுக்காக உடைந்து விழுந்திருந்தன. தெருவெங்கும் இரத்தச்சுக்குக்குள் மனித உடல்கள் கிடந்தன. மனித அவயவங்கள் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடந்தன. கால் நடைகள் கருகிக் கிடந்தன. உயிர் தப்பிய வர்களும் காயம் பட்டவர்களும் உதவிக்கு ஆளின்றி உலகுக்குக் கேட்காத தமது அவலக் குரலை அதியுச்சத் தொனியில் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அமெரிக்க இராணுவ வீரர்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் அகப்பட்ட பெண்களைக் குழுக்களாகச் சேர்ந்து கதறக் கதறக் கற்பழித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வெற்றிப் பெருமித்துடன் மார்க் ரிச்சர்ட்சனை நோக்கி வந்த சில வீரர்கள் அவருக்கு முன்னால் நின்று சல்யூட் அடித்தார்கள்.

அன்று இரவு 8.00 மணிக்கு மின்சாரம் வந்தது. தொலைக்காட்சியின் அலை வரிசைகளை மேய்ந்தார். இயங்கிய அலை வரிசைகளின்

தகவல்களால் அவருக்குக் கலக்கம் ஏற்பட்டது. தமது நாட்டு அணுகு குண்டுகளே வெடித்திருந்தன என்பதை அறிய வந்த போது அவருக்கு இன்னும் ஆச்சரியாக இருந்தது. அதை நம்ப முடியாமல் தத்தளித்தார். ஹிரோவீஷ்மாவையும் நாகசாக்கியையும் விட அதிகமான பாதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. அரசு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திக்கு முக்காடியது. ஏனைய அணுகுண்டுகள் வெடிக்காமல் இருப்பதற்கான ஏற்பாடுகளில் விஞ்ஞானிகள் தலையைப் பியத்துக் கொண்டு அவைந்தார்கள்.

கதிர் வீசுசுப் புயம் காரணமாக எந்த ஒரு நாடும் உதவிக்கு முன்வரவில்லை. தெருவோரங்களிலும் கட்டடச் சிதைவுகளுக்குள்ளேம் மக்கள் செத்துக் கிடந்தார்கள். காணுமிடமெல்லாம் மக்களது ஓலம் கேட்ப தாகச் செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்தன. தொலைக் காட்சிக் கமராக்கள் கூட உடையாத கட்டடங்களுடாகவே காட்சிகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. அமெரிக்கத் துறைமுகங்களை நோக்கி வந்த கப்பல்கள் தமது பயணத்தை வேறு திசையில் திருப்பிச் சென்றன. அமெரிக்காவுக்கான பயணங்களை சுகல நாட்டு விமான சேவைகளும் கால வரையறையின்றி ரத்துச் செய்திருந்தன.

எதிர்பாராத அளவு திடீரென அதிகரித்த வெப்பம் காரணமாகவே இத்துயரம் நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும் என்று சில விஞ்ஞானிகள் கருத்துச் சொன்னார்கள். ஒசோன் படை அது. இது என்று புரியாத வார்த்தைகளால் விஞ்ஞானிகள் புதுப் புதுக் கதைகளை அவிழ்த்து விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வல்லாதிக்கம் பெற்ற அமெரிக்கா என்பது தகர்ந்து கிடப்பதாக உணர்ந்தார் ரிச்சர்ட்சன். பெருமைகள் யாவும் வீணானவை என்பதைப் புரிந்து கொண்டார். எல்லைக்கு மீறிய எதுவும் ஆபத்தானது என்பதை இன்று தான் மட்டுமல்ல, முழு அமெரிக்காவும் படித்துக் கொண்டதாக எண்ணினார். உலகத்தின் முன்னால் அமெரிக்கா நிர்வாணமாக நிற்பதான் ஒரு பிரமை அவருக்கு ஏற்பட்டது. உலகப் பரப்பில் அமெரிக்கா தனித்து விட்டதாக, கைவிடப்பட்ட ஒரு தேசமாக ஒரு கணத்திலேயே மாறி விட்டி ருந்ததை அவரால் உணர முடிந்தது.

உலகம் பூராவும் உள்ள நாடுகளின் தலைவர்களும் மக்களும் தமது இரங்களைத் தெரிவித்துக் கொண்டிருப்பதை ஒர் அவை வரிசை

ஒளிபரப்பியது. யாருடைய வார்த்தைகளிலும் வஞ்சம் தீர்க்கும் சொற்கள் இருக்கவில்லை என்பதை அவர் அவதானித்தார். அமெரிக்காவின் எதிரி களாக அறியப்பட்டவர்களும் அறிவிக்கப்பட்டவர்களும் கூட அனுதா பத்தையும் தங்களது கவலையையும் வெளிப்படுத்தினார்களே தவிர ஒரு கூடு சொல்லைக் கூடப் பயன்படுத்தவில்லை. தனது அழிவைத் தானே அமெரிக்கா தேடிக் கொண்டதாகவேனும் யாரும் சிறிய விரலைக் கூட நீட்டவில்லை.

மற்றொரு அவை வரிசையில் உலகம் பூராகமுள்ள நாடுகளில் மக்கள் அமெரிக்க மக்களுக்காகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருப்பது காட்டப் பட்டது. எல்லா மதத்தவர்களும் மனமுருகிப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்துக் கோவில்கள்... கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள்... சர்வமத நிலையங்கள் எங்கும் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாகப் பிரார்த்தனையில் ஈடு பட்டிருந்தார்கள். ஐப்பானின் ஹிரோஷிமாவிலும் நாகசாகியிலும் மெழுகுவர்த்தி ஏந்தியபடி பொது மௌதானங்களில் வயது வேறுபாடின்றி வட்சக் கணக்கில் மக்கள் கூடியிருந்தார்கள். உணவு, நீர் ஆகியவற்றை மறந்து, தம்மை மறந்து அம்மக்கள் நின்றபடி உருகி உருகிப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரது கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் வழிந்தோடியதை முழு உலகும் ஆச்சரியத்துடனும் திகைப்படுனும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

சுவூதி அரேபியாவின் பள்ளி வாசல் ஒன்றில் இடம் பெற்ற பிரார்த்தனையை மற்றொரு தொலைக்காட்சி நேரடியாகக் காட்டியது. பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கும் மக்களை நோக்கி கமரா மெதுவாக நகர்ந்தது...

அங்கு இரண்டு கரங்களிலும் பெருவிரல்களைத் தவிர வேறு விரல்களாற்ற ஓர் இளைஞன் தனது மூளைக் கைகளையேந்திப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘அவன்... அவன்...’

ஆம்... மார்க் ரிச்சர்ட்ஸனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

குவான்டனா மோவில் பயங்கரவாதத்தின் பெயரால் நான்கு

வருடங்கள் சித்திரவதை அனுபவித்தவன்... தனது அதிகாரிகளால் வேண்டுமென்றே விரல்கள் பறிக்கப்பட்டவன்... கேபமாக கால்காலி

“ஓஹ்... ஜீஸல்...” என்று அலறினார் அவர்.

அவரின் கண்களிலிருந்து அவரை அறியாமலேயே கண்ணீர் வழிந்தது.

அவ்விவச்சில்லவிள்...

ஒரு மனிதன் நிலவின் தென் துருவத் தில் 2009 நவம்பர் இரண்டாம் வாரத்தில் நின்றி ரூப்பானாகில் அவன் சந்திர மண்டலத்தில் நிகழ்ந்த முதலாவது குண்டு வெடிப்பைப் பார்த்திருப்பான் அல்லது அதன் சத்தத்தைக் கேட்டிருப்பான் அல்லது அதில் அகப்பட்டுச் செத்துப் போயிருப்பான்.

நாலா விண்ணாய்வு கூடத்தில் கால் இறினால் ஒரு விஞ்ஞானியில் தான் விழ வேண்டும். விழுபவனும் கூட விஞ்ஞானியாகத் தான் இருப்பான். இரண்டு தீனங்களாக யாரும் வீடுகளுக்குச் செல்லவில்லை. புதிய எதிர் பார்ப்புகளுடன் பிடிலாத் துண்டுகளைக் கடித்துக் கொண்டு கைகளில் தேனீர்க் குவளைகளை ஏந்திய படி அங்கும் இங்கும் நடந்து கொண்டி ருந்தார்கள்.

'LCROSS' செயற்கைக் கோளிலிருந்து பிரியவிருக்கும் ஓர் ஏவுகணை சில மனித துளி களில் சந்திரனில் ஒரு பெருந் துளையை ஏற்படுத் தப் போகிறது. அந்தக் காட்சியையும் அதன்

விளைவுகளையும் அதன் பின்னரான விபரங்களையும் பெறும் உற்சாகத்தில் அவர்கள் இருந்தார்கள். ஏவுகணையைச் சுமந்து கொண்டு அந்த ‘ஹானர்’ செயற்கைக் கோள் சந்திரனை நான்கு மாதங்களாக வலம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. செயற்கைக் கோளிலிருந்து ஏவுகணை பிரிவதற்குள் தத்தமது சில்லறை வேலைகளை முடித்துக் கொள்வதில் விஞ்ஞானிகள் அவசரம் காட்டினார்கள்.

நிலவின் நிலத்தடியில் மைனஸ் 200 டிகிரி செல்லியஸ் அளவில் நீர் உறைந்திருப்பதாக விஞ்ஞானிகள் கணித்திருந்தார்கள். அவ்வாறு நீர் இருக்குமாயின் எதிர்காலத்தில் விமானிகளுக்குக் குடிநீராகவும் சுவாசிப்பு வாயுவாகவும் பயன்படுத்தலாம். ஏவுகணை ஏரிவாயுவாகவும் கூட அதை உபயோகிக்கலாம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். புதை பனிப் படிவுகள் இருக்குமாயின் நிலவில் நிரந்தர ஆய்வு கூடம் என்ற பெயரில் உருவாக்கப்படவிருக்கும் ஓய்வு கூடம் அமைப்பதில் நாலாவுக்குப் பெருவெற்றியாக அமையும்.

ஏவுகணையை மோத விடும் இடமாக நிலவின் தென் துருவம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. அந்தப் பிரதேசத்தில் 40 கிலோ மீற்றர் அகலமான ஒரு குழி இருந்தது. ‘Cabeus - A’ என்ற இந்தப் பள்ளம் சூரிய ஒளி படாத இடமாகும். எனவே மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அதற்குள் நீர் உறைந்திருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தார்கள்.

ஆயிற்று!

சகலரும் பெரிய திரைக்கு முன்னால் போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளை நிறைத்து அமர்ந்திருந்தார்கள். ஏற்கனவே அனுப்பப்பட்டிருந்த ‘ஹப்பிள்’ விண்கோளின் கமராக்களைச் சந்திரனின் தென் துருவம் நோக்கித் திருப்பினார்கள். ‘LCROSS’ செயற்கைக் கோளில் பொருத்தப் பட்டிருந்த ஐந்து கமராக்களும் படங்களை எடுத்து அனுப்ப ஆரம்பித்தன. ஏவுகணை தாக்கும் அதே இடத்தில் சில மணித்துளிகளில் ஏவுகணையைச் சுமந்து சென்ற அந்தச் செயற்கைக் கோளும் விழுந்து வெடிக்கும். அது ஒரு தற்கொலைக் குண்டுதாரி போலத் தன்னை அழித்துக் கொள்ளும்.

கிழட்டு விஞ்ஞானிகளின் மூச்சச் சப்தங்களைத் தவிர வேறு சத்தங்கள் அங்கு எழவில்லை. சகலரும் ஆவலும் பதட்டமும் கொண்ட நிலையில் பெருந் திரையை ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

செயற்கைக் கோளை விட்டு லாவகமாகப் பிரிந்த ஏவுகணை என்பது பாகைச் சரிவாக மணிக்கு 5600 மைல் வேகத்துடன் வந்து சந்திரனைப் பெருஞ் சத்தத்துடன் மோதிற்று! அதன் சிதறல்கள் குரிய ஒளியில் மத்தாப்பாகச் சிதற விஞ்ஞானிகள் பலமாகக் கைகளைத் தட்டிக் குதுகவித்தார்கள். அந்தச் சிதறல்கள் நிலவின் தரையிலிருந்து பத்து மீற்றர் களுக்கு மேல் எழுந்தன. அந்தப் பாறைத் துகள்கள் 350 மெட்ரிக் டன் எடை கொண்டது என்றும் ஏவுகணையின் தாக்கத்தில் வெளியேறிய நீர் 7.6 லட்சம் லீற்றர்கள் என்றும் கணித்தார்கள்.

ஏவுகணையும் செயற்கைக் கோளும் விழுந்து வெடித்த அந்தக் கணங்கள் அந்தணையும் படமாக வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தன. சந்திர ஸில் உண்டான பள்ளத்தின் விட்டம் 20 மீற்றர்களாயிருந்தன.

விஞ்ஞானிகள் கூழல் ஆரம்பித்தார்கள். தலைமை விஞ்ஞானிஜனாதிபதிக்கு அனுப்புவதற்காக தனது அறிக்கையை அவசரம் அவசரமாகத் தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டார்.

“நிலாவில் நீர் இருப்பது உறுதி செய்யப் பட்டுள்ளது. இந்த நீர் மாதிரிகள் குரிய மண்டலம் உண்டான வரலாற்றையும் வளர்ச்சியையும் அறியப் பயன்படும். இந்தச் சோதனை முடிவு சாதனையில் உயர்வானது. நிலவில் கால் வைக்காமல் நிலவைத் தோண்டாமல் இவ்விதம் சோதனை செய்வது உன்னத மானது. விண்வெளியில் குடி நீர், சுவாசிக்க ஒக்லிஜன், ஹெட்ரஜன் போன்றவற்றைப் பெறுவதற்கான வாய்ப் புக்களும் உள்ளன.....”

□□□

சந்திரஸில் நீர்த் தேடலுக்கான ஆய்வில் இந்திய விண் ஆய்வு கூடம் ஒன்றும் தனது பங்களிப்பைச் செலுத்தியிருந்தது. இதற்காக ஐந்து இந்திய விஞ்ஞானிகள் நாஸாவில் நீண்ட காலம் தங்கியிருந்தார்கள்.

அமெரிக்கா சந்திரஸில் நிரந்தர விண் ஆய்வு கூடத்தை அமைத்த பின்னர் இந்தியாவும் ஓர் கூடத்தை அமைக்கவிருக்கிறது என்ற தகவல் அங்கு பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. நாஸா விஞ்ஞானிகள் கொள்கையளவில் அதை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சந்திரனில் நீர் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மகிழ்ச்சியான தகவலுடன் இந்திய விஞ்ஞானிகள் தமது நாட்டுக்குத் திரும்பினார்கள்.

இரண்டு வார ஓய்வின் பின் இந்திய விண்ணியல் ஆய்வு விஞ்ஞானிகள் ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் உள்ள பூநூரிகோட்டாவுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கு அமைந்துள்ள இல்ரோ எனப்படும் இந்திய விண் ஆய்வு மையத்தில் ஒன்று கூடிக் கலந்துரையாடினார்கள்.

சந்திரனில் இந்தியா அமைக்கவுள்ள நிரந்தர ஆய்வு கூடம் பற்றியதாக அவர்களது பேச்சு அமைந்திருந்தது. அமெரிக்கா தனது ஆய்வு கூடத்தை நிறுவிய பிறகு மற்றொரு நாட்டுக்கு இடமளிக்குமா என்றொரு வினா அவர்களிடையே சுற்றிச் சூழ்ந்து. நிலவில் நீர் ஆய்வில் அவர்களுடன் ஒத்துழைத்தோம் என்பதற்காக அவர்கள் நமக்கொரு வாய்ப்பைத் தருவார்கள் என்று நம்ப முடியாது என்ற கருத்துப் பலமாக இருந்தது. சில வேளை மற்றொரு ஆய்வுக்காக அமெரிக்கா பாக்கிஸ் தானைக் கூட்டுச் சேர்த்துக் கொள்ளவும் வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று ஒரு விஞ்ஞானி குறிப்பிட்டார்.

அடுத்த ஆய்வுக்கு இந்தியாவைத் துணைக்கு அழைத்துக் கொள்ள அமெரிக்கா தவறுமாக இருந்தால் அது தனித்து இயங்கும் என்று தலைமை விஞ்ஞானி தனது முடிவை அறிவித்தார். அதே வேளை தனித்து இயங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளை அடுத்த வாரத்திலிருந்து இரகசியமாகச் செயற்படுத்துவது என்று அவர் அறிவித்ததுடன் அக்கூட்டம் நிறைவு பெற்றது.

ஓஓஓ

சீன - ரஷ்ய தலைவர்கள் 2010 ஒக்டோபரில் சந்தித்துக் கொண்டார்கள். பிராந்திய நலன்கள் சம்பந்தமான ஒப்பந்தத்துக்கேற்ப வருடா வருடம் நடைபெறும் வழக்கமான சந்திப்பு இது. கடந்த வருடப் பதினான் காலது சந்திப்பில் சீன - ரஷ்ய விண்வெளி உறவுத் திட்ட ஒப்பந்தம் கையெழுத்திடப் பட்டிருந்தது. அமெரிக்கா சந்திரனைத் தாக்கி நீர் பற்றிய ஆய்வு இரு நாடுகளதும் கவனத்தை ஈர்த்திருந்தது.

இரு நாடுகளதும் விஞ்ஞானிகள் தங்களது நாட்டுத் தலைவர் களை உச்சப்பேற்றி விட்டார்கள். அமெரிக்கா சந்திரனில் நிரந்தர ஆய்வு நிலையத்தை அமைக்குமானால் தம்மால் விண்வெளி தொடர்பான எந்த

முயற்சிகளையும் செய்ய முடியாத நிலை வரும் என்று அவர்கள் கூட்டிக் காட்டினார்கள்.

எனவே பழைய ஒப்பந்தத்தில் திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப் பட்டன. புதிய திட்டச் சேர்க்கைகள் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டன. அதன் படி சூரிய ஒளி விழும் சந்திரனின் மத்திய பகுதியில் உள்ள மேட்டு நிலப் பரப்பில் ரஷ்யாவும் தாழ்நிலப் பரப்பில் சீனாவும் ஆய்வு நடத்துவதென முடிவானது.

சந்திரனில் பாறைப் படிவகளுக்குக் கீழ் எண்ணைய் இருப்பதாக ரச்யா அறிவித்தது. வெப்ப எதிர்த் தாக்கப் பொருளான காரீயப் படிவு இருப்பதாகச் சீனா அறிவித்தது. 2012ம் ஆண்டிலிருந்து ஆய்வு வேலைகள் கூட்டாக மேற்கொள்ளப்படும் என தலைவர்கள் சந்திப்பில் தெரிவிக்கப்பட்டது.

□□□

பிரிட்டிஷ் தேசிய விண்வெளி நிலையத்துக்கு பிரதமர் அலுவலகத்திலிருந்து கடிதம் வந்தது. 2009ம் ஆண்டுக்கான விண்வெளி ஆய்வுச் செயற்பாடுகளுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட 268 மில்லியன் பவுன் பணத் தொகை இரட்டிக்கப்பட்டிருப்பதாக அக்கடிதம் தெரிவித்தது.

Polaris House ல் அமைந்துள்ள விண்வெளி நிலைய விஞ்ஞானி கள் விடயத்தைப் புரிந்து கொண்டார்கள். திட்டத்தை நடைமுறைப் படுத்துவதில் ஐரோப்பிய நாடு ஒன்றின் உதவியைப் பெற்றுக் கொள்வதா அல்லது தனியே இயங்குவதா என்று விவாதித்தார்கள்.

சந்திரனின் வடதுருவத்தில் சிலிக்கா மற்றும் இல்மனைற் படிவுகள் இருப்பதாகவும் 2013ம் ஆண்டிலிருந்து ஆய்வு ஆரம்பமாகும் என்றும் உலகுக்கு அறிவித்தனர்.

□□□

2015ல் சந்திரனில் தாக்கமான ஓர் ஏவுகணையைச் செலுத்திப் பரிசோதிப்பதற்கு இஸ்ரேல் தயாராகி வருவதை சிஜூஏ. மோப்பம் பிடித்தது. இஸ்ரேலைத் தனித்துச் செயற்பட அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று அமெரிக்க காங்கிரஸ் வலியுறுத்தியது. எனவே இந்தியாவைக் கழுத்தி விட்டு அமெரிக்கா இஸ்ரேலுடன் கூட்டுச் சேர்ந்தது.

அமெரிக்க - இல்ரேல் கூட்டினைப்பு விண் ஆய்வுத் திட்டத் தின் கீழான ஏவுகணை சுமந்த செயற்கைக் கோள் சந்திரனைச் சுற்றி வலம் வந்து கொண்டிருந்தது. இந்த ஏவுகணை சந்திரனைத் தாக்கும் காட்சியைக் கண்டு களிக்க நாஸா விஞ்ஞானிகள் தயாரானார்கள். அந்திகழ்வுக்கு முன்னாள் ஐனாதிபதி ஜோர்ஜ் டபிள்யூ புஷ் கெளரவ அதித்யாக அழைக்கப்பட வேண்டும் என்று இல்ரேல் விரும்பியது. அதனடிப்படையில் அவர் அங்கு கோலாகலமாக வரவேற்கப்பட்டார். அவர் தனது மனைவி மற்றும் நாய் சகிதம் அங்கு வருகை தந்திருந்தார்.

தென் துருவத்தின் மேட்டு நிலப் பகுதியை ஏவுகணை தாக்கிறது. அந்த இடத்தில் பாறைச் சிதறல்களுடன் வெறும் புகை மண்டலமே மேலெழுந்தது. அதிதி உட்பட அனைத்து விஞ்ஞானிகளும் மகிழ்ச்சி ஆராவாரம் செய்தார்கள். அந்தப் புகை மண்டலம் அரை மணிநேரத்துக்கு மேல் நிலைத்திருந்தது.

அங்கிருந்து கிடைத்த புகைப்படங்களின் மூலம் விஞ்ஞானி களுக்குப் புதிய எந்த விதத் தகவல்களும் கிடைக்கவில்லை. வெறுங் கற் பாறைகளே சிதறியிருந்தன. ஏவுகணை தாக்கிய இடம் கூட பெரிய பள்ளமொன்றை ஏற்படுத்தியிருக்கவில்லை. விஞ்ஞானிகள் பெருத்த ஏமாற்றமடைந்தனர்.

தலைமை விஞ்ஞானி ஐனாதிபதிக்குத் தனது அறிக்கையைத் தயார் செய்தார்.

“சந்திரனின் தென்மேற்கு மேட்டுப் பகுதியில் கந்தகம் இருப்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது. நமது பரிசோதனையின் போது கந்தகப் புகை விண் வெளி யில் ஆறு மணிநேரம் தரித்திருந்தது. எதிர்காலத்தில் ஆய்வு நடத்தும் எந்தவொரு தேசமும் இதைக் கட்டாயம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஆய்வு களை நடத்தும் போது மிக அவதானமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நாஸா வேண்டுகோள் விடுக்கிறது.”

இந்த அறிக்கை வெளியிடப்பட்ட இரண்டு தினங்களில் முன்னாள் ஐனாதிபதியை ஒரு தொலைக் காட்சி பேட்டி கண்டது. விண்

வெளி ஆய்வு பற்றியும் சந்திரனில் நடந்த பரிசோதனையை நேரில் பார்த்தது பற்றியும் அவர் அதில் தெரிவித்தார். சந்திரனில் கிளம்பிய புகை யைக் கொண்டு அங்கு சாம்பிராணி இருக்கிறது என்று தான் நிச்சயமாக நம்புவதாகக் குறிப்பிட்டார்.

ஓஓ

விண்வெளி பற்றிய தகவல்களைச் சேகரித்து வைத்திருக்கும் நாடுகளில் உலகில் மூன்றாவது இடத்தில் பிரான்ஸ் தீகழ்கிறது. விண்வெளி ஆய்வுக்கு என அதிக பணத்தைச் செலவிடும் முக்கிய நாடு என்ற பெருமையும் அதற்கு உண்டு.

பரிலில் உள்ள விண்வெளி ஆய்வு மத்திய நிலையத்துக்கு பிரிட்டன் விஞ்ஞானிகளிடமிருந்து வந்த கடித்தை பிரான்ஸ் விஞ்ஞானிகள் கிடப்பில் போட்டிருந்தார்கள். சந்திரனைத் தாக்கி அதன் அடிப்படையில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள ஒத்துழைப்பைக் கோரியிருந்தது அந்தக் கடிதம். தனது செயற்கைக் கோள்களைக் கொண்டு தனிச்சையாகச் செயற்படும் வல்லமை பிரான்ஸாகு உண்டு என்பது அரசியல் தலைவர் களது கருத்தாக இருந்தது எனவே பிரிட்டனுடன் இணைவதில் அலட்சியம் காட்டினார்கள்.

சில வேளை இணைந்து செயற்படுகையில் பிரிட்டிஷ் தீட்டிரனத் தம்மைக் கைவிட்டு அமெரிக்காவுடன் கூட்டுச் சேரவும் வாய்ப்பு இருக்கி ரது என்பது மற்றொரு காரணம்.

சந்திரனில் விமானத் தயாரிப்புக்குத் தேவையான தைத்தேனியம் என்ற உலோகப் படிவைக் கண்டு பிடித்திருப்பதாக பிரான்ஸின் விண்வெளி ஆய்வு மத்திய நிலையம் தகவல் சொன்னது.

ஓஓ

இந்தியா தனித்து இயங்கத் தொடங்கியது. 2009ல் முதலாவது வெடிப்புச் செய்தி வந்த அடுத்த கணத்திலேயே பாக்கிஸ்தான், தென்னா பிரிக்கா, ஐப்பான், வட கொரியா ஆகியன தனித்தனியே செயற்பட ஆரம் பித்திருந்தன. அவற்றின் செயற்படுகள் அமைதியாகவும் இரகசியமாகவும் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

ஏரானின் கும் நகரில் உள்ள விண்வெளிக் கவுன்ஸில் தனது

புதிய செயற்கை ஆய்வுக் கோளை விண்வெளிக்கு அனுப்புவதாக அறிவித்தது.

பெரிய நாடுகளுடன் இணைந்து விண்வெளிச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்ட சிறிய நாடுகள் சிலவும் கூட சந்திரனில் தங்கம் இருக்கிறது. வெள்ளி இருக்கிறது. செம்பு இருக்கிறது என்று அறிக்கை விட்டபடி தனி ஆய்வுக்குத் தயாராகின.

ரகசியமாகவும் பரகசியமாகவும் சந்திரனில் பல பகுதிகள் தாக்குதலுக்குள்ளாவது தொடர்ந்தது. பூமியில் இருந்து பார்க்கையில் நிலவின் களங்கம் அதிகரித்துக் கொண்டே வருவதைக் காணமுடியுமாக இருந்தது.

ஈரான் தனது அனு ஆய்தங்களை சந்திரனில் பதுக்குவதற்குத் தயாராவதாகவும் வட கொரியா அனு ஏவுகணையைக் கொண்டு சந்திரனில் மோதப் போவதாகவும் அமெரிக்கா அறிக்கை விட்டது. வல்லரசு நாடு களைத் தவிர வேறு யாரும் சந்திரனுக்கு எதையும் அனுப்பக் கூடாது என்று ‘விண்வெளிப் பயணத் தடைச் சட்டமூலம்’ ஒன்றை அமெரிக்கா வடிவமைத்தது. எல்லா நாடுகளும் அதில் கையொப்பமிட வேண்டும் என்று கட்டளை விடுத்தது. இம்முயற்சியில் ஈடுபடாத நாடுகள் தவிர ஏனையைவ அந்த வேண்டுகோளை அலட்சியம் செய்தன.

□□□

பாக்கிஸ்தானின் லாகூர் நகரில் உள்ள கடாபி கிரிக்கட் மைதானம் 2027ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 24ம் திகதி ரசிகர்களால் நிரம்பி வழிந்தது. அன்று 14வது உலகக் கிண்ணக் கிரிக்கட் இறுதி ஆட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. மின் ஓனியில் நடைபெற அந்த ஆட்டத்துக்கு அன்றைய பெளர்ணமி நிலவு மேலும் பொலிவூட்டியது.

இந்தியாவுக்கும் பாக்கிஸ்தானுக்குமிடையில் கபடி ஆட்டம் நடந்தாலும் அதை மூன்றாம் உலகப் போராகப் பத்திரிகைகள் மாற்றிய மைத்து விடுகின்றன. வீரர்களும் விளையாடுகிறோம் என்பதை மறந்து யுத்தம் புரிவதான் மனோ நிலையுடன் களத்தில் ஆடினார்கள்.

இந்த இரவு பகல் ஆட்டத்துக்கு முன்னாள் கிரிக்கட் வீரர்கள் சிறப்பு அதிதிகளாக வருகை தந்திருந்தனர். வயோதிபத்தை அடைந்த அர்ஜுன் ரணதூங்க, சனத் ஜெயகுரிய, முத்தையா முரளீதரன், வாலிம்

அக்ரம், சக்சின் தெண்டுல்கர், கேட்னி வோல்ஸ், ஜாகிர்கான், ரிக்கி பொன்டிங், டானியல் விட்டோரி போன்றோர் அதிதி அராங்கில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

கடைசி ஓவரில் இந்தியா வெற்றி பெற 13 ஒட்டங்களைப் பெறவேண்டியிருந்தது. கைவசம் 3 விக்கட்டுக்கள் இருந்தன. அடுத்த ஆறு பந்துகளில் வெற்றி யாருக்கு என்பது தெரிந்து விடும். தொலைக் காட்சிகள் தமது விளம்பரங்களை ஏற்கனவே ஓளிபரப்புச் செய்து முடித்திருந்தன. மிகவும் பத்தட்மான அந்தச் சூழ்நிலையில் அரங்கத்தின் அதி உயர்த்திவிருந்த கமராக்காரர் அன்றைய பூரண சந்திரனை முழுத் திரையிலும் கொண்டு வந்து காட்டினார். அதனை முழு உலகமும் பார்த்துப் பரவசத்துடன் ரசித்தது.

அந்தக் தருணத்தில்தான் மனித வரலாற்றைத் திருப்பிய அந்தச் சோகச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது.

நீர் ஆய்வின் நான்காம் கட்டம் என்ற பெயரில் ஈரானினதும் வடகொரியாவினதும் செயற்கைக் கோள்களைத் தாக்கும் நோக்கத்துடன் அமெரிக்காவும் இஸ்ரேலும் அனுப்பியிருந்த இரண்டு பாரிய அதிவேக ஏவுகணைகள் இலக்குத் தப்பி நேரே சந்திரனைத் தாக்கின.

ஏற்கனவே பலபக்கங்களாலும் வெடித்து நொந்து போயிருந்த சந்திரன் துண்டு துகள்களாக வெடித்து மத்தாப்புச் சிதறுவது போலச் சிதறிப் பறந்தது.

01.12.09

அறுபத்துந்தாம் கலை

அநுபத்திதந்தாம் கணல்

காலை ஆறு மணிக்கே அவன் வந்து
நிற்பான் என்று அவர் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

அதிகாலை ஜந்து மணிக்கே எழுந்து
விடும் வழக்கமுள்ளவர் அவர். தெளிவான சிந்த
ஸ்ரீயுடனான எழுத்துப் பணிக்கும் ஆழ்ந்த
வாசிப்புக்கும் அமைதியான காலை வேளை
மிகவும் பொருத்தமானது. காலைத் தேனீரோடு
எழுத்தையும் வாசிப்பையும் அவர் எட்டு மணி
வரை மேற்கொண்ட பிறகுதான் அடுத்த வேலை
களைக் கவனிக்கப் பழகியிருந்தார்.

அவனது வருகையால் அவருக்கு மிகவும் விருப்பமான அந்த இரண்டு மணிநேரம் இழக்கப்பட்டு விட்டது என்று எண்ணிக் கொண்டார். வீட்டுக்கு வந்தவரை வாசலில் நிறுத்த முடியுமா? அவனை உள்ளே அழைத்தார்.

三

“நம்மால் கடந்த காலங்களில் வைகவிடப் பட்டவற்றை மட்டுமே அருகிவரும் கலைகள் எனக் கருதி வருகிறோம். இந்தக் கருத்தே பிழையானது. ஆய

கவைகள் அறுபத்து நான்கு என்று சொல்லப் படுகிறது. அவை என்னவென்று கூட நாம் தெரிந்து வைத்திருக்கவில்லை” என்றார் பேச்சாளர்.

“வசியக் கவை பற்றி நீங்கள் ஓரளவு அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள். அது குறித்து நானும் பல விடயங்களைப் படித்திருக்கிறேன். இதற்கு மாந்திரீகம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. வாராந்திரிகளில் இக்கவையை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல விளங்காவில் நீங்கள் பார்க்க முடியும். இந்த விடயத்தில் எனக்கும் ஓரளவு பரிச்சயம் உண்டு. இங்கேயிருக்கும் பெண்களில் யாராவது ஒருவர் முன்வருவாராக இருந்தால் நான் எனது பேச்சை முடித்துச் செல்லுகையில் அவரை என் பின்னால் வரச் செய்ய என்னால் இயலும்.”

வயதான பெண்கள் நான்கு பேர் ஆங்காங்கே உட்கார்ந்திருந்தார்கள். பேச்சாளரின் வயதொத்த முப்பது பேரளவில் ஆண்கள் அங்கி ருந்தார்கள். அவர்களில் சிலர் அப் பெண்களை ஒரு முறை சின்னச்சிரிப்புடன் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டார்கள். பேச்சாளரையே பார்த்தபடி இருபத்தேழு அல்லது மூப்பது வயது மதிக்கத் தக்க இளைஞன் ஒருவன் தனியே பின்னால் அமர்ந்திருந்தான்.

சவால் விட்டு அவர் பின்னால் போக வேண்டி வந்தால் மானக்குறைவாகிவிடும் என்ற பயத்தில் அல்லது தனது பேச்சுக்குச் சூவையூட்டப் பேச்சாளர் குசும்புத்தனம் பண்ணுகிறார் என்ற என்னத்தில் எது வுமே காதில் விழாத்து போல் பெண்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

‘பேச்சாளரே அறுபத்தெந்து வயது தாண்டியவர், இவர் பின்னால் போய் என்னதான் ஆகப் போகிறது’ என்ற எண்ணம் கூட அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம். பேச்சாளர் தொடர்ந்தார்....

“அணிமா மகிமா இலகிமா

அரிய கரிமா பிராத்திமலப்

பினிமா சுடையோர்க் கடைவரிய

பிராகா மியமீ சத்துவமெய்

துணிமா யோகர்க் கெளியவசித்

துவமென் ரெட்டா மிவையுளக்கண்

மனிமா சறுத்தோர் விளையாட்டின் வகையா மவற்றின் வகையுரைப்போம்”

என்று திருவிளையாடற் புராணத்தில் ஒரு பாடல் வருகிறது. இந்தப் பாடல் சொல்வது என்ன? இந்தப் பாடல் அட்டமா சித்தி களைப் பற்றிப் பேசுகிறது. இந்த எட்டுச் சித்திகளும் மாபெரும் கலைகள். ‘அணிமா’ என்பது பூதவட்டலை அனுப் போன்று சிறியதாக்குதல். ‘மகிமா’ என்பது உடலை மலை போன்று பெரிய தாக்குதல். ‘இலகிமா’ என்பது காற்றைப் போல இலகு வாக்குதல். ‘கரிமா’ என்பது பருவாக்குதல். ‘பிராப்தி’ என்பது அனைத் தையும் ஆளுதல். ‘வசித்துவம்’ என்பது யாரையும் வசியப் படுத்துதல். ‘பிராகாமியம்’ என்பது கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்தல். ‘ஈச்த்துவம்’ என்பது விரும்பிய எதையும் செய்து அனுபவித்தல். இதிலே வசித்துவம் என்பதைத்தான் நான் முதலில் பேச்சுக்குச் சுவாரஸ்யமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகச் சொன்னேன். தவிர வசியம் என்பதை நாம் இன்றும் நம்புகிறோம். இன்றைய மக்கள் சமுகம் அதைப்பற்றி அறிந்து வைத்திருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் ஆசை. அடைய முடியாததை அல்லது சிரமப்பட்டு அடைய வேண்டியதை இலகுவாக அடைந்து விடும் பேராசை. வசியம் செய்வதாக இன்றும் பலர் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டு காசு பார்த்து வருகிறார்கள். அது சாத்தியப்படுகிறதா இல்லையா என்பதல்ல, எனது தலைப்புக்குரியது. இவ்வாறான அற்புதமான கலைகள் அன்று இருந்தன என்பதுதான்.”

இம்மாதிரித் தலைப்புக்களில் வெகு அழுரவமாகவே உரைகள் இடம் பெறுகின்றன என்று அவனுக்குத் தோணியது. தன்னைத் தவிர இளைய வயதுக்காரர்கள் யாரும் இக்கூட்டத்துக்கு வருகை தராதது அவனுக்குக் கவலையாக இருந்தது.

அவர் தொடர்ந்தார்.

“பாருங்கள். எப்பேர்ப்பட்ட உன்னதமான கலைகள் இவை. இலகுவில் யாருக்கும் சித்திக்காதலை. இவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ள மிகுந்த பிரயாசையும் அர்ப்பணிப்பும் தியாகமும் உழைப்பும் தேவை. சக்தி வாய்ந்த எதுவும் மிகச் சாதாரண

மாக மனிதனுக்குக் கிடைத்துவிடுவதில்லை.

உலகத்தில் எதை வேண்டுமானாலும் சாதித்துக் கொள்ளக் கூடிய அற்புதமான சக்தியுள்ள கலைகள் இவை. பொறாமை, காழ்ப்பு ணர்வு, பேராசை மற்றும் எல்லாம் தன்வசமே இருக்க வேண்டும் என்கிற ஆகிக்கவுணர்வு ஆகியவற்றை அடியோடு அகற்றி விட்டுத்தான் இக்கலைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளப் போராட வேண்டும். தனது புலன்களை அடக்கி ஒடுக்கி, புலன்களாலும் உணர்வுகளாலும் ஆட்டிப் படைக்கப் படாத மனதைப் பெற்றுக் கொண்டே இவற்றையடைய முயல வேண்டும்.”

அவன் கூட்டத்தின் பின்னாலிருந்து எழுந்து கையை உயர்த்தினான்.

பேச்சாளர், ‘என்ன’ என்பது போல் அவனைப் பார்த்தார்.

“புலன்களை அடக்கி விட்டு உலோகாபுத ஆசைகளை ஓழித்து விட்டு இக்கலைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதில் என்ன லாபம் இருக்கிறது?” அவன் கேட்டான்.

“நல்ல கேள்வி நீங்கள் இன்னும் இன்றைய உலகத்தில் - ஆசை யும் வன்மும் கொண்ட உலகத்தில் நின்றபடி இந்தக் கேள் விடையைக் கேட்கிறீர்கள். இந்தக் கலைகளைப் பெற்றுக் கொள்வது பிறன் மனை நாடலுக்கோ, தனக்குப் பிடிக்காதவளை நோவினை செய்வதற்கோ, நாட்டை ஆள்வதற்கோ, உலகத்தின் செல்வங்களையெல்லாம் நாமே வைத்து அனுபவிப்பதற்கோ அல்ல.

தன்னலம் அறுத்து மற்றோருக்கு அன்பும் கருணையும் செய்வதற்காக. அதுவே நித்தியமானது. உன்னதமிக்கது. சாஸ்வத மானது. மட்டற்ற சந்தோஷத்தைத் தருவது. ஆத்மாவின் அளவிட முடியாப் பசியைத் தீர்க்க வல்லது.

குறுக்கு வழியில் மனிதன் இவற்றை அடைந்து விட முடியாது. அவ்வாறு உலோகாபுத சுய நன்மைகளுக்காகக் குறுகிய வழியில் இவற்றைப் பெற முடியுமாக இருந்தால் பலரும் இவற்றை அடையப் பெற்றிருப்பார்கள். எல்லோரும் குட்டிக் கடவுள்களாக உலாவருவார்கள். அப்படியானால் இன்றை மனித குலத்தின் கதி

எப்படி இருக்கும் என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள்.”

அவன் அமர்ந்தான். பேச்சாளர் தொடர்ந்தார்.

“இந்தக் கலைகளில் வசியக் கலை பற்றி நாம் எல்லோரும் அறிந்திருப்பதால் அதைப்பற்றிப் பேசுவது ஓர் அற்ப எதிர் பார்ப்பை மனதுக்குள் ஏற்படுத்தக் கூடியது. நம்மால் செய்யச் சாத்தியப்படாததை நாம் யார் மூலமாவது பெற்றுக் கொள்ள விழுகிறோம். இதனால் இக்கலையின் பெயரால் பலர் ஏமாற்றப் படுகிறார்கள். நான் முன்னர் குறிப்பிட்ட மற்றைய கலைகளைக் கொண்டு யாரையும் ஏமாற்ற முடியாது. அவை மக்கள் கண் முன்னே நேரடியாகச் செய்துகொட்ட வேண்டிவை என்பதால் இவற்றைப் பற்றிப் பேசுவாரில்லை.

தாயுமான சுவாமிகளின் பாடல் ஒன்றை இந்த இடத்தில் நான் எடுத்தாள விரும்புகிறேன். அவர் சொல்லும் விடயங்களை அவதானியுங்கள்.

கந்துக மதக்கரியை வசமா நடத்தலாம்

கரடி வெம்புலி வாயையுங்

கட்டலாம் ஒருசிங்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாம்

கட்செவி யெடுத் தாட்டலாம்

வெந்தழலின் இரதம் வைத்து ஐந்துலோகத்தையும்

வேதித்து விற்றுண்ணலாம்

வேறொருவர் காணாமல் உலகத் துலவலாம்

சந்ததமும் இளமையோடிருக்கலாம் மற்றொரு சரீரத்திலும் புகுதலாம்

சலமேல் நடக்கலாம் கனல்மேல் இருக்கலாம் தன்னிகரில் சித்தி பெறலாம்

சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற திறன் அரிது சத்தாகியென

சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே தேசோ மயானந்தமே!

இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்ற செயல்கள் எவையும் வெறுங் கற்ப ணைகள் அல்ல. ஒரு காலத்தில் நடந்தவை. தற்போதும் இவற்றில்

எதாவது ஒன்று வெகு அழூரவமாக நடந்து கொண்டிருக்கலாம். நமது கண்காணா இடத்தில் சித்தர்களும் யோகிகளும் தமது புலன் அடக்கியாளும் வல்லமையால் இவற்றை அடைந் திருக்கலாம்.

பிராகாமியம் என்ற கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தல் ஒரு சவாரஸ்யமான விடயமாக இருக்கிறது. இறந்த ஒரு உடலில் தனது ஆத்மா வையும் உயிரையும் உட்புகுத்தி நடமாடுவதைக் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தல் என்று அழைக்கிறார்கள். திருமூல நாயனார் கூடு விட்டுக் கூடுபாய்ந்தார் என்று வரலாறு சொல்கிறது.”

பேச்சாளர் தொடர்ந்தார்.

நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் பலரும் அவரைச் சூழ்ந்து கைலாகு செய்தார்கள். சிலர் சின்னச் சின்னக் கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். பதிலிறுத்துக் கொண்டே கலைந்து செல்பவர்கள் மீது பார்வையைச் செலுத்தினார் பேச்சாளர். பெண்கள் வேகமாக வெளியேறியதை அவதானித்ததும் அவர் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

□□□

தனது ஜோல்னாப் பையைத் தோளில் அணிந்து கொண்டு வெளியேற எத்தனித்த போது அவரது கையைப் பிடித்து ‘சேர்’ என்றான் அவன்.

“கூடு விட்டுக் கூடு பாய்தல் உண்மையென்டு நம்புகிறீங்களா?” என்று கேட்டான்.

“ஆமா” என்று சொன்னவர் “நாம நடந்துக்கிட்டே பேசுவமா?” என்று அவனைக் கேட்டார்.

“சரி” என்றான், அவன்.

“நீர் மேல் நடக்கிறது, நெருப்புக்குமேல் நடக்கிறது, மிருகங்களைக் கட்டுப்படுத்துறது, எதிரியை நிலை குலைய வைக்கிற தெல்லாம் நடந்திருக்கு. வயசானவங்க தங்கட காலத்தில் நடந்த எத்தினையோ கதைகளைச் சொல்லியிருக்காங்க. நான் அவங்க கிட்டயிருந்து கேட்டிருக்கன். அப்பிடியெண்டா இதுவும் நடந்திருக்கும்.” என்றார்.

“அறிவு விருத்தி கண்ட இந்தக் காலத்துல யாரும் இந்த விடயங்கள்ல ஏன் சேர் கவனம் செலுத்தல்ல?”

“இது வேகமான காலம் தம்பி எல்லாமே உடனடி வாழ்க்கையாப் போயிட்டது. இந்தக் கலைகளக் கற்கிறது லேசான வேல இல்ல. முதலாவது நல்ல ஒரு குருவுக் கண்டு பிடிக்கணும். இப்ப குருவுக்கு எங்க போவும்? அப்பிடியே ஒருத்தரக் கண்டாலும் அவரு நல்ல குருவா போவிக் குருவா என்கிறது வெளங்குற்ற துக்கே அஞ்ச வருஷம் போகும். அது மட்டுமில்லாம வருஷக் கணக்குல புலன்கள அடக்கி வாழ இந்தக் காலத்தில யாருமே தயாரில்ல.”

“வின்ஞான ரீதியாக இந்த விடயத்தை யாரும் அனுக வில்லையா?”

“அந்த அளவுக்கு நான் தேடல்ல. ஆனா, உளவியல் ரீதியாகப் பாத்தால் நாம் காணும் கனவுகளும் கூட ஒரு வகையில் கூடு விட்டுக் கூடு பாய்தலின் ஒரு சிறு அங்கந்தானோ என்னு எனக்கு ஒரு சந்தேகம் இருக்கு.”

“எனக்கு விளங்கல்ல...”

“சில வேளைகள்ள விசித்திரமாக் கனவு காணுறமில்ல... உதாரணமா... எப்படவோ எங்கேயோ கண்ட ஒரு அழகான பெண் ணோட சம்பந்தப்படுத்தி இல்லயெண்டா விசித்திரமான செயல் கள்ள நாம் ஈடுபெறுமாதிரி... நாம வாழ்க்கையில் நடக்காது என்கிற விடங்கள் நடக்கிறமாதிரி....வெளியே சொல்ல முடியாத உள்ளக் கிடக்கைகள்தான் இப்பிடிக் கனவா வாற்தா உளவியல் அறிஞர் கள் சொல்றாங்க. இதெல்லாங்கூட கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்றத் தோட சம்பந்தப்பட்டதோ என்று எனக்கு தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு சந்தேகம் இருக்கு...”

பிரதான தெருவுக்கு வந்ததும் அவரது தொலைபேசி இலக்கத் தைப் பெற்றுக் கொண்டவன். இதுபற்றித் தொடர்ந்தும் கதைக்க விரும்பு வதாகச் சொல்லியபடி விலக்கிப் போனான்.

ஜந்து தினாங்களுக்குப் பின் அவரது தொலைபேசிக்குத் தொடர்பு கொண்டு பேசினான்.

திருமூல நாயனார் இடையனின் உடலுக்குள் நுழைந்ததைப் படித்ததாகச் சொல்லி விட்டு இடையனின் மனவியை என் அவர் மனவியாகக் கொள்ளவில்லை என்று கேட்டான்.

“அப்படி அவர் செய்திருந்தால் அவர் திருமூலநாய னாராக இருக்க முடியாதே” என்று சொல்லிச் சிரித்தவர்.

“இந்த ஒரு விடயத்திலிருந்தே அந்தக் கலைகளைப் பயன் படுத்தும் மனிதனது பக்குவம் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். உலோகயுத நோக்கங்களுக்காக இக்கலைகளைக் கற்று அவற்றைப் பயன்படுத்த ஆரம்பித்தோமானால் நாம் எதிர்பாராத ஆட்பத்துக்களை எதிர் கொள்ளவும் நேரலாம்” என்று சொன்னார்.

நேற்றிரவு கனவில் நடிகை ஏஞ்சலினா ஜூலிலி தன்னை ஆரத் தழுவி அழைத்துச் சென்றதாக அவன் வியந்து சொன்ன போது அவர் சத்தமிட்டுச் சிரித்தார்.

“அப்பிடியெண்டா நீங்க கூடுவிட்டுக் கூடு பாய ஆரம் பிச்சிட்டங்க” என்று அவனைக் கிண்டலெடித்தார்.

அவன் மலர்ந்து சிரிப்பதை அவனது சிரிப்புச் சத்தத்தில் அவரால் உணர முடிந்தது.

பழைய இலக்கியங்களையும் இந்தக் கலைகள் குறித்த நால் களையும் தேடிக் கொண்டிருப்பதாக அவருக்குச் சொன்னான்.

இந்தக் காலத்திலும் இவ்வாறான விடயங்களில் ஆர்வம் கொள்ளும் ஓர் இளைஞரைக் கண்டதே அவருக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இன்றைய இளைஞர்கள் புதிய கோணங்களில் அவற்றை ஆராய்ந்து புதிய தகவல்களை வெளிக் கொணர்ந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை என்று நினைத்தார். தனது உரைக்குக் கிடைத்த ஒரு சிறிய வெற்றியாகவும் அவர்களுதினார்.

அஷ்ராப் சிலூப்தீன் |

உள்ளே வருமாறு பல முறை அழைத்தும் அவன் எதுவும் கேட்காதவனைப் போல் நின்றிருந்தான்.

அந்த அதிகாலையிலும் அவன் மேலுடை வியர்வையால் நன்றாகி நின்றது.

சிந்தனையும் சந்தேகமும் மேலிட்டவராகப் படியிறங்கி அவனை அவர் தட்டி அழைத்தபோது,

பத்தெட்டுடன்,

“சேர் ... நான் நேற்றிரவு செத்துப் போனேன்” என்றான்.

18.05.2010

18.05.2010

சிது)

நந்திக் கடற் பிரதேசத்தைச் சுற்றி இரண்
டாவது தடவையாக இராணுவம் நிலை கொண்டி
ருந்தது.

வட்டுவக் கல்லுக்கும் வெள்ளாழுள்ளி
வாய்க்காலுக்குமிடையே பொது மக்கள் போக்கு
வரத்துக்குத் தற்காலிகத் தடை விதிக்கப்பட்டிழ
ருந்தது. நேராக தொடுவதற்குப் பதிலாக தலை
யைச் சுற்றி மூக்கைத் தொடுவது போல முழு
நந்திக் கடலையும் சுற்றி அவர்கள் பயணப்பட
வேண்டியிருந்தது. பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைப்
பார்க்கும் போது 2009 மே 19ம் திகதிக்கு முன்ன
ரான் ஒரு நிலைமையைக் கண்முன்னே கொண்டு
வந்து நிறுத்தியிருக்கிறது.

நந்திக் கடல் நீரேரியும் கடலும் இணை
யும் இடத்தில் ‘அது’ கீட்டந்தது.

அந்தப் பகுதியில் கடலையிலிருந்த
இராணுவ வீரனொருவன் காலையில் ‘ஒன்று’க்
குப் போகும் போது ‘அதை’க் கண்டான். அதன்
பிறகு அரை மணி நேரத்தில் நாட்டின் முழுப்
பாதுகாப்பு அங்கங்களும் அந்த இடத்தில் தமது

கவனத்தைக் குவித்தன. முழு நந்திக் கடற் பிரதேசத்தையும் சுற்றி உடனடி யாக இராணுவப் பாதுகாப்புப் போட்டப்பட்டது. எந்தவொரு தாக்குதலையும் எதிர் கொள்ளும் தெரியத்துடன் இராணுவ வீரர்கள் தயார் நிலையில் இருந்தார்கள்.

ஓஓஓ

மூன்றாவது முறையாகவும் பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் சென்றி ருந்தான் கனகு என அழைக்கப்படுகிற கனகராசா. இம்முறையாவது தனது முறைப்பாட்டைக் கொடுத்து விட வேண்டும் என்ற ஆதங்கம் அவனில் இருந்தது.

ஏற்கனவே இரண்டு முறை பொலிஸாக்கு வந்தும் அவனது முறைப்பாட்டை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வதில் அசிரத்தை காட்டியிருந்தார்கள். வீட்டிலும் தனது தோட்டத்திலிருந்தும் காணாமல் போனதாகக் குறிப்பிட்ட பொருட்களில் தங்கமோ வெள்ளியோ பணமோ உள்ளடங்கி யிருக்கவில்லை. எனவே பொலிஸ் நிலையத் தலைவாசலிலே ஒரு முறை திருப்பி விடப்பட்டான். மறு முறை உள்ளே வந்து விபரம் சொன்ன போது வெற்றிலை வாயோடு நின்றிருந்த வயதான பொலீஸ்காரன் கிண்டலாகச் சிரித்தான்.

எல்லா அவமானத்தையும் தாங்கிப் பழக்கப்பட்டவன் தமிழன். அவனது சிரிப்பைக் கனகராசா ஒரு பொருட்டாக மதிக்காததைப் போல அவனது வார்த்தைகளையும் பொலிஸர் ஒரு பொருட்டாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

இம்முறை இரண்டில் ஒன்று பார்த்துவிடுவது என்றுதான் கனகு வந்திருந்தான்.

மூல்லைத் தீவிலிருந்து வட்டுவக்கல், வெள்ளாமுள்ளிவாய்க்கால், கரையான் முள்ளிவாய்க்கால், ரெட்டைவாய்க்கால், புதுக்குடியிருப்பு, வட்டக் கக்சி, ஊடாகப் பரந்தளில் இணையும் ஏ 35 பாதையில் பயணிப்பவர்களும் ஏ 9 பாதையிலுள்ள மாங்குளத்திலிருந்து பிரியும் ஏ 34 வீதியில் ஒட்டு சுட்டான், முள்ளியவளை, தண்ணீருற்று வழியாக ஏ 35 பாதையில் இணை பவர்களும் அந்தக் கடையில் இறங்கி ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு பயணத்தைத் தொடர்வது வழக்கம். வட்டுவக்கல்லில் அமைந்திருந்த அந்தக் கடையில் சுடக்கூட வடை, தோசை, தேனீர் கிடைக்கும்.

வாகனங்கள் நிறுத்தப்பட, பயணிகள் கூட்டமாக வந்து மொய்ப் பார்கள். சிற்றுண்டி தயாரிக்கும் சமையற்காரர்களும் பரிமாறுபவர்களும் பம்பரமாகச் சூழலுவார்கள். கடையில் எம்.ஐ.ஆர், சிவாஜி கணேசன் படப் பாடல்கள் காது ஜவ்வைக் கிழித்துவிடுமாப்போல் அலறும். அந்தக் கடையின் அடுப்பு எந்த ஒரு வேளையிலும் அணைவதில்லை. பெரும் பாத்திரங்களில் வெவ்வேறு விதமான வடைகள் பொரிந்து கொண்டி ருக்கும். ஓவ்வொரு அடுப்பிற்கும் ஓவ்வொருவர் நிற்பார். அடுப்புக் களிலுள்ள பாத்திரங்களிலிருந்து இறக்கப்படும் பொருட்களை எடுத்துச் சென்று கடைக்குள் கொண்டு செல்லும் நபர் காலில் சுடுநீர் ஊற்றியவரைப் போல் ஒடித் திரிவார்.

கனகு கல்லாவில் இருந்து பெருஞ்சத்தமிட்டுக் கட்டளைகளைப் பிறப்பித்துக் கொண்டேபிருப்பான். கிட்டத்தட்ட ஒரு ஓய்வற்ற தொழிற்சாலை போல அந்தக் கடை இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அடிக்கடி அப்பாதையில் பயணம் செய்யும் நபர்களின் மனதில் ஒரு கேள்வி இருந்தது. எந்த நேரம் வந்தாலும் கல்லாவில் இருக்கும் கனகு எப்போது உறங்குகிறான் என்பதுதான் அந்தக் கேள்வி.

இப்படிப் பெரும் கலகலப்பாக இருந்த கடை நாளா வட்டத்தில் நாட்டில் குறிப்பாக வடக்கில் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளால் சாதாரண ஒரு தேனீர்க் கடையாகச் சுருங்கிப் போனது.

ஒஹோவென்று இருந்த காலத்தில் நெடுங்கேணியில் தோட்டம் ஒன்றை வாங்கிப் போட்டிருந்தான் கனகு. பிறகு அதற்குள் ஒரு வீட்டையும் கட்டி அங்கேயே குடியேறினான். கடை ஆரவாராமில்லாமல் நடந்து வந்தது. அவ்வப்போது வரும் பயணிகளும் பிரதேசத்து மக்களுமே அவனது வாடிக்கையாளர்களாக இருந்தனர். பிரச்சினை உக்கிரம் அடைந்த போது ஆபத்துக்களிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக அவ்வப்போது கடையைத் தீற்பதும் பூட்டிவிட்டு நெடுங்கேணிக்குப் போய்விடுவதுமாக இருந்து வந்தான்.

பிரச்சினை முடிந்து விட்டதால் மீண்டும் பாதையில் பயணம் களைகட்டும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு இருந்தது. கடைக்குப் பின்னால் பரணில் இருந்த பெரும் பாத்திரங்கள் மீண்டும் அடுப்பில் ஏறும் காலம் நெருங்கி வருகிறது என்று எதிர்பார்த்தபடியிருந்தான். வயது போய் உடம்

பில் பழைய தெம்பு அற்றுப்போன நிலையிலும் கடை வியாபாரம் எழும்பி விட்டதென்றால் பின்னைகளுக்கு வாழ்வில் ஒரு பிடிப்பை ஏற்படுத்தி விடலாம் என்று அவன் நம்பினான்.

இப்படியிருந்த வேளையில் இரண்டு வாரங்கள் பெய்த தொடர் மழையின் காரணமாக பெரு வெள்ளம் கரை புரண்டோடு வே கடையை மூடிவிட்டு நெடுங்கேணிக்குப் போயிருந்தான் கனகு. மழை ஓய்ந்து வெள்ளம் வடிந்து திரும்பி வந்த போது பல பொருட்கள் காணாமல் போயிருந்தன.

ஒரு மணி நேரம் அவன் காத்திருந்த நிலையில் வெள்ளாமுள்ளி வாய்க்காலில் ஏற்பட்டுள்ள புதிய பத்தடத்தைத் தலையில் சுமந்தபடி வந்திருங்கினார் பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரி. விறைப்போடு அவரை நிமிர்ந்து பார்த்த கனகுவை அருகில் அழைத்து அவர் விசாரித்தார். அவன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

□□□

உலகின் நான்காவது பெரிய ராணுவத்தையே ஒட ஒட விரட்டிய வர்கள் என்று பெருமையிடத்துக் கொண்டிருந்த விடுதலைப் புலிகளை நக்கி ஏற்ற ராணுவம் இன்னொரு புரட்சியோ கிளர்ச்சியோ முளை விடாமல் மிகுந்த அவதானத்துடன் அதே வேகத்துடன் இயங்கி வந்தது. இதனால்தான் ஆங்காங்கே புதைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஆயுதங்கள், தஸ்தாவேஜூகள் என்பவற்றைத் தொடர்ந்து கைப்பற்றி வந்தது. நாட்டை யும் அதன் பொருளாதாரத்தையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அறித்துக் கொண்டிருந்த பிரச்சினை முடிவுக்கு வந்ததிலும் இனிமேலும் எந்த ராணுவ வீரனும் உயிர்த்தியாகம் பண்ண வேண்டியதில்லை என்பதிலும் இராணுவத்துக்கு மிகுந்த நிம்மதியிருந்தது.

அப்படியான ஒரு நிம்மதியைச் சற்றுக் கலைத்து விட்டது ‘அது’.

‘அதை’க் கண்டதிலிருந்து வெளியே செய்தியை விடாமல் ஆராய்ந்து ராணுவம். ஆனால் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாமல் தவித்தது. ‘அதன்’ அருகே சென்று பார்க்கக் கூடிய முன்வந்த போதும் கட்டளை அதிகாரி மறுத்து விட்டார். ‘அது’ ஒருவேளை பேரழிவை உண்டாக்கக் கூடிய ஒன்றாக இருந்தால் பிரச்சினை எங்கேயோ கொண்டு போய் நிறுத்தி விடும்.

நந்திக் கடனீரேரியை இராணுவம் சுற்றி வளைத்த செய்தி வாய்க்கு வாய் பரவி அங்கு ஊடகக்காரர்கள் வந்து குவியத் தொடங்கினர். ஆனால் யாரும் குறித்த பிரதேசத்துக்குள் செல்ல இராணுவம் அனுமதி மறுத்தது. ஊடகக்காரரின் குடைச்சலைப் பொறுக்க முடியாமல் அவர்களை முகாமுக்குள் அழைத்த கட்டளை அதிகாரி இப்படிச் சொன்னார்:-

“இது மற்றொரு நீர் மூழ்கியாக இருக்கலாம். அல்லது பாரிய அழிவை ஏற்படுத்தக் கூடிய ஒரு வெடி குண்டாகக் கூட இருக்கலாம். அது கோள வடிவானது. நீருக்குள் ‘அது’ மிதப்பதாகவும் தெரியவில்லை. ஒரு சிறிய பகுதியே வெளியே தெரிகிறது. அவசரப்பட்டு எந்த முடிவுக்கும் வர முடியாது. எமது அதிகாரிகள் ‘அது’ குறித்து ஆய்வுகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பொதுமக்களுக்கு எவ்வித ஆபத்தும் ஏற்படுவ தற்கு ராணுவம் ஒரு போதும் அனுமதிக்காது. எனவேதான் பயணப் பாதையையும் தற்காலிகமாகத் திருப்பிவிட்டிருக்கிறோம். இன்னும் ஒரிரு நாட்களுக்குள் ‘அதை’க் கண்டு பிடித்து விடுவோம்.”

தொலைக் காட்சிகளில் ‘பிரேக்கிங் நியூஸ்’ சொன்னார்கள். ‘அதை’ப் படம் பிடிக்கவே அருகில் போகவோ இராணுவம் அனுமதிக்காத நிலையில் கடனீரேரியைப் பின்னணியாக வைத்துக் கடந்த வருடம் நடந்த இறுதிக் கட்டப் போரை தொலைக்காட்சிக்காரர்கள் விவரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வானொலி, பத்திரிகைகளுக்கு ‘அது’ சீனிப் பாகு போட்ட அவ்வாக மாறியது.

நந்திக் கடனீரேரிப் பிரதேசம் மீண்டும் பத்திரிகைகளில் வரை படமாக வெளிவந்தது. ‘அது’ கிடக்கும் இடம் சிகப்பு நிறவட்டத்துக்குள் கறுப்புப் புள்ளியிட்டுக் காட்டப்பட்டிருந்தது. 2009ல் இராணுவத்தின் எத்தனையாம் இலக்க இராணுவ அணி எந்த இடங்களில் எப்படி முன்னேறியது என்று அம்புக் குறியிட்டுக் காட்டப்பட்டிருந்தது.

அது பிரபாகரனின் மற்றொரு நீர் மூழ்கிக் கப்பலே என்று அடித்துச் சத்தியம் பண்ணியிருந்தது ஒரு பத்திரிகை. ஏற்கனவே கைப் பற்றப்பட்ட நீர் மூழ்கியின் படத்தைப் பிரசரித்து அங்கம் அங்கமாக விளக்கம் சொல்லியிருந்தது. இதே போலப் பல நீர்மூழ்கிகள் நீருக்குள் ணேயே ஒளித்து வைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்றும் கடைசி நேரத்தில் பிரபாகரன் நீருக்குள் கழியோடிச் சென்று இந்நீர்மூழ்கிகளில் தப்பிச் செல்வதற்கு

இருந்தார் என்றும் அப்பத்திரிகை நீண்ட விளக்கம் கொடுத்திருந்தது. நீர் மூழ்கிக்குள்ளும் குளிருட்டப்பட்ட அறையொன்று பிரத்தியேகமாக இருந்ததாகவும் அது சொன்னது.

ஒரு பத்திரிகையாளர் மற்றொரு கோணத்தில் தனது பார்வை யைச் செலுத்தியிருந்தார். ‘அது’ அண்மையில் அல்லது எப்போதாவது நீருக்குள் வீழ்ந்து மேலே வந்த ஒரு விண் ஆய்வு கூடத்தில் ஒரு பகுதியாக இருக்கலாம் என்பது அவரது கருத்தாக இருந்தது. எல்லா நாடுகளும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கும் விண் கூடங்கள் ஒன்றுக் கொன்று மோதுகின்ற நிலை ஏற்பட்டிருக்கின்ற படியால் அவற்றில் ஒரு பகுதியே இதுவாக இருக்கலாம் என்றிருந்தார். அல்லது தனது காலத்தை முடித்துத் தன்னை அழித்துக் கொண்ட ஆய்வு கூடத்தின் பகுதியாகவும் இருக்கக் கூடும் என்பது அவரது கருத்தாக இருந்தது. அதே இடத்தில் விழுந்திருக்கவோ அல்லது வேறு ஓரிடத்தில் விழுந்து வெள்ள நீரில் இழுபட்டு வந்திருக்கவோ சாத்தியம் இருப்பதாகச் சொல்லியிருந்தார்.

வானொலிகள் ‘அது’ குறித்து நேர்களின் கருத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள ஆரம்பித்திருந்தன. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமான கருத்துக்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். ‘அது’ பிரபாகரனின் பண மூட்டை என்று ஒருவர் சொன்னார். ஒரு பயங்கரக் குண்டு என்றும் இறுதி நேரத்தில் வெடிக்க வைப்பதற்காகப் பிரபாகரன் பிரத்தியேகமாகத் தயாரித்தது என்றும் இன்னொருவர் சொன்னார். ‘அது’ ஒரு செத்துப் போன பெரிய ஆமையாக இருக்கும் என்று மற்றொருவர் சொன்னார். அதைக் கேட்டுவிட்டு பிரபாகரன் எதையும் வித்தியாசமாகச் செய்யக் கூடியவர் என்பதால் நீர்வழியிடாகத் தப்பிச் செல்லக் கூடல்மாக அந்த ஆமையை வளர்த்து வந்திருக்கலாம் என்றார் இன்னுமொருவர்.

பூமியின் கீழ்ப் புதைக்கப்பட்ட ஆயுதங்கள் இன்னுமிருக்கின்றன, அவை அவ்வப்போது வெளியே வருகின்றன. மழை வெள்ளத்தில் மண் அரிப்பின் காரணமாக கறுப்புப் பைகளில் கட்டப்பட்டுப் புதைக்கப்பட்ட ஆயுதங்களே அவை என்பது இக்கருத்துப் பரிமாறவில் பங்கு கொண்ட ஒரு புத்திஜீவியின் வாய்மொழியாயிருந்தது.

ராணுவம் நந்திக் கடனீரேரியை விட்டு அகலவேயில்லை. பொது

மக்களுக்கோ சொத்துக்களுக்கோ நாட்டுக்கோ எவ்வித அசம்பா விதங்களும் நேராமல் காப்பது என்ற அவர்களது நோக்கில் இராணுவத் தலைமைகள் உறுதியாக இருந்தன. ‘விரீதமாக எதுவும் நேர்ந்து விடாமல் பார்த்துக் கொள்வது நமது பொறுப்பு’ என்று கட்டளை அதிகாரி சகல இராணுவ வீரர்களுக்கும் அறிவுறுத்தல் வழங்கியிருந்தார்.

முந்நாறுக்கு மேற்பட்ட ஊடகவியலாளர்கள் ஒரே நாளில் அங்கு வந்து குவிந்திருந்தார்கள். இவர்களைக் கையாள்வதே இராணுவத்துக்குப் பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தது. தொலைக் காட்சித் தயாரிப்பாளர்கள் ‘அதை’ எப்படியாவது படம் பிடித்துக் காட்டி விடவேண்டும் என்று தூதித்துக் கொண்டிருந்தனர். திரும்புமிடமெல்லாம் அவர்களது கைத் தொலைபேசிகள் சினாங்கியபடியே இருந்தன.

இராணுவத் தலைமைகளின் ஜீப் வண்டிகள் எல்லாத் தெருக் களிலும் சீறியபடி வருவதும் போவதுமாக இருந்தன. ஒவ்வொரு முகாமிலிருந்தும் வரும் அதிகாரிகள் ‘அது’ கிடந்த இடத்தைத் தூரத்தில் நின்றபடி பெனாகுலரில் பார்ப்பதும் தாடையைச் சொரிவதுமாகத் திரும்பி வந்தார்கள். ராணுவத் தலைமைகளை ஊடகவியலாளர்கள் தூரத்தத் தொடங்கினார்கள். ‘அது’ என்னவென்று தெரியாமல் இராணுவ உயரதிகாரிகள் தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டிருக்கையில் விளக்கம் கேட்டு கமராவை உயர்த்திப் பிடிப்பதும் கைத்தொலைபேசிகளையும் ஒலிவாங்கிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு பின்னால் தீரிவதுமாக அவர்களை ஊடகவியலாளர்கள் ஆக்கினைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இராணுவ அதிகாரிகள் இந்திலையில் அதியுச்சக் கோபத்தில் இருந்த போதும் ஊடககளுக்குக் கோபத்தை வெளிக்காட்ட முடியாமல் திணறிக் கொண்டிருந்தனர். கோபத்தில் இறுகிப் போயிருந்த முகங்களில் ஒரு வரட்டுப் புன்னகையை ஏற்படுத்திச் சமாளித்துக் கொண்டு தமது கடமைகளில் கண்ணாயிருந்தனர்.

ஊடகவியலாளர்களின் அல்லோலகல்லோலத்தை அடக்கிவிட வேண்டும் என்று கட்டளை அதிகாரி விரும்பினார். அவர்களை அழைத்து,

“நாளை பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு முதல் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடுவோம்” என்றார்.

“முடிவு என்றால்...?”

“‘அது’ என்ன என்பது தெரிந்து விடும்.”

“எப்படி அனுகப் போகிறீர்கள்? என்ன செய்து கண்டு பிடிக்கப் போகிறீர்கள்?”

“நாளை தீர்மானிக்கப்படும்.”

“ஊடகங்கள் அனுமதிக்கப்படுமா?”

“நிச்சயமாக... ஆனால் ‘அது’ கிடக்குமிடத்திலிருந்து ஜந்நாறு மீற்றர்களுக்கு அப்பால்.”

இராணுவம் இரவிரவாக்க் காவல் நின்றது. ‘அது’ கிடக்கும் இடத்தை நோக்கிப் பாரிய வெளிச்சம் இடப்பட்டிருந்தது.

□□□

அடுத்த நாட் காலை 11.00 மணி.

கட்டளை அதிகாரியும் மற்றும் உயரதிகாரிகள் சிலரும் அந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். ஊடகவியலாளர்களுக்கு இராணுவ ஹெல்மட் வழங்கப்பட்டு அறுநாறு மீற்றர்களுக்கு அப்பால் நிறுத்தப் பட்டார்கள்.

அவர்கள் தங்களது கைத் தொலைபேசி மூலம் தங்களது நிலையங்களோடு நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டு நேர்முக வர்ணனை செய்து கொண்டிருக்க.

முந்நாறு மீற்றர் தொலைவில் ராணுவ உயரதிகாரிகள் நின்றிருக்க.

இராணுவ அதிகாரிகளோடு வந்த விசேஷ பாதுகாப்பு உடைய னின்த ஜந்து வீரர்களில் மூன்று வீரர்கள் ரொக்கட் லோஞ்சர்களை ‘அதை’ நோக்கிப் பிடித்தபடி இருந்து மீற்றர் தூரத்தில் நிற்க.

ஏனைய இரண்டு வீரர்களும் வெள்ளம் அடித்து வந்த கனகு வின் சீனச் சட்டியின் மீது சரமாரியாகச் சுடத் தொடங்கினார்கள்.

குடியு சுதங்குதான்தே முயிசுமூலியாகவே முதலாக நிலை
நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை
நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை
நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை
நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை
நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை
நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை நிலை

ரமசாஞ்சி

ஒரு பக்ஷிஜனவு

ஹில்லி 1417 - கி.பி. 1996ம் ஆண்டு.

ஓஓ

நான் எதிர்பார்த்த மாதிரியே அந்தக்
கடை அமைந்திருந்தது. தெருவில் வாகனத்தில்
சற்றுத் தரித்து நன்றாக நோட்டம் விட்ட பின்னரே
கடைக்குள் நுழைந்திருந்தேன்.

ஒரு சிறிய மோட்டல் அது. ஏழு
அல்லது எட்டு டொபி போத்தல்களுக்கு நடுவில்
கல்லாவில் அமர்ந்திருந்த உரிமையாளர் நிச்சய
மாக பெரும்பான்மை இனத்தவர்தான் என்பது
உறுதியானது. அந்தக் கடைக்குள் நான்கே நான்கு
மேசைகள் மாத்திரம் இருந்தன. அதற்கு மேல்
அங்கு இடம் இல்லை. அதில் ஒரு மேசை மூலை
யில் இரண்டு சுவர்களை அண்டிப் போடப்பட்டி
ருந்தது. தெருவுக்கு அல்லது கடை முகப்புக்கு
முகம் காட்டாமல் அதில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

கடையைச் சுற்றிப் பார்வையைச்
செலுத்தினேன். சுவரில் பொருத்தப்பட்டிருந்த
நீர்க் குழாய்டியில் சுவரிலும் சுற்றிலும் பரவியிருந்த
அழுக்கு கடை உரிமையாளரைக் கைது செய்யப்

போதுமானது. ஏனைய மூன்று மேசையிலும் கொத்தாக ஈக்கள் பறந்து கொண்டிருந்தன. நான் அமர்ந்திருந்த மேசைக்கு மேல் சில ஈக்கள் பறந்தன. அவற்றை நான் விரட்டினேன். சுகாதாரப் பரிசோதகர்கள் அங்கு வருவதில்லையோ என்ற கேள்வி மனதுக்குள் எழுந்தது. ‘வந்தால் கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் இருக்கும் இரண்டாவது தினம் மீண்டும் பொரித்த ஒரு கோழியை உரிமையாளர் சுற்றிக் கொடுத்து விடுவார். அதை அவர்கள் குடும்பத்துடன் சாப்பிட்டு விட்டுச் சந்தோசமாக இருந்து விடுவார்கள்’ என்று எண்ணினேன்.

வெயிட்டர் பையன் வந்து ‘என்ன வேண்டும்?’ என்று பெரும் பான்மை மொழியில் கேட்டான்.

“சோறு” என்று நானும் பெரும்பான்மை மொழியிலேயே பதில் சொன்னேன்.

சோறு, கறிகளை வைத்து விட்டு அவன் நகர, நான் சாப்பிட ஆரம்பித்தேன்.

கடைக்குள் வேறு யாரும் கிடையாது. சாப்பிட்டு முடிப்பதற்குள் மூன்று நான்கு முறை வேறு என்ன வேண்டும் என்று கேட்டுக் கேட்டு அவன் அருகில் வந்தான். அவன் அப்படி அருகில் வருவது எனக்கு ஒரு அசெளக்கியத்தை ஏற்படுத்தியது. இதற்கிடையில் கடையின் முகப்புப் பகுதியை இரண்டு மூன்று முறை திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டேன்.

தெருவில் கடையைத் தாண்டிச் செல்லும் யாராவது ஒரு முஸ்லிம் நபர் என்னைப் பார்த்துவிடக் கூடாது என்ற ஒரு பயம்தான் அதற்குக் காரணம். ஏனென்றால் அன்று றமாளன் நோன்பின் பதின் மூன்றாவது தினம். நான் அன்று நோன்பு நோற்காத நிலையில் ஒரு பெரும்பான்மைக் கடையில் மதிய உணவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

நான் ஒரு தொலைக்காட்சிக் செய்தியறிவிப்பாளன். வாளொலி அறிவிப்பாளன். கவிதை எழுதுபவன். பலருக்கும் அறிமுகமானவன். எனக்குத் தெரியாத பலர் என்னையிவார்கள். தெருவில் நடந்து போனால் ஆகக் குறைந்தது இருவராவது புன்னைக்கப்பார்கள். தாமதித்து நிற்கும் இடத்தில் யாரோ ஒருவர் ‘நீங்கள் இன்னார்தானே’ என்று கேட்டு உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதுமுண்டு. சிலர் அதே இடத்தில் கண்ணுக்குத்

தெரியாத இரத்தம் ஆழாகப் பெருக 'அறுக்க' ஆரம்பித்து விடுவது முன்டு.

இவ்வாறான ஒரு நிலைமையில் நமளானில் பகல் சாப்பாடு உண்ணும் என்னைக் கண்டால் என்ன ஆகும் என்று நினைக்கிறீர்கள்.

"ஹாஜி... என்ன இது.. நோம்பு நாள்ள... ஃபுள் வெட்டு வெட்டு ரீங்க..?"

"இன்டெக்கி நோம்பில்லப்பா..."

"என்?"

"ஸஹருக்கு எழும்பயோமப் போச்சி?"

"என்?"

"தூக்கம் போயிடுச்சி...."

"என்ன ஹாஜி... அலாம் வெச்சக்கிறதில்லயா?"

"ஃபோன்ல் வெச்சக்குவம்... அடிச்சித்தான் இருக்கு... எங்களுக்கு நல்லாத தூக்கம் போயிருச்சி."

"எனக்கெண்டா ஹாஜி... சரியா முன்னரைக்கிக் கண்ணு முழிச்சிக் கும். எழும்பித் தலுஜ்ஜத் தொழுதுட்டு வைஃபை எழுப்பு வேன்."

"ஓ.... அப்பிடியா..."

"ச்சே.... ஒரு நோம்பி மில் பண்ணிட்டிங்களே ஹாஜி... இதுக்குப் பொறவு நீங்க ஒரு வேல செய்வக்... இந்த டேபல் ஒருலோசு இருக்கில்லியா... அத வாங்கி நேரம் செட் பண்ணிட்டுத் தலமாட்டுவ வச்சிருங்க... அதுர சத்தத்துல எப்பிடித் தூக்கம் போனாலும் எழுப்பி உட்டுமே"

"அப்பிடியா... இன்னக்கே வாங்கிரணும்..." என்று நான் பதில் சொல்லவில்லையாயின் நோன்பு தீற்கும் நேரம் வரும் வரைக்கும் எனக்கு அந்த நண்பர் உபதேசம் பண்ண ஆரம்பித்து விடுவார்.

அன்புக்குரிய வாசகர்களே... இந்தக் கலந்துரையாடல் இத்தோடு முடிந்து விடுவதாக நீங்கள் நினைப்பீர்களாயின் அது பெருந்தப்படு. இது

ஒரு வேளை ஆண்டாண்டு காலத்துக்கும் எனது வாழ்வின் கறுப்புப் பக்கமாக எழுத்தில்லாமலேயே பதிவு செய்யப்பட்டுப் பேசப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும்.

அந்த நண்பர் தனது இன்னொரு நண்பரிடம் அல்லது நண்பர் களிடம் இதை எப்படிச் சொல்வார் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

“இங்களுக்கு விசயம் தெரியுமா? நேத்து அங்கரப் சிஹாப்தீன் வசமா மாட்டிக்கிட்டான்.”

“எங்க?”

“நோம்பு புடிக்காம ஒரு சிங்களக் கடைக்குள்ள புள் வெட்டு வெட்டிக்கிட்டிருந்தான். தற்செயலா எட்டிப் பார்த்தா... இவன்! கடைக்குள்ள பூந்துட்டன். ஆள் அப்சட் ஆயிட்டான். ஒத்தருக்கும் சொல்லிராதீங்கண்டு கெஞ்சினான்.”

அந்தக் குழாம் எனது முன் செய்த பாவங்கள், பின் செய்த பாவங்கள், இடையில் செய்த பாவங்கள், செய்யப் போகும் பாவங்கள் யாவும் அடியோடு அழியும் வகையில் என்னை அடித்துத் துவைத்துக் கழுவும். இறைவனின் திருச் சன்னிதான்த்தில் நான் அவர்களால் பரிசுத்த வானாக மாற அவர்கள் நோன்பைப் பிடித்துக் கொண்டு எனது பாவ மூட்டையைத் தோலில் ஏற்றிக் கொள்வார்கள். ஆனால் துன்யாவில் எனது பெயர் களங்கப் படுத்தப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும்.

“அங்கர் சிஹாப்தீன் நோம்பு புடிக்காம ஹோட்டல்ல திண்டு திரிபிறானாம் தெரியுமா?”

“அதுக்கு என் ஹோட்டல்ல தின்னனாம். ஊட்டுலேயே தின்ன லாமே...”

“பொண்டாட்டி நோம்பாயிருக்கும்... அவ சோறு தர ஏலா எண்டு வெரட்டி உட்டிருப்பா...”

“பாரு... இவனுக்கு என்ன கொறை...”

“அதானே... வீடு... காரு.... தொழில்... எண்டு அல்லாறு குடுத்துத் தானேயிருக்கிறான்...”

“இவனுகள்தான் ரேடியோவுல இஸ்லாம் பேசுறானுவள்...”

கள்ளனுவள்!”

“இவனுகளப் பண்டி வெட்டுற கத்தியால் வெட்டனும்...”

ஆய்ந்தோய்ந்து பார்க்காமல் கேள்விப்பட்டதை வைத்துத் தீர்ப்பெழுதும் கடும் நம்பிக்கையாளர்கள் இதைக் கேள்விப்பட்டால் அசிங்கத்தைப் போல் என்னைப் பார்ப்பார்கள். எனது முகத்தில் மழித் தாலும் பாவம் என்று விலகிப் போவார்கள்.

ஜந்து சுதம் ஸதக்கா கொடுக்காதவன். ஓர் எழுக்கு உதவாதவன். ஒரு நல்ல விடயத்துக்கு ஒத்துழையாதவன். சபை குழப்புவன். தானே முதல்வனாக இருக்க வேண்டுமென்று முட்டுபவன். வாயைத் திறந்தால் பொய்யே சொல்லிப் பழகியவன். குறைத்து நிறுப்பவன். கலப்படம் செய்ப வன். சுயருலத்துக்காக சார்பாகப் பேசுபவன். கள்ளப் பொம்புளை வைத்தி ருப்பவன். பெருநாளைக்குச் சாராயம் குடிப்பவன். அநியாயத்துக்கெதிராக ஆள்காட்டி விரல் நீட்டாதவன். அடுத்தவனப் பற்றியே பேசுபவன். சூப்தி தோற்றத்தில் வட்டிக்குக் கொடுப்பவன் - எல்லோர் வாய்க்கும் நான் அவலாகி விடுவேன்.

அல்லாஹ் அன்பானவன். கருணையாளன். தெரிந்து செய்த பாவங்களையும் தெரியாமல் செய்த பாவங்களையும் மன்னிப்பவன். தூக்கத்தினால் இழந்த நோன்பு பற்றி அவனுக்குத் தெரியாமலா இருக்கப் போகிறது. அதை அவன் மன்னித்து விடுவான். ஆனால் இவர்கள்தாம் மன்னிக்க மாட்டார்கள்.

முஹம்மதுர் ரகுலுல்லாஹ் களவில் வந்து ‘இதோ பார்... இஸ்லா த்தை நீதான் காப்பாற்ற வேண்டும்’ என்று அதிகாரம் கொடுத்தது போல் நடந்து கொள்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதாவது அவர்களுக்கு சவர்க் கம் வாக்களிக்கப்பட்டதைப் போலவும் ஏனையோர் நரகத்துக்கு ரசீது எழுதியெடுத்துக் கொண்டவர்கள் போலவும் நம்மைப் பார்த்துக் கைசேதப்பட்டுக் கைதப்பார்கள். ஒரு மனிதனின் உடல் நிலை. குடும்ப நிலை போன்ற எதுவுமே பற்றிக் கவலைப்படாமல் பேசுவார்கள்.

“நீங்க பட்டினி நோம்பு புடிக்க இருந்திச்சே ஹாஜி.... முந்தா நாள் நான் பட்டினி நோம்பு.. எங்கட சின்னவன்... பத்து வயசதான் ஆஜி... அவனும் பட்டினி நோம்பு....”

சிலருக்கு அல்லாஹ் விடமிருந்து ‘வஹி’ இறங்குவது போல் நினைப்பு. குலபாஜார் ராஃதீன்களுக்குப் பிறகு அதிகாரத்தைத் தாமே வைத்திருப்பதாக ஓர் எண்ணம். அவர்கள் என்ன திருக்குதாளம் செய்தாலும் அது மார்க்கத்துக்கு விசுவாசமானது என்பது அவர்களது கணிப்பு. மற்றவன் செய்யும் அல்லது செய்வதாகத் தோன்றும் எல்லாமே தப்புத் தப்பாகவே தெரியும். அதைச் சாடுவதற்கு அல்லாஹ் அவர்களது நாக்கி வேயே திருக்கை வாலைக் கொடுத்திருப்பதாக நினைப்பு.

சாப்பிட்டு முடியும் வரை இந்த அபாயங்கள் எதிலுமே அகப்ப டாமல் காத்ததற்காக அல்லாஹ் வுக்கு நன்றி கூறியவனாகக் கையைக் கழுவினேன்.

நோன்பு பிடிக்காத தினம் என்பதால் ஏராளமான வெளி வேலை களைப் பட்டியலிட்டுக் கொண்டு வந்திருந்தேன். ஒவ்வொன்றாகச் செய்து முடித்த போது பகல் இரண்டு மணியாகி விட்டது. பன்னிரண்டு தினங்கள் ஸஹர் நேரத்துக்குச் சாப்பிட்டுப் பழகியதால் காலை பசியெடுக்கவில்லை. காலையில் தேனீர் அருந்தும் எண்ணம் கூட வரவில்லை. ஒன்றரை மணிக்குக் கடும் பசி வயிற்றைக் கடிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

முஸல்மான்கள் நடமாடாத ஹோட்டல் ஒன்றைத் தேடிக் கண்டு பிடிப்பதற்குக் கொழும்பிலிருந்து கல்கில்லை வரை வரவேண்டியதாயிற்று. ஹோட்டலுக்கு எதிர்ப் பாதையில் நின்று நோட்டம் விடுவதும் திருப்தியற்று நகர்வதுமாக பதினாறு ஹோட்டல்களைத் தாண்டி வந்து பதினேழாவது ஹோட்டலுக்கு வந்த சேர்ந்திருந்தேன்.

பையன் பில்லைக் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

குறித்த தொகையை விடப் பத்து ரூபாயை அவனுக்காகச் சேர்த்து வைத்தேன். யாராவது கண்டு விடுவார்களோ என்ற பயத்துடன் தெருவைக் குறுக்கறுப்பது பற்றி யோசித்துக் கொண்டு கதிரையில் இருந்து எழும்புகையில் வெயிட்டர் பையன் தமிழில் கேட்டான்:-

“நானா... நீங்க அஷ்ரப் சிகாப்தீன்தானே...?”

30.08.2010

(குண்யா - உகைம்)

பொதுவாக செய்யும் காலத்தில் பார்த்து நீண்ட பொருள்களை வெட்டி விட முடியும் என்று அறியப்படுகிறது. இது ஒரு பார்த்து வெட்டுவதை விட விரல்களை வெட்டி விட முடியும் என்று அறியப்படுகிறது.

குறிப்பாக காலத்தில் காலத்தில் பார்த்து வெட்டுவதை விட விரல்களை வெட்டி விட முடியும் என்று அறியப்படுகிறது. இது ஒரு பார்த்து வெட்டுவதை விட விரல்களை வெட்டி விட முடியும் என்று அறியப்படுகிறது. இது ஒரு பார்த்து வெட்டுவதை விட விரல்களை வெட்டி விட முடியும் என்று அறியப்படுகிறது.

ஆசியாவின் அந்தியம் என்று அறியப்படுகிறது. இது ஒரு பார்த்து வெட்டுவதை விட விரல்களை வெட்டி விட முடியும் என்று அறியப்படுகிறது. இது ஒரு பார்த்து வெட்டுவதை விட விரல்களை வெட்டி விட முடியும் என்று அறியப்படுகிறது.

அகில உலக சமுத்திரச் சண்டையின் அதிபாரப் பெருஞ் சண்டியனுக்கான வெற்றிக் கோடியில் கிண்ணம்...

அறிவிப்பாளர் உற்சாகம் நிரம்பிய உச்சக் குரலில் சத்தமிட்டார். அவர் இட்ட சத்தத்தில் அவரது மூலம் வெளியே வந்து விடும் என்று தோன்றியது.

அழுபவிப்பில் ஆழ்கடவின் அற்புதங்களின் ஓளிப்பதிலே நம் உள்ளத்தை அள்ளிக் கொண்டு போகிறது என்றால் கடலுக்குள் நடக்கும் ஒரு சர்வதேசப் போட்டி எவ்வளவு பரவசத்தைத் தரும் என்று நினைத்துப் பாருங்கள். அந்தப் போட்டியின் பரிசுளிப்பு நிகழ்வின் உச்சக்கட்டம் அது.

பெயரைச் சொல் வதற் கிடையில் சண்டியர் கெத்தாக முன்னால் வந்தார். அவரது பார்வையில் ஓர் அலட்சியம் பொங்கி வழிந்தது. அகில உலகக் கடற் சண்டியர்கள்வா?

□□□

மைக் டைசெனப் போல் யாருடைய அங்க அவயவங்களையும் கடிக்கக் கூடாது என்பது போட்டியின் அதி முக்கியமான விதி. போட்டி நடைபெறும் எல்லைக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்த முக்கிய அறிவித்தலாக இந்த விதி பெரிய எழுத்துக்களில் பதாதையாகத் தொங்க விடப்பட்டிருந்தது.

90களில் போட்டிகள் நடத்தப்படவில்லை. ஆனால் ஏற்பாட்டுக் குழு மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை விதி முறைகள் பற்றிக் கலந்து ரையாடல் நடத்திக் கொண்டுதான் இருந்தது. 89ல் கடைசியாக நடந்த போட்டியில் போட்டியாளர்களின் தொகையும் அதிகம். அந்தப் போட்டியும் மிகக் கோரமானதாக வேறு இருந்தது. போட்டியாளர்கள் சிலர் போட்டியின் போது இரத்தத்தில் தோய்ந்தார்கள். விளையாட்டு என்பது விளையாக மாறுவதோ கோபத்தின் வடிகாலாக அமைவதோ அனுமதிக்கக் கூடிய தில்லை. ஒருவரையாருவர் கடித்துக் குதறிக் கொண்டு சண்டையிடுவது போட்டி என்று அல்லது விளையாட்டு என்று அழைக்கப்படத் தக்கதல்ல.

கடந்த காலங்களில் போட்டி விதிகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. எப்படியும் மோதிக் கொள்ளலாம். யாரும் யாரையும் எந்த வகையிலும் தாக்கலாம். சண்டைதான் முக்கியமாக இருந்ததே தவிர விதிகள் எவ்வும் அமுலில் இருக்கவில்லை. அதைப்பற்றி யாரும் அக்கறை செலுத்தவு மில்லை.

எனவே 2010ல் போட்டிகள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட போது ஆளையாளர் கடிப்பது தவிர்க்கப்படல் வேண்டும் என்ற விதி மிகக் கடுமை யாக அமுல்படுத்தப்படும் என்று ஏற்பாட்டுக் குழு அறிவித்தது. இவ் விளையாட்டு விதியை வேண்டுமென்றோ அல்லது தற்செயலாகவோ - எந்த விதத்தில் மீறினாலும் மீறுபவர் தோல்வியாளராக அறிவிக்கப்பட்டு விடுவார் என்று தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது.

எழுபதுகளின் முற்பகுதியிலும் எண்பதுகளின் முற்பகுதியிலும் நடந்த போட்டிகளில் போட்டியிட்டவர்கள் அசட்டுத் தெரியத்துடன் மோதிக் கொண்டார்கள். அந்தப் போட்டிகள் யாருக்கும் ஆபத்தை விளை விக்கக் கூடியனவாக அமையவில்லை. வெல்வதற்குக் குறுக்கு வழிகளை நாடும் முறை அந்தக் காலங்களில் யாருடைய சிந்தனையிலும் எழவில்லை.

கடந்த காலங்களில் வாழுந்தவர்கள் குறுக்கு வழிகளைப் பயன்படுத்தித் தம்மை முன்னிலைப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பியிருக்கவில்லை. எல்லாவற் றிலும் நேர்மையும் நியாயமும் இருக்க வேண்டும் என்பது இரத்தத்தில் ஊறிக் கிடந்தது.

நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியானது தீராத ஆசைகளைத் தூண்டி விட்டுக் கொண்டிருப்பது. பெருமை, பொறாமை, தம்பட்டம் ஆகியன ஆதிக்கம் செலுத்தும் சிந்தனை வளர்ச்சியின் காரணமாக ஏதோ ஒரு வகையில் வெல்வது முக்கியம் என்ற மனோ நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. வெல்வதற்காக யாருடைய தாலியறுந்தாலும் கவலைப்படாத நிலை ஏற்பட்ட போதுதான் ஏற்பாட்டுக் குழு விழித்துக் கொண்டது. போட்டி என்பது வெல்வதையும் தோற்பதையும் உள்ளடக்கியது. ஒருவர் வென்றால் மற்றவர் தோற்றேயாக வேண்டும். வெல்வதற்காக எதையும் செய்யலாம் என்றால் அது ஒரு போட்டியாக இருக்க முடியாது என்பது ஏற்பாட்டுக் குழு தாம் அறிவித்த விளையாட்டு விதிக்குக் கொடுத்த விளக்கம்.

உலக அதிபாரக் குத்துச் சண்டையைப் போல நடை பெறும் இந்தப் போட்டியை இம்முறை நான்கே நான்கு பிரிவுகளில் நடத்த முடிவு செய்தது ஏற்பாட்டுக் குழு. ஒவ்வொரு பிரிவிலும் ஒரு சம்பியன் தெரிவா வார். எனவே இம்முறை எண்மரைத் தெரிவு செய்வதில் காலம் சற்று நீண்டுதான் போய்விட்டது. 2009 பிற்பகுதியில் ஆரம்பமான பல்வேறு தகுதி காண் சுற்றுக்களில் போட்டிக்கேற்ற உடல்வாரு, வேகம், நீச்சல் நளினம், டைவ் செய்வதில் உள்ள லாவண்யம், உடல் சக்தி ஆகியன அளவிடப்பட்டு அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள்.

இலவ்கை சார்பில் போட்டியிட என்றுமில்லாத வகையில் இம்முறை நாற்பத்தெட்டுப் பேர் பெயர்களைப் பதிவு செய்திருந்தனர். அரசியல் ஆதிக்கம் செலுத்தாத முறையில் இவர்களில் தகுதிகாண் பரீட்சைகளில் அதிகம் புள்ளிகள் பெற்ற நால்வர் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இவர்களோடு போட்டியிட வெளிப்பிரதேசங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் இருபத்து மூன்று பேர் மாத்திரமே. புதிய விதியை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று சொல்லி வெளிப் பிரதேச - அதாவது வெளிநாட்டுப் போட்டியாளர்கள் நால்வர் தாமாகப் போட்டியிலிருந்து விலகிக் கொண்டார்கள். மீதிப்பேரில் நால்வர் மாத்திரமே தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

இந்து சமுத்திரத்தின் முத்தை வெல்லும் சவால்!
அகில உலக முன்றாவது சன்னிப்பு போட்டி - 2010

இலங்கைக் கடற்பரப்பைச் சேர்ந்த மீன்களுக்கும்
சர்வதேசக் கடற்பரப்பைச் சேர்ந்த சுராக்களுக்குமிடையிலான
பலப் பற்றை!

என்ற பிரம்மாண்டப் பதாதைகள் ஏற்பாட்டுக் குழுவால் போட்டி
நடைபெறும் இடத்தின் நான்கு திசைகளிலும் போடப்பட்டிருந்தது.

வெல்லுமூழந்தால் வெல்லுங்கள்!

- இலங்கை நெத்தலிகள் சங்கம்

இப்படை தோற்பின் எப்படை வெல்லும்?

- அகில இலங்கைக் கூனி இறால்களின் கூட்டமைப்பு

இலங்கை வீரர்கள் வாழ்க!

- ஸ்ரீலங்காக் கடற்கெழுத்திகளின் மாற்றுக் குழு

தோல்வி என்பது எப்படியிருக்கும்?

- ஓல் சிலோன் கொடுவாக்கள் கூட்டுறவுச் சங்கம்

போட்டியாளர்கள் அதனாவருக்கும் வாழ்த்துக்கள்!

- ஸ்ரீலங்கா கீரி மீன்கள் காங்கிரஸ்

இன மற்றும் பிரதேச வேறுபாட்டை ஒழிப்போம்! ஐக்கிய உலகை
அமைப்போம்!

- தேசிய ஜூக்கிய அறுக்குளா அசெம்பிளி

ஆளியன இலங்கை அனுசண்ணயாளர்கள் போட்டிருந்த பலநாறு
பதாதைகளில் சற்றுத் தூக்கலாகத் தெரிந்தவை. ஸ்ரீலங்கா முள்ளுவாளை
முன்னணி, ஆற்றோரா இறால்கள் முற்போக்குச் சங்கம், இலங்கை ஜூக்கிய

| விரல்களற்றவனின் பிரார்த்தனை

கரையோர நண்டுகள் அமைப்பு என்று பலநாறு அமைப்புகளும் தமது பதாகைகளை தத்தமது வசதிகளுக்கேற்ப வைத்திருந்தன. இலங்கைக் கடற்பகுதிச் சுறாக்கள் இலங்கையின் தேசியக் கொடியைப் போர்த்தியபடி வலம் வந்து கொண்டிருந்தன.

இந்து சமுத்திரத்தில் நடைபெற்று வரும் இந்தப் போட்டி சர்வதேச அளவில் பிரபலம் பெற்றிருந்தது. உலகம் தோன்றிய நாள் முதல் கடல்வாழ் உயிரினங்களுக்கிடையிலான போட்டிகள் எப்போதும் நடந்திருக்கவில்லை. அப்படி நடந்திருந்தாலும் அவை பற்றிய எந்தக் குறிப்புக் களோ வீரம் செறிந்த வாய் மொழிப் பாடல்கள் நிலவியதற்கான கவடுகளோ கிடைக்கவில்லை. முதன் முதலாக 1970களில் உடல் தீனவெடுத்த இலங்கை மீன்கள் பசுபிக் சமுத்திரத்தின் ஒரு சுறாவை வம்புக்கிழுத்துத் தோல்லியடையச் செய்ததுடன் இவ்வாறான ஒரு போட்டி நடைபெற ஆரம்பித்தது.

இதன் பிறகு நடைபெற்ற இந்த சர்வதேசப் போட்டிகளில் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்து போட்டியிட்ட எந்தவொரு சுறாவும் வெற்றியுடன் திரும்பியதில்லை. சுறாக்களால் இலங்கை மீன்கள் கடித்துக் குதற்பட்ட போதும் அவை வெற்றியைத் தமதாக்கிக் கொண்டே வந்திருந்தன. இதனால் பசுபிக், அத்லாந்திக் சமுத்திரங்களில் விசேட பயிற்சி முகாங்கள் அமைக்கப்பட்டுத் துறைசார் சுறாக்களால் பயிற்சிகள் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஒவ்வொரு முறையும் இலங்கை வீரர்களைத் தோற்கடிக்க வேண்டும் என்று கடும் பயிற்சி மேற்கொண்டு அவை வந்த போதும் வெறுங்கையுடன்தான் திரும்பிச் சென்றிருக்கின்றன.

இம்முறை கடந்த எல்லாப் போட்டிகளையும் விடச் சிறப்பாக நிகழ்வுகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. மத்தியஸ்தர்களாக மத்திய தரைக் கடலிலிருந்து ஜந்து டொல்ஃ்பின்களும் நேர்முக வர்ணனையாளர்களாகத் தென் தூருவத்திலிருந்து பெயர் தெரியாத அழகான மூன்று மீன்களும் வரவழைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆரட்டிக் கடலிலிருந்து நூறு திமிங்கிலங்கள் பாதுகாப்புப் பணியில் ஈடுபடுத்தப்பட்டன. பொய் என்னன், பீ.பி.சி., ரூமர் பிரஸ் ஆகிய வெளிநாட்டு ஊடகங்களும் லங்கா பொறு, சத்தி நிறுவனம், வாந்தி வானொலி உட்படப் பல உள்ளூர் ஊடகங்களும் நிகழ்ச்சி பற்றிய தகவல்களை உலகுக்கு வழங்கின.

போட்டி ஆரம்பமான போது உற்சாகம் கரை புரண்டோடியது. சிறு மீன் குழுக்கள் ஆராவாரித்துக் கொண்டு பாட்டம் பாட்டமாக ஊர்வலம் போயின. ‘பூநீங்கா ஜெயவேவா!’ என்ற ஆர்வக் கோஷிம் கடலைப் பின்து கொண்டு வெளிவந்தது. ஏ பிரிவு, சி பிரிவு ஆகிய இரண்டு போட்டிகளும் சட்டென முடிவுக்கு வந்து விட்டன. இலங்கை சார்பில் இரண்டு கொடுவா மீன்கள் அப்போட்டிகளில் கலந்து கொண்டன. பீ பிரிவுப் போட்டி அரை மணி நேரம் நடைபெற்றது. இப்போட்டியில் இலங்கை சார்பில் அறுக்குளா மீன் பங்கு கொண்டது. அறுக்குளாவின் தாக்குதலில் இடுப்பு முறிந்ததால் அதை எதிர்த்துச் சண்டை செய்த சுறாமீன் செந்துாண்டில் சங்கத்தால் வைத்தியசாலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

ஏ பிரிவு போட்டி நாற்பத்தெட்டு நிமிடங்கள் நடைபெற்றது. இலங்கை சார்பில் கலந்து கொண்ட தளப்பத் மீன் காட்டிய வால் சாகசம் அனைவரையும் பரவசத்துக்குள்ளாக்கிற்று. முகம் மத் அவியின் வண்ணத்துப் பூச்சி வட்டமிடும் வகைத் தாக்குதல் அழகோடு சுறாவைத் தாக்கியது. எதிராளியை முன்னர் போலக் கடிக்க முடியாது என்பதால் வெளிநாட்டுச் சுறாக்கள் கடுங் கோபத்துடனும் பெரும் ஆற்றாமையுடனும் மோதின. ஆனால் இலங்கை மீன்களின் உடல் வலு மெச்சத்தக்கதாகவும் ஆச்சரியப்படத் தக்கதாகவும் இருந்தது.

போட்டியின் போது இலங்கைத் தளப்பத் மீன் சட்டென மேலெழுந்து சுறாவின் நடு முதுகில் குதித்துத் தாக்கிய போது நேர்முக வர்ண ஸையாளர் தன்னை மறந்து கூவினார். அந்தக் காட்சி பார்வையாளர் அனைவரையும் மெய்சிலிர்க்க வைத்தது.

முடிவு வழிமை போலவே அமைந்தது. சகல பிரிவுகளிலும் சண்டியர் பட்டத்தை இலங்கை மீன்கள் தட்டிக் கொண்டன. ஒவ்வொரு போட்டி முடிவின் போதும் இலங்கை மீன்களின் சந்தோஷ ஆராவாரத் தெப்ப பார்ப்பதாயின் ஆயிரம் கண்கள் வேண்டும்.

ஓஓஓ

அமெரிக்க உளவுச் சுறாக்கள் இலங்கையின் வெற்றியின் ரகசியம் குறித்துத் தனிப்படை அமைத்து ஆராய்ந்து வந்தன. அவர்களது பார்வையில் எல்லா அம்சங்களிலும் பின் தங்கிப் போன ஒரு பிச்சைக்காரச் சண்டைக்காய் நாடு இலங்கை. இந்தப் போட்டியில் மட்டும் எப்படி

ஆட்டங்காணாத நிலையைத் தக்க வைத்திருக்கிறது என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதற்காகத் தம்மாலான அனைத்து முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டு வந்தன. உண்மையில் தங்களது பிரதேசத்து வீரர்களின் தோல்வியில் உண்டான தொடர் அவமானமே அவைகளை இதில் ஈடுபட வைத்தது என்பதுதான் பொருத்தம்.

ஆய்வின் பின்னணியில் ரூசிகரமான பல சம்பவங்களும் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. வங்காள விரிகுடாவில் கற்பாறைகளில் படிந்திருக்கும் பாசியைத் தின்புதால்தான் இலங்கை மீன்களுக்கு இத்தனை பலம் வந்திருக்க வேண்டும் என்று போகிற போக்கில் ஒர் பிரிட்டிஷ் விஞ்ஞானி உள்ளிவிட்டுப் போக வங்காள விரிகுடாவில் உள்ள கற்கள் அனைத்தும் கத்தமாகிவிட்டன. அது பிழையான கருதுகோள் என்பது பின்னர் தெரிய வந்ததுது.

எனினும் எதிலும் ஆழ்ந்து முழுமையான முடிவுக்கு வந்து விடும் நோக்கில் இரகசியமாகவும் சுற்றுலா என்ற போர்வையிலும் முகத்து வாரங்களுடாக இலங்கையின் ஆறுகளில் உள்ள சேற்றையும் பாசியையும் அங்கிக் கொண்டு வெளிநாட்டுச் சுறாக்கள் சென்றுமிருக்கின்றன. களவில் அல்லது ஏதாவதொரு நொண்டிச் சாட்டில் இன்னொரு நாட்டுக்குள் புகுந்து நியாயம் பேசுவதற்குப் பழக்கப்பட்ட மேலை நாட்டாருக்கு அவ்வாறு கொள்ளையிடத்துச் செல்வது ஒன்றும் சீரமானது அல்லவே. காலம் காலமாக அவை இதைத்தானே செய்து வருகின்றன.

ஜம்பது வருடகால இரகசியம் அது. இந்த இரகசியத்தை அறிவு தற்கு கிட்டத்தட்ட இருப்பு வருட காலமாக அமெரிக்கச் சுறாக்கள் அவையாய் அலைந்து திரிந்தன. அந்த அலைச்சலெல்லாம் வெற்று வேலை என்பதை இப்போட்டியின் பரிசுளிப்பு விழாவில் அவை தெரிந்து கொண்டன. அந்த இரகசியம் இவ்வளவு சுலபமாக வெளிவரும் என்று கனவில் கூட அவை என்னிபிருக்கவில்லை. இரகசியம் வெளியான ஆச்சரியத்தை விட அந்த இரகசியத்தின் பின்னணிதாம் அவற்றைப் பெரிதும் திகைப்புக்குள்ளாக்கிற்று.

□□□

தனக்கு இந்தப் பரிசுகளைல்லாம் ஒரு பொருட்டே இல்லை என்கிற தினுசில் சண்டியர் தனது விருதைப் பெற்றுக் கொண்டார். உலகில்

எந்தக் கொம்பன் வந்தாலும் உடைப்பேன் என்பது போல நின்றிருந்த அவரிடம் அறிவிப்பாளர் சம்பிரதாயமாக உரையாடினார். அவரது பதில் களைக் கேட்பதற்காக அத்தனை கடல்வாழ் உயிரினங்களும் அமைதி காத்துக் காது தாழ்த்தி நின்றிருந்தன.

“வாழ்த்துக்கள்... சண்டியரே...” - அறிவிப்பாளர்.

“நன்றி!”

“இன்றைய போட்டி நாற்பந்து நிமிடங்களுக்கு நீண்டு விட்டதே...?”

“பதினெண்நால் நிமிடங்களிலேயே என்னால் வெற்றியைப் பெற்றி ரூக்க முடியும். ஆனால் இது ஒரு சர்வதேசப் போட்டி. இங்கு ஆயிரக் கணக்கில் பார்வையார்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். தொலைக் காட்சிகளில் கோடிக்கணக்கான ஆர்வலர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் அவர்களை ஏமாற்ற முடியாது!”

“ஒவ்வொரு முறையும் இலங்கையரே வெற்றி கொள்கிறார்கள். சர்வதேச அளவில் இது ஒரு சந்தேகத்தைக் கூட ஏற்படுத்தி யிருக்கிறது என்று சொல்லலாம். இந்த வெற்றியின் இரகசியம்தான் என்ன?”

“வெற்றியில் எந்த இரகசியமும் இல்லை. உங்கள் கண்முன்தானே போட்டி நடைபெற்றது? நேரடியாகப் பார்த்துக் கொண்டுதானே இருந்தீர்கள்? ஆசிய நாட்டவர் வெற்றி பெற்றாலே மேலை நாட்டவருக்குச் சந்தேகம் வந்து விடுகிறது... இது கவலைக் குரியது.”

“அப்படியாயின் உங்கள் நாட்டவரின் உடல் வலுவின் இரகசியம் என்ன என்று சொல்லுங்களேன்... நாங்கள் மிகவும் ஆவலுடன் இருக்கிறோம்!”

அறிவிப்பாளர் விளங்காத வகையில் போட்ட வார்த்தைத் தூண்டிலில் தற்பெருமை பொங்க நின்ற சண்டியர் சொன்னார்:-

“இந்தப் போட்டிகள் ஏற்பாடு செய்யப்படும் காலப்பகுதிகளில்

எங்களது நிலப்பரப்பில் என்ன நடந்தது என்பதை அவதா னித்திருந்தீர்களானால் இந்தக் கேள்விக்கு அவசியமே இருந்திருக்காது.

உங்களுக்குத் தெரியுமா... ஏனைய நாடுகளின் நிலப் பரப்பில் நியாயங்களுக்கப்பால் கொல்லப்படும் மனிதர்களை ஒன்றில் புதைத்து விடுகிறார்கள். அல்லது ஏரித்து விடுகிறார்கள். எங்கள் நாட்டில் கடவில் அல்லது ஆறுகளில் வீசி விடுகிறார்கள்.

.....உங்களுக்குப் புரியும் என்று நம்புகிறேன். நன்றி!”

05.07.2010

நோக்குமாறு புதுப்புரை வாசா விப்பாக்கி வாழ்வா
முடிவியல்லாத அமீவை கூவி மாணாவாய்விடம் என்றே
நோக்குமாறு வாசா வாசா விப்பாக்கி வாழ்வா
புதுப்புரை முடிவியல்லாத மாணாக வாய்விடம் கூவி கூவி
நோக்குமாறு வாசா விப்பாக்கி வாழ்வா விப்பாக்கி
நோக்குமாறு முடிவியல்லாத மாணாக வாய்விடம் கூவி கூவி
நோக்குமாறு வாசா விப்பாக்கி வாழ்வா விப்பாக்கி

சுரியாஜன் சாதஶங்கர்

“இந்த இழவப் பேசுங்க... இல்லாட்டி
மூடி வெய்ங்களன்.”

என்ற அன்பு கொஞ்சம் வார்த்தைகளில்
பொய்க் கோபம் கலந்து அவனிடம் சொன்னாள்
சுபியானின் மனைவி.

கைத் தொலைபேசியை ‘ஒன்’ செய்து
பத்து நிமிடங்களுக்குள் மூன்று தடவைகள்
தானாகச் சினாங்கித் தானாக அடங்கி விட்டிருந்து
தது. அதைக் கண்டுதான் அவள் அப்படிச் சொன்னாள்.

அழைக்கும் இலக்கங்களைப் பார்த்து
விட்டு அவன் அதைக் கையிலெடுக்காமல் தேர்
தல் முடிவுகளை அறிவிக்கும் ஒளிபரப்பில் விபித்
திருந்தான். தொலைக் காட்சியில் ‘ஆய்த எழுத்து’
படம் ஒளிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது.

யாருக் குப் பதிலளிக்க வேண்டும்
யாருக்குப் பதில் ஸிக்கக் கூடாது என்பது அவ
னுக்கு மட்டுமே தெரியும். காலையில் எழுந்ததும்
வீட்டுத் தொலைபேசியின் தொடர்பைக் கழற்றி
விட்டிருந்தான்.

முறுக வறுக்கப்பட்ட முந்திரிப் பருப்புகளை ஒரு பாத்திரத்தில் கொண்டு வந்து அவன் அமர்ந்திருந்த கதிரைக்கு முன்னாலிருந்த டெப்போயில் வைத்து விட்டு.

“ஒங்களுக்கு பிளேன்டி ஊத்தயா... டி ஊத்தயா?” என்று அவனது மனைவி கேட்ட வேளை நான்காவது முறையாகக் கைத்தொலை பேசி சின்னங்கியது.

“டி...” என்று பதில் சொல்லி விட்டு அழைக்கும் இலக்கத்தைப் பார்த்தான்.

போதகர் போல் அன்றானி!

இந்தப் போதகரைக் காட்டித்தான் தலைவரிடமிருந்து பெருந் தொகையொன்றை அவன் சுருட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

திட்டமிட்டு அவன் தலைவரிடம் கொண்டு சென்றவர்களை விடத் தானாகவே வந்து விழுந்த வாய்ப்புத்தான் போதகரின் தொடர்பு தலைவர் ஒரு நேரமையான அரசியல்வாதி என்ற போதகரின் கருத்தை அவன் புத்திசாலித்தனமாகப் பணமாக்கிக் கொண்டான்.

ஆயுதங்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த தமிழ் அரசியல்வாதிகளின் மீது போதகருக்கு நாட்டம் இருக்கவில்லை. தனக்கு வாக்களித்த மக்களுக்கு மட்டுமன்றி இன, மத, பிரதேச வேறுபாடு காட்டாமல் பன்னி ரண்டு வருடங்களாகச் சேவை செய்த தலைவரின் அரசியல் போதக ருக்குப் பிடித்திருந்தது. அவரது பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சுபியான் தலைவரிடம் நெருக்கமுள்ளவனாக இருக்கிறான் என்பதைப் போதகர் அறிந் திருந்தார். தலைவருக்குத் தமிழ்தமும் தமிழைப் போன்ற ஏனைய போதகர் கள் மீதும் நம்பிக்கை வைத்துள்ள மக்களின் வாக்குகளைத் தேர்தலில் தலைவருக்குப் பெற்றுத் தருவதாகத் தாமாகவே வந்து தெரிவித்த போது சுபியான் மலர்ந்து போனான்.

போதகரின் பிரதேசத்தில் பத்து நாட்கள் வேலை செய்யப் போவதாகச் சொல்லிப் பத்து லட்சம் ரூபாய்களைத் தலைவரிடமிருந்து சுபியான் பெற்றுக் கொண்டான். எந்த வித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாத போதக ருக்குத் தெரியாமல் இப்பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட அவன் அப் பணத்தைக் கொண்டு குறையாக இருந்த அவனது வீட்டைக் கட்டும்

வேலையைத் துரிதப்படுத்தினான்.

போதகரின் பிரதேசத்தில் தலைவரின் போஸ்டர் ஒட்டுபவர் களுக்கு இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் என்று சிறு சிறு தொகைகளை வழங்கி விட்டுப் பணத்தில் பெரும் தொகையைச் சுருட்டிக் கொண்டான். அதன் பிறகு அவனது மூளை சுறுசுறுப்பாக இயங்கத் தொடங்கியது.

சுபியான் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழ் உள்ள குடும்பமொன்றில் பிறந்தவன். அரசாங்கப் பாடசாலையொன்றில் துப்பரவுத் தொழிலாளியாகத் தொழில் செய்து வந்தான். இயல்பில் எல்லோருடனும் நெருக்கமாகவும் சினேகமாகவும் பழகும் சூபாவம் அவனுக்கிருந்தது. அந்தச் சினேகத்தைப் பயன்படுத்தி அவன் ஊசி நுழைக்கும் இடத்தில் உலக்கையை நுழைத்து விடும் குள்ளத்தனமான ஆசாமி என்பதை அவனது ஊரார் அறிவார்கள்.

இளவயதில் அவனுக்கு ஒரு பலவீனமாக இருந்த அந்தக் குள்ளப் புத்தியை வளர்ந்த பிறகு ஒரு பலமாக மாற்றிக் கொண்டான் சுபியான். அவனைப் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்த அவனது பிரதேசத்தவர்கள் அவனை அங்கீரிக்க மறுத்தனர். அதாவது அவனைப் பொறுத்த வரை அவனது ஊரவர்கள் ‘தூட்டனைக் கண்டால் தூர நட’ என்பது போல் நடந்து கொண்டனர். இன்று வரை அந்த அங்கீகார மறுப்பு இருந்தாலும் கூட அதை வேறு ஒரு நபரில் வேறு ஒரு பிரதேசத்தில் அவன் பெற்றுக் கொண்டான்.

அதில் தூரதிர்ஷ்டவசமாக மாட்டிக் கொண்டவர் அயலூர் அரசியல் தலைவர். சுபியானின் ஊரில் தனது அரசியலை முன் கொண்டு செல்லத் தலைவருக்கு ஓர் ஆள் தேவைப்பட்டான். அப்படியே வந்து ஒட்டிக் கொண்டான் சுபியான். அதன் பிறகு தலைவருக்கு எல்லாமே அவனாகிப் போனான்.

அவனது சுறுசுறுப்பும் வேகமும் தலைவருக்குப் பிடித்திருந்தது. தலைவர் காலால் இட்டால் தலையால் செய்து முடிப்பது போல் நடித்தான். தலைவருக்காக உபிரை விட்டுவிடத் தயாராக இருப்பது போல் பாவனை செய்தான். தலைவர் அவனது நடிப்பை உண்மையென்று நம்பினார்.

சுபியான் எந்தச் செயற்பாட்டையும் பதறிப் பதறியே செய்வான். கூட இருக்கும் அத்தனைப் பேரையும் ஒரு பதற்ற நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விடுவான். மடிக்குள் நெருப்பு விழுந்தவனைப் போலப் பதறிப்

பதறிக் கதைப்பான். நாளைக்கு உலகம் அழிந்து விடப்போகிறது என்கிற தினுசில் தூட்க்கும் அவனது நடத்தை தலைவரின் அரசியலில் அபிமானங் கொண்டவர்களுக்குச் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்திற்று. ஒரு புயலைப் போல் நுழைந்து அந்த இடத்தின் நிலைமையையே ஒரு கணத்தில் மாற்றிவிட்டுச் செல்லும் அவனது போக்கைக் கண்டு தலைவரின் அபிமானிகள் தலைவரை எச்சரித்தனர்.

சுபியான் போன்ற ஒருவன் ஹூலிஷுட்டில் இருந்திருந்தால் மாலன்பிரண்டோ, அந்தனி குயின் போன்றவர்கள் சுபியானிடம் பிச்சை எடுக்க வேண்டியிருந்திருக்கும். தமிழ் நாட்டில் பிறந்திருந்தால் சிவாஜி கணேசன், கமலஹாசன் போன்றோர் நடிப்பைக் கைவிட்டிருப்பார்கள்.

தன்னை எச்சரித்த உண்மையான விசுவாசிகளையே எச்சரிக்கும் நிலைக்குத் தலைவர் வந்திருந்தார். அதாவது தலைவரை அந்த நிலைக்கு அவன் மாற்றியிருந்தான். தலைவருக்கு இவன் குனியம் செய்து விட்டதாகவும் கூட அரசல் புரசலாகக் கதையிருந்தது.

காலம் செல்லக் கெல்லத் தலைவரின் உடன் பிறப்புக்களையும் உறவினர்களையும் தன்மீது சந்தேகப்படும் தலைவரின் அபிமானி களையும் மிரட்டும் அளவுக்கு சுபியான் துணிந்தான். “நான் தலைவரின் அரசியலை முன்னெடுப்பவன். மக்களோடு இருப்பவன். நான் சொல்வதை நீங்கள் செய்து தரவேண்டும்” என்று தலைவரின் அதிகாரிகளுக்குப் பெருங் குரலில் உத்தரவு போட்டான். வெறுத்துப் போன தலைவரின் அபிமானிகளான புத்தி ஜீவிகள் பலர் ஒதுங்கிப் போனார்கள்.

“தும்புக் கட்டைக்குப் பட்டுக் குஞ்சும் கட்டிப் பள்ளி வாசலுக்குள் கொண்டு போனாலும் அதைக் கொண்டு குப்பை கூட்டலாமே தவிர ஆஸாக் கோலாகப் பயன்படுத்த முடியாது” என்று தலைவரின் உறவினர் ஒருவர் ஒருமறை தலைவரிடம் முறையிட்ட போது ‘சுபியானின் விடயத் தில் தலையிட வேண்டாம்’ என்று உறுதியாக அவருக்குச் சொல்லி விட்டார் தலைவர்.

சுபியான் தன் தப்பாட்டத்தில் மும்முரமாயிருந்தான்.

ஓஓஓ

தலைவரின் காதுகளுக்குச் செய்தி செல்லும் வகையில் அவ்வப்

போது சில வதந்திகளைப் பரப்பி விடுவான் சுபியான். அவன் பரப்பிய முதலாவது வதந்தி விடுதலைப் புலிகள் அவனைக் கொலை செய்யத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது. அவனது நெருங்கிய உறவினரைக் கொண்டு இந்தச் செய்தியை அவன் பரவ விட்டான்.

இந்தச் செய்தி வெறும் ‘டும்’ என்பது தலைவரின் அபிமானி களுக்குப் புரிந்தது. புலிகள் ஒரு சொறி நாய்க்கு ஒரு புல்லட்டைச் செலவ ழித்தாலும் இவனைப் போன்ற ஒருவனைக் கொல்லப் பயன்படுத்தப் போவதில்லை என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. சுபியான் எதற்கோ திட்டமிடுகிறான் என்பதை அவர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள்.

இந்த வதந்தியை அவிழ்த்து விட்ட இரண்டு வாரங்களில் தலைவரைச் சந்தித்தான் சுபியான். அரசியற் செயற்பாடுகளை வேகமாக முன்னெடுக்கத் தனக்கு ஒரு வாகனம் தேவை எனத் தலைவரிடம் கோரிக்கை விடுத்தான் சுபியான். உயிராபத்தில் இருக்கும் சுபியானுக்கு வாகனம் தேவை என்று தலைவர் கருதி ஒரு வாகனத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தார். இரண்டாம் மாதம் அதற்கு எரி பொருள் செலவுக்கு மாதா மாதம் பணம் கேட்டு வந்து நின்றான். தலைவரின் அரசியல் முதுகெலும்பல்லவா அவன்? பணம் வழங்கப்பட்டது.

ஆறுமாதங்களுக்கு ஒரு முறை தேய்ந்த டயர்களுடன் வாகனத் தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்திப் புதிய டயர் போட்டுத் தரக் கோரினான். எல்லாப் பிரதேசங்களையும் சேர்ந்த மக்களை ஏற்றி இறக்கிப் பணி புரிவதாலும் தலைவரின் சேவைகளை மக்கள் மயப்படுத்துவதாலும் அவ் வாகனத்தின் டயர்கள் சீக்கிரமே தேய்ந்து விடுவதாகக் கைத விட்டான்.

புதிதாக டயர்களைப் போட்டுக் கொடுத்தால் அவற்றைக் கழற்றி விற்றுக் காசாக்கி விட்டுப் பழைய டயர்களுடன் அந்த வாகனத்தை ஒட்டித் திரிவதை தலைவரின் அபிமானிகள் கண்டு பிடித்தார்கள். தலைவரைச் சந்தித்துப் பிரச்சினைகளுடன் தீர்க்க விரும்புவோரிடம் பணம் பெற்றுக் கொண்டு வாகனத்தில் ஏற்றித் தலைநகருக்கு அழைத்து வருவதைத் தலைவரின் அதிகாரிகளால் அறிய முடிந்தது. ஆனால் அவர்களால் அது பற்றி மூச்ச விடக்கூட முடியவில்லை.

அவன் அவிழ்த்து விட்ட இரண்டாவது வதந்தியின் நோக்கம் தலைவர் உண்மை விளங்கித் தன்னைத் கழற்றி விட்டு விடக் கூடாது

என்பது. தலைவரின் எதிர் அரசியல்வாதி ஜம்பது லட்சம் ரூபாவுக்குத் தன்னை விலைபேச்கிறார் என்பதுதான் அந்த வதந்தி.

தலைவர் அவனை அழைத்து விசாரித்த போது தனது மனைவியின் பெயரால் உண்மை என்று சுத்தியம் பண்ணினான். கோடிக் கணக்கில் தந்தாலும் தலைவரை விட்டுப் போவதில்லை என்று தலைவரின் கரங்களைப் பிடித்து அல்லாஹ் மீது சுத்தியம் செய்தான். இந்தச் செய்தி கேள்விப் பட்ட தலைவரின் அபிமானிகள் ‘கோடி ரூபாய் என்ன, ஒரு கட்டுப் புகையிலை கொடுத்துக் கூட அவனை யாரும் எடுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள்’ என்று அங்கலாய்த்தனர்.

தனது பிரதேசசுத்தில் தன்னோடு இருந்தவர்களையெல்லாம் அழைத்து வந்து தலைவருக்கு அறிமுகப்படுத்தினான் சுபியான். அவர்கள் ஓவ்வொருவரும் குறைந்தது முன்னாறு வாக்குகளைத் தம் கைவசம் வைத்திருப்பவர்கள் என்று தலைவருக்குப் படம் காட்டினான். பிறகு அவர்கள் பிரிந்து சென்று விடாமல் நம்மோடு இருக்க வேண்டும் என்பதால் அவர்களுக்கு மாதாந்தம் பத்தாயிரம் முதல் பதினெண்யாயிரம் ரூபாய்கள் வழங்குவதற்குத் தலைவருக்கு ஆலோசனை கூறினான். அவ்வாறு அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் சம்பளத்தைத் தனது மனைவியின் வங்கிக் கணக்கில் வைப்பிலிடுமாறும் தான் அதனைப் பிரித்துக் கொடுப்பதாகவும் கேட்டுக் கொண்டான். அவ்வாறு மாதாந்தம் வரும் பெருந்தொகைப் பணத்தில் பாதியைக் கொடுத்து விட்டு மீதியை சுபியான் கருட்டிக்கொண்டான்.

சுபியான் தலைவருடன் இணைவதற்கு முன்னர் இரண்டு தேர்தல்களில் அவனது பிரதேசசுத்திலிருந்து தலைவருக்கு முன்னாறு வாக்குகள் விழுந்திருந்தன. தலைவரின் கருத்தில் சுபியான் பெரும் அரசியல் கில்லாடி என்பதால் அவன் முன்றாவது தேர்தலில் பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட வாக்குகளை எல்லாப் புறத்திலும் பெற்றுத் தருவான் என்று தலைவர் மிகக் கடுமையாக நம்பினார்.

சுபியானின் நம்பிக்கை வேறு விதமாக இருந்தது. இந்தக் தேர்தல் முடிவதற்குள் தான் தவணை முறையில் பணம் செலுத்தும் வகையில் பெற்றிருந்த காருக்கும் புதிய வீட்டுக்கென வாங்கிய பெரிய ரீவீ, ரேடியோ செற், சோபா செற் ஆகியவற்றுக்கும் கணக்கு வழக்கை முடித்து விடுவ செற், சோபா செற் ஆகியவற்றுக்கும் கணக்கு வழக்கை முடித்து விடுவ

துடன் வீட்டையும் கட்டி முடித்துவிடுவது என்று தீர்மானித்தான்.

ஓஓஓ

தமது சிறு சிறு தேவைகளுக்காகத் தலைவரை கூபியான் மூலம் சந்தித்த பலர் இருக்கிறார்கள். வெவ்வேறு ஊர்களைச் சேர்ந்த இவர் களுடன் கூபியான் தொடர்ந்து உறவைப் பேணி வந்திருந்தான்.

கைத்தொலைபேசிக்கு வந்த முதலாவது அழைப்பு ஓர் அரச அதிகாரியிடமிருந்து வந்திருந்தது. தலைவர் மூலமாக அந்த அதிகாரிக்கு கூபியான் இடமாற்றம் ஒன்றைப் பெற்றுக் கொடுத்திருந்தான். இடமாற்றம் பெற்றுத் தரக் கொழும்புக்கு அழைத்துச் செல்வதற்குப் பத்தாயிரம் ரூபா வும் அந்த அதிகாரியின் திணைக்களத்தில் உள்ள ஒருவருக்கு வழங்க வேண இருபத் தையாயிரம் ரூபாவையும் அதிகாரியிடமிருந்து பெற்றிருந்தான்.

தேர்தல் வேளையில் அந்த அதிகாரியைக் காட்டி அவரிடம் ஆயிரம் வாக்குகள் இருப்பதாகச் சொல்லித் தலைவரிடம் இரண்டு லட்சம் ரூபாயைப் பெற்றுக் கொண்டான். தனது பெயரால் கூபியான் தலைவரிடம் பணம் பெற்றதை அறியாத அப்பாவி அதிகாரி தலைவரில் கொண்ட அபிமானத்தால் கூபியானிடம் பேசுவதற்கு முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தார்.

அடுத்த அழைப்பு ஒரு கோவில் தர்மகர்த்தாவிடமிருந்தும் இன்னொன்று தனது பன்முகப்படுத்தப்பட்ட வரவு செலவுத்திட்ட நிதி யிலிருந்து தலைவரால் கணினி ஒன்று வழங்கப்பட்ட ஒரு பொதுச் சங்கத் தின் தலைவரிடமிருந்தும் வந்திருந்தன.

இவர்களது ஒவ்வொரு தேவைக்கும் தலைவரைச் சந்திக்க வரும் போது தனது சிறு சிறு தேவைகளை அவர்களைக் கொண்டு கூபியான் நிறைவேற்றிக் கொள்ளத் தவறியதேயில்லை. அப்படி நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் அதே வேளை அடுத்த தேர்தலில் தலைவருக்கு வாக்களிக்க வேண்டும் என்றும் வாக்குகளைப் பெற்றுத் தரவேண்டும் என்றும் கோரிக்கைகளை முன் வைத்திருந்தான். அவர்களும் தமது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காகத் தலையை அசைத்துக் கொள்வார்கள்.

போதகரைத் தலைவருக்கு அறிமுகப்படுத்திய பிறகு இவர்களை ஒருவர் இருவர் என அழைத்துக் கொண்டு சென்று தலைவரைச் சந்திக்கச்

செய்தான் சுபியான். சந்திக்கும் போது ஒவ்வொருவரும் இரண்டாயிரம் முதல் மூவாயிரம் வரை வாக்குகளைப் பெற்றுத் தருவதாகத் தலைவரிடம் உறுதியளிக்கும் படி கேட்டுக் கொண்டான்.

சந்திப்புக்குப் பின்னர் இவர்களுக்குத் தேர்தல் செலவுகளுக்கு வழங்கவென இரண்டு லட்சம் முதல் ஐந்து லட்சம் ரூபாய்கள் வரை தலைவரிடம் பெற்றுக் கொண்டான் சுபியான். அந்தப் பணத்தில் தலைக்குப் பத்தாயிரம் அல்லது பதினெண்யாயிரம் என்று போக மீதியைத் தானே சுருட்டிக் கொண்டான்.

இவ்வாறு பெற்றுக் கொண்ட பணத்தில் தேர்தலுக்கு முன்னரே வீட்டைக் கட்டி முடித்தான். தேர்தலில் அநேகமாகத் தலைவர் மன் கௌவவார் என்பதையறிந்திருந்ததால் தேர்தல் தினத்துக்கு முந்திய தினம் எந்த வித ஆர்ப்பாட்டங்களுமின்றிக் குடியேறினான். தேர்தலுக்குப் பின்னர் தலைவரிடமிருந்து எதையும் கறக்க முடியாத நிலை ஏற்படும் என்பதால் தவணைக் கட்டணத்தில் பெற்ற கார் முதல் கதிரை வரை எல்லாவற்றுக்கும் மீதிப் பணத்தைச் செலுத்தி முடித்தான்.

இவ்வாறு சுபியானுக்கு மட்டும் நாற்பது லட்சம் ரூபாய்களைக் கொடுத்த தலைவர் தேர்தலில் தோல்வியுற்றார்.

சுபியானின் சொந்த ஊரிலேயே அவனுக்காக இருநூற்று ஐம்பது வாக்குகள் விழுந்திருந்தன.

□□□

வறுத்த முந்திரிப் பருப்புகளைக் கொறித்த படி இதோ தொலைக் காட்சிக்கு முன்னால் சுபியான் அமர்ந்திருக்கிறான். அவன் யார் யாரைக் கொண்டு தலைவரிடம் பணம் சுருட்டினானோ அவர்கள் தலைவர் மீது கவலைப் பட்டு அவனது கைத்தொலைபேசிக்கு அழைப்புக்கு மேல் அழைப்பு விடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

போதகரின் அழைப்பையும் தவிர்த்து விட்டுத் திரைப்படத்தில் மூழ்கியிருந்தான் சுபியான்.

வீட்டுச் சுவர்களுக்குப் புதிதாகப் பூசப்பட்ட இள நீல வர்ணத் தின் வாசம் அவனது மனதுக்கு இதமாக இருந்தது. தனது திறமையையும் புத்திசாலித் தனத்தையும் ஒரு கணம் நினைத்துப் பெருமிதப்பட்டான்.

நாளை தலைவரைப் பார்த்து விட்டுத்தான் மற்றவர்களுடன் பேச வேண்டும் என்று நினைக்கான் சுபியான்.

குறுக்கறுத்த அவனது மனைவி.

“தலைவருக்கு என்ன செல்லப் போரிங்க?” என்று கேட்டாள்.

“தலைவர்க் கட்டிப் புடிச்சிக் கத்தினா எல்லாம் செரியாப் போகும் புள்ள!”

என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

25.05.2010

கல்கும் கணியும்

அதிமேதகு ஆளுனருக்கு முன்னால் வந்து விழுந்தது அந்தக் கல்.

அதிமேதகு ஆளுனர் குதிரை வண்டி பில் அமர்ந்திருந்தார். கல் வந்து விழுந்ததும் பரிவாரங்கள் அனைத்தும் அதிர்ச்சியில் ஸ்தும்பித்து நின்றன.

மாட்சிமை பொருந்திய அக்பர் சக்கரவர்த்தியின் வளர்ப்பு மகனும் குஜாராத் பிரதேசத்தின் ஆளுனருமான அப்துர் ரஹ்மீன் முன்னால் அந்தக் கல் விழுந்திருக்கிறது. நடக்கக்கூடாத சம்பவம் நடந்து விட்டிருக்கிறது.

அக்பர் சக்கரவர்த்தியின் முதன் மந்திரி யான ஸெபாம் காளின் புதல்வன் அவர். அக்பர் சக்கரவர்த்திக்கு ஆட்டம் காட்டிய பல சிற்றரசர் களின் சிறுகு கத்தரித்த வீரன் அவர். அவர் பெற்றுக் கொடுத்த வெற்றிகளுக்காக அக்பர் சக்கரவர்த்தியால் ‘கானே கான்’ சிறப்புப் பெயர் வழங்கப்பட்டவர். தலைப்பாகையில் ஹுமா பறவையின் இறகைச் செருகிக் கொள்ள அக்பர் சக்கரவர்த்தியின் விசேட அனுமதி வழங்கப்பட்டவர்.

அந்தக் கல் ஆளுனரின் உடலில் பட்டிருந்தால் இரத்தக்காயம் சர்வ நிச்சயம்.

தன் கண்ணசெற்றால் அந்தப் பிரதேசமே இரத்தக் களரியாகும் என்பதை ஆளுனர் அவிவார்.

எதுவுமே நடக்காதவர் போல நகருமாறு சைகை செய்தார் அவர். பரிவாரம் நகர்ந்தது.

கல்லெறிந்தவன் பின்னால் வந்த வீரர்களின் பொறுப்பில் இருந்தான்.

ஓஓஓ

ஸல்மா பேகத்துக்குச் செய்தி கிடைத்த போது அவர் ‘ஹுட்டோ போ கானா’ வில் இருந்தார்.

‘ஹுட்டோ கானா’ அக்பர் சக்கரவர்த்திக்காக அத்தர் தயாரிக்கும் இடம். அது நறுமணம் கமமும் இடமாக இருந்த போதும் அந்தச் செய்தி ஸல்மா பேகத்தின் புலன்களை ஒரு கணம் ஒடுக்கி விட்டது.

மனம் பதைக்கத் தொடங்கியது. மாளிகைக்குள் நுழைந்ததும் அந்தப் புரத்துக்குள் செல்லாமல் நேரே சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்கச் சென் றார் ஸல்மா பேகம். கல்தானின் அறையை நோக்கி நடந்த போது தொழும் அறையில் கல்தான் மாலைத் தொழுகையில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டு அவ்விடத்தில் தாமதித்தார்.

வெளியே வந்த கல்தான் ஸல்மா பேகத்தின் முக்த்தை வாசித் தார். தனது அந்தராங்க அறைக்கு ஸல்மா பேகத்தை அழைத்துச் சென்றார். தாமதித்தார்.

“என்ன ராணி... பதட்டத்துடன் இருக்கிறாய்... என்ன விடயம்?”

“கல்தான் உங்களுக்குச் செய்தி தெரியாதா... எனது பிள்ளைக்கு எவ்னோ கல்லால் ஏறிந்து விட்டான்.”

“அப்படியா...”

“என்ன அப்படியா என்று வெகு சாதாரணமாகக் கேட்கிறீர்கள். குஜராத்திகளுக்கு கொழுப்பு அதிகம். குஜராத்தை நீங்கள் உண்டு இல்லை என்று பண்ணிவிட வேண்டும். இப்போதே நமது படையை அனுப்பி வையுங்கள். அவன் என்பிள்ளை

யல்லவா... என் உடல் நடுங்குகிறது பிரபு..."

"ஸ்லீமா... அவன் எனக்கும் பிள்ளைதானே... அமைதியாய் இரு?"

"இல்லை... என்னால் அமைதியாய் இருக்க முடியவில்லை சுல்தான்..."

"ஸ்லீமா, அப்துர் ரஹ்மீ யார்? எனது முதன் மந்திரி பைரம் காளின் உதிரம். எனது சாம்ராஜ்யத்துக்கு வெற்றிக்கு மேல் வெற்றி தேடித் தந்தவன். அடக்க முடியாதவர்களை அடக்கும் திறமை பெற்றவன். அப்படிப்பட்ட ஒரு வீரனை நோக்கி யாரோ ஒரு பேடிப்பயல் கல்லால் எறிந்து விட்டான் என்பதற்காக நீ இப்படித் தடுமாறுகிறாய்... இது எனக்கே வெட்கமாக இருக்கிறது ராணி..."

"என்ன இருந்தாலும் இது நமக்கு அவமானம் இல்லையா பிரபு"

"இதை எப்படிக் கையாள வேண்டும் என்பது அப்துர் ரஹ்மீ முக குத் தெரியும். அவனே அதைத் தீர்மானிப்பான். அவன் மீது எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. நீ வீணாகக் கவலைப் படாதே."

சக்கரவர்த்தியின் வார்த்தைகளில் திருப்தியுறாத ஸ்லீமா பேகம் தன் தாடையால் தோளில் இடித்துத் தன் கோபத்தைக் காட்டி விட்டு அங்கிருந்து வேகமாக வெளியேறினார்.

அக்பர் சக்கரவர்த்தி உடடு விரித்துச் சத்தம் வராமல் சிரித்தார்!

□□□

முன்னிரவு குஜராத்தை தனது கரும் போர்வையால் மூடிக் கொள்ள ஆரம்பித்திருந்தது.

ஆளுனர் அவர்கள் மாளிகை சென்று சேர்வதற்கு முன்னர் அந்தக் கல்லின் செய்தி மாளிகைக்குள் நுழைந்து எல்லா அறைகளுக்கும் பரவியிருந்தது.

ஒரு விசித்திரமான அமைதி அங்கு நிலவுவதை ஆளுனர் உணர்ந்தார். அது தன்னை நோக்கி வீசப்பட்ட கல் ஏற்படுத்திய எதிரொலி என்பதை அவரால் இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

மாளிகைக்குள் தொழில் புரிபவர்களும் பாதுகாப்பு ஊழியர்களும் என்ன நடக்கப் போகிறது என்பது போல் முகத்தைப் பார்த்து மெளன்

மொழியால் ஒருவருக்கொருவர் கேட்டுக் கொண்டபடி நகர்ந்து திரிந்தனர்.

தொழுகை முடித்து உணவருந்தி விட்டு தனது மேசைக்கு முன்னால் அமர்ந்து தனது குறிப்பேட்டைத் திறந்தார் ஆளுனர். நேற்றைய தினம் பின்னிரவு வரை நடந்த கவிஞர்களுடனான உரையாடலால் நேற்றையக் குறிப்பும் கூட எழுதப்பட்டிருக்கவில்லை என்பது தெரிய வந்தது. எழுதத் தொடங்கினார்.

“இன்று காலை என்னைக் காணவந்திருந்தார் மூல்லா நலீமி. சமஸ்கிருதத்தில் நான் எழுதியிருந்த ‘சங்கீத மாலிகா’வைப் படித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். அவரை நான் நூல் நிலையத்துக்கு அழைத்துச் சென்றேன். ‘பாபர் நாமா’வை பார்லியில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்கிறேன் என்று சொன்ன போது ஆச்சரியப்பட்டார்.

அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்த போது ஒரு லட்சம் ரூபாய் களை மொத்தமாக நான் ஒரு போதும் பார்த்ததில்லை என்று சொன்னார். நான் அவரை மண்டபத்துக்கு அழைத்து வந்து அவர் முன்னால் ஒரு வட்சம் ரூபாய்களைக் கொண்டு வந்து கொட்டுமாறு ஆணையிட்டேன். அதைக் கண்ட நலீமி, ‘அல்லாஹ்-வக்கே எல்லாப் புகழும். இந்த ஆளுனர் மூலம் எனது வாழ்நாளில் ஒரு லட்சம் ரூபாய்களைப் பார்த்து விட்டேன்’ என்று சொன்னார். ‘இந்தப் பணம் உங்களுக்குரியது. அல்லாஹ் வக்கு நன்றி கூறுங்கள்’ என்று அவருக்குச் சொன்னேன்.”

இன்றைய பக்கங்களில் எழுத்துத் தொடர்ந்தது.

“இன்று காலை கவிஞர் கங்காவி என்னை நோக்கி, ‘அறம் வழங்கத் தங்களின் கை உயர்கையில் தங்களது பார்வை தானாகவே தரையில் பதிகிறதே’ என்று கவிதையிலேயே வினாவெழுப்பினார். ‘எவ்னோ இரவு பகலாகக் கொடுக்கிறான். மக்களோ நான் வழங்குவதாகத் தப்பாக நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். எனவேதான் என்பார்வை தாழ்ந்து செல்கிறது’ என்று நானும் கவிதையிலேயே அவருக்குப் பதில் சொன்னேன்.”

குறிப்புப் புத்தகம் மூடப்பட்டது.

கல் ஏறிவிழுந்தது பற்றி எந்தக் குறிப்பையும் அவர் எழுதவில்லை. அவர் பாபர் நாமாவை மொழி பெயர்க்க ஆரம்பித்தார்.

இரவு நீண்டு கொண்டே சென்றது.

ஓஓஓ

அடுத்த நாள் பிற்பகல் மண்டபம் வழைமைபோல களைகட்டி யிருந்தது. எல்லா வகையினருக்குமான திறந்த அனுமதி அரங்கு.

அறிஞர்கள், கவிஞர்கள், ஆளுனரின் அதிகாரிகள், பொது மக்கள், முக்கியஸ்தர்கள் என்று பலரும் அங்கு குழுமியிருந்தார்கள்.

மேதகு ஆளுனர் வந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்.

“இந்துஸ்தானின் ஹாத்திம் தாயீயின் வருகை நல்வரவாகுக... இரண்டாம் யூசுபின் வருகை நல்வரவாகுக...” என்ற வரவேற்புக் குரலை முப்பி அவரை வரவேற்றார்கள்.

அந்தப் பெண்ணும் வந்திருந்தாள்.

வாரத்தில் இரண்டு தினங்கள் மண்டபத்துக்கு வந்து அமர்ந்திருக்கும் அந்தப் பெண்மணி கவிதை கேட்டு மகிழ்வதற்காக வருகிறாள் என்றுதான் அவர் முதலில் நினைத்திருந்தார். அவள் வந்து செல்லும் நாட்களிலெல்லாம் தன்னையே கண் கொட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைப் பின்னர் புரிந்து நாணமுற்றார். எனினும் அதைக் கண்டு கொள்ளாத வரைப் போல் பாசாங்கு செய்து வந்தார். இதை நெடுகிறும் அனுமதிக்க முடியாது என்று அவர் பலமுறை நினைத்திருந்தும் சபை முடிந்ததும் மறந்து போய் விடுவதையிட்டுத் தன்னை நொந்து கொண்டார்.

அன்றும் கண் கொட்டாமல் விழுங்குமாப் போல் அவள் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து விட வேண்டும் என்று நினைத்தார் அவர்.

“தாயே... நீங்கள் ஏதோ சொல்ல நினைக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது...?”

என்று சொல்லி அவளை நோக்கி விரலைச் சுட்டினார்.

அந்தப் பெண்மணி எழுந்தாள்.

“தங்களைப் போன்ற ஓர் அழகான மகளைப் பெற்றுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.”

அவள் தன் காதலை சூக்கமாக வெளிப்படுத்தினாள்.

ஆளுனர் அவளுக்குப் பதில் சொன்னார்.

“அன்னையே... இவ்வளவு பெரியவனான என்னைத் தங்களுக்குக் குழந்தையாகத் தந்தமைக்காக அல்லாஹ் வக்கு நன்றி செலுத்துங்கள்!”

அந்தப் பெண் சட்டென அமர்ந்தாள்.

இன்று தீர்க்க வேண்டிய விடயம் என்ன என்று தனது உதவியாளரைக் கேட்டார் ஆளுனர்.

“நேற்றுக் கல் எறிந்தவனைப் பிடித்து வைத்திருக்கிறார்கள்....” என்று தயங்கியபடி சொல்ல, அவனை அழைத்து வரப் பணித்தார்.

அவன் கொண்டு வரப்பட்டான்.

“இவனுக்கு ஆயிரம் ரூபாய்களை வழங்கி அனுப்பி விடுங்கள்” என்றார் ஆளுனர்.

சபை அதிர்ச்சியடைந்து அமைதியில் உறைந்திருந்தது.

“இவன் கல் எறிந்தது அப்துல் றஹீஸை நோக்கியல்ல. அக்பர் சக்கரவர்த்தியை நோக்கி. நான்தான் குஜராத்தின் அக்பர் சக்கர வர்த்தி. அவன் என்மீது கொண்ட ஏதோ ஒர் அதிருப்தியிலேயே இவ்வாறு நடந்து கொண்டிருக்கிறான். அவனது அதிருப்திக்கு இப்பிரதேசத்தின் ஆளுனராக நான் ஜவாப்தாரியாவேன்.

தன்மீது கல்லெறிபவனுக்கு மரம் கூடப் பழும் தருகிறது. மரத்தை விடக் கேவலமானவனாக நான் இருக்க விரும்பவில்லை.”

என்று சொல்லி விட்டு உடு விரித்துச் சுத்தம் வராமல் சிரித்தார்.

பட்டாத்தத்து மணிதர்கள்

ஜூலோன் கொரோனா தீர்ப்புக்காகக் காத்திருந்தான்.

முதல் விசாரணையின் பின் வழங்கப் பட்ட தீர்ப்பை எதிர்த்து மேன் முறையீடு செய்தி ருந்தான் கொரோனா. ஆறு வருடங்கள் கழிந்த பிறகு விசாரணை ஆரம்பமாகி மற்றுமொரு தீர்ப்பு வழங்கப்படுவதற்கிடையில் ஒன்பது வருடங்கள் சென்றிருந்தன.

அடிக்கடி மனோநிலை பாதிக்கப்பட்ட மனிதன் என்ற அடிப்படையிலும் இது வரை சிறையில் கழித்த காலத்தையும் கருத்திற் கொண்டு தான் விடுதலை செய்யப்படலாம் என்று ஒரு நம்பிக்கை அவனிடம் இருந்தது.

அவன் சுதந்திர உலகில் வாழ்வதா இல்லை சிறையிலேயே செத்து மடிவதா என்பதை நீதிபதி தீர்மானிக்கப் போகின்ற கட்டம் அது.

□□□

மெக்லிகோவில் பிறந்தவன் கொரோனா.

16 வயதிலே அமெரிக்காவின் கலிபோர்னியா மாநிலத்துக்குள் சட்ட விரோதமாக வந்து சேர்ந்

தான். பண்ணைகளின் மரக்கறி மற்றும் பழ வகைகளை இடத்துக்கு இடம் கொண்டு சென்று ஓப்படைத்துப் பிழைப்பு நடத்தி வந்தான்.

சில காலத்தின் பின்னர் வடக்கு கவிபோர்னியாவில் உள்ள யூபா பிரதேசத்துக்கு இடம் பெயர்ந்து அங்குள்ள பண்ணைகளில் தொழில் புரிந்தான். எதிர்பாராமல் அப்பிரதேசத்தில் ஏற்பட்ட வெள்ளப் பிரளயத்தில் சிக்குண்டு தெய்வாதீனாக உயிர் தப்பினான். அதற்குப் பின் அவனது மனோநிலை பாதிக்கப்பட்டது. எல் லோரும் வெள்ளத்தில் இறந்து விட்டதாகவும் தான் பேய்களின் உலகத்தில் இருப்பதாகவும் அவன் நம்பினான். மூன்று மாதங்களாக மின் அதிர்ச்சிச் சிகிச்சை அவனுக்கு வழங்கப்பட்ட பிறகு சாதாரண உலகுக்கு மீண்டான். அவன் சட்ட விரோதக் குடியேற்றக்காரன் என்பதால் அரசு அதிகாரிகளால் அவனது சொந்த நாடான மெக்ஸிகோவுக்கு அனுப்பப்பட்டான். தனது நாட்டை விட்டு வேறு ஒரு நாட்டுக்குப் போவதன் மூலமே பட்டினியிலும் பசியிலுமிருந்து தன்னை மீட்கலாம் என்பது அவனது ஒரே முடிவாக இருந்தது. சில மாதங்களில் மீண்டும் சட்ட விரோதமாக அமெரிக்காவுக்குள் நுழைந்தான்.

ஆறு வருடங்களில் அவன் இரண்டு திருமணங்களை முடித்தான். இரண்டாவது மனைவி மூலம் நான்கு பெண் குழந்தைகளுத் தந்தையானான்.

கவிபோர்னியாவின் யூபா பிரதேசத்தின் கிராமப்புறங்கள் பண்ணைகளால் நிறைந்தது. பண்ணைகளில் தொழில் புரியப் பலர் தேவைப்பட்டார்கள். கொந்தராத்துக்காரர்கள் இப்பண்ணைகளுக்குத் தொழிலாளிகளை விநியோகித்து வந்தார்கள். அவ்வாறான தொழிலாளிகளும் கொரோனாவைப் போலத் தொழில் தேடி வருவோரும் இப் பெரும் பண்ணைகளில் வேலை செய்து பிழைப்பு நடத்தி வந்தார்கள்.

இரண்டாவது முறையாகவும் அவன் மனநிலைப் பாதிப்புக் குள்ளானான். அவனுக்குத் தொடர் சிகிச்சை மேற்கொள்ளப்பட்டது. உடல் நிலையில் மாறுதல் ஏற்பட்டுத் தொழிலில் கவனம் செலுத்தினான் கொரோனா. பின்னர் இவனே ஒரு கொந்தராத்துக்காரராக மாறினான். தொழில் தேடி அலைபவர்கள், மதுவிலும் போதை வஸ்துகளிலும் சீரழிந்து திரிபவர்கள், வீடுகளை விட்டு ஒடிச வந்து தெருக்களில் அலைந்து திரிபவர்கள், வீடற்றவர்கள் என்று அடையாளம் கண்டு

அவர்களைத் தொழிலுக்கெனப் பண்ணைகளுக்குக் கொண்டு வந்தான்.

கோரேனா தனது கொந்தராத்து விவகாரத்தை தனக்கு வாய்ப்பானதாக ஆக்கிக் கொண்டான். தொழிலாளிகளின் முழுப் பொறுப்பையும் தானே ஏற்றுக் கொண்டு அவர்களின் வேலைக்கான பணத்தை மொத்தமாக பண்ணை முதலாளிகளிடமிருந்து அவன் பெற்றுக் கொண்டான். அத்தொழிலாளிகளுக்கு உணவும் தங்குமிடமும் வழங்கி னான். ஒரு சிறிய தொகையை ஊதியமாகக் கொடுத்து வந்தான்.

அவர்கள் கொரோனாவின் முழுக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தார்கள். அத்தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை சிறை வாழ்வுக்கொப்பானது. காலையில் பண்ணைகளுக்கு வேலைக்குச் சென்று மாலையில் திரும்பி விடுவார்கள். நாட்கள் செல்லச் செல்லக் கொத்தடிமைகளைப் போல கொரோனா அவர்களை நடத்த ஆரம்பித்தான்.

அந்தத் தொழிலாளிகளின் உழைப்பின் மூலம் அவன் தன்னாவில் பொருளாதார வசதி கொண்டவனாக உயர்த்திக் கொண்டான். சில வீடுகள் அவனுக்குச் சொந்தமாயிருந்தன. வங்கியிலும் நல்ல ஒரு தொகை வைப்பில் இருந்தது.

□□□

கொரோ கெகேஹிரோ ஜப்பானிய வம்சாவழி அமெரிக்கர். யூபா நகரின் முக்கிய வியாபாரிகளில் ஒருவர். யூபா நகருக்குச் சற்றுத் தொலைவில் அவருக்குச் சொந்தமான ஒரு பெரிய பழுத்தோட்டம் இருந்தது.

ஒரு நாள் காலை தனது பண்ணைக்கு அவர் வந்த போது பண்ணையில் எல்லையில் ஒரு புதிய குழி தோண்டப்பட்டிருந்ததைக் கண்டார். ஏழு அடி நீளமும் மூன்றஞரை அடி ஆழமுமான அந்தக் குழியில் எதுவும் இருக்கவில்லை. குப்பைகளைக் கொட்டி மூடுவதற்காக அதை யாராவது தோண்டியிருக்கலாம் என்று வெகு சாதாரணமாக அவர் நினைத்தார்.

அன்றிரவு மீண்டும் அவர் தோட்டத்துக்கு வந்த போது அந்தக் குழி மூடப்பட்டிருந்தது. அவரது மனதில் ஒரு சிறிய சந்தேகப் பொறி தட்டியது. அவர் பொலிஸுக்கு அறிவித்தார். காலையில் பொலிஸ் வந்தது. குழியைத் தோண்டிய போது அதற்குள் 40 வயதான ஒர் அமெரிக்கனின்

உடல் கிடக்கக் கண்டனர். அவனது உடல் அடையாளம் காணப்பட்டது. நாடோடியாக வெறுமனே சுற்றித் திரியும் நபர் அவன். அவனது தலை பட்டாக் கத்தியால் பிளக்கப்பட்டிருந்தது.

நான்கு தினங்களின் பின்னர் மற்றொரு பண்ணையில் இதே போன்ற ஒரு குழி கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அதில் 60 வயதான அப் பிரதேசத்தில் ஒரு சோம்பேறி என அறியப்பட்டவன் ஒருவனின் உடல் கிடக்கக் காணப்பட்டது. மற்றும் இரு தினங்களில் இன்னும் ஒரு குழி அதனுள் துப்பாக்கியால் கூட்டுக் கொல்லப்பட்ட ஒரு நபர். பிறகு இன்னொரு குழி.....

இவ்வொரு நாற்பது மணித்தியாலங்களுக்கு ஒருவர் என்ற விகிதத்தில் 25 பேர் கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள். எல்லோரது தலைகளும் பின்புறமாகப் பட்டாக் கத்தி கொண்டு பிளக்கப்பட்டிருந்தன. முதுகுகளில் கத்திக் குத்துக்கள் இருந்தன. குழிகளுக்குள் பிணங்கள் மல்லாக்கக் கிடத்தி வைக்கப்பட்ட நிலையில் புதைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்தக் கொலைகள் அனைத்தும் ஆறு வாரங்களுக்குள் நிகழ்த்தப்பட்டிருந்தன.

பொலீஸார் சில பினங்களின் ஆடைகளின் பக்கற்றுகளுக்குள் ஜூவான் கொரோனாவை அடையாளப்படுத்தும் சில காகிதத் துண்டுகள் இருக்கக் கண்டனர்.

எழுபதுகளில் இக்கொலைகள் அமெரிக்காவைக் குலுக்கி யெடுத்தன. பத்திரிகைகளும் வாளொலிகளும் சதா இதையே பேசின. அமெரிக்க வரலாற்றில் நடந்தேறிய அதிபயங்கர நிகழ்வுகளில் ஒன்றாக இக்கொலைகள் அமைந்தன.

ஓஓஓ

கொரோனாவின் வீட்டுக்குள் புகுந்தது பொலீஸ்.

வீட்டை அரித்துத் தேடுதல் நடத்த வேண்டிய தேவை அவர்களுக்கிருக்கவில்லை. இரத்தம் தோய்ந்த சிறிய கத்தி, இரத்தம் தோய்ந்த ஆடைகள், ஒரு பட்டாக் கத்தி, ஒது கைத்துப்பாக்கி என்ப வற்றைக் கைப்பற்றிய பொலீஸ் கோரோனாவைக் கைது செய்தது.

அவனது வீட்டிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்ட பேரேட்டில் முப்பத்து நான்கு பெயர்களும் திகதிகளும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன.

கொல்லப்பட்டவர்கள் அனைவரும் அவனது கட்டுப்பாடில் இருந்து பண்ணைகளில் வேலை செய்தவர்கள். குடும்பப் பினைப்பு இல்லாமல் அலைந்து திரிபவர்களையே தொழிலுக்கு அவன் தேர்ந்தெடுப்பதால் அவர்களை யாரும் தேடப்போவதில்லை என்று கொரோனா நினைத் திருந்தான். ஆனால் கொலை செய்யப்பட்டவர்கள் அத்தனை பேரும் கடைசியாக கொரோனாவின் வாகனத்தில் இருந்தார்கள் என்பதற்குச் சாட்சியங்கள் இருந்தன.

கொலைக் குப் பயன் படுத்திய ஆயுதங்கள், பேரேடு, இறந்தவர்களின் ஆடைகளின் பைகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட காகிதங்கள் அனைத்தும் கொரோனாவே இந்தக் கொலைகளைச் செய்தான் என்பதை சந்தேகத்துக்கிடமின்றி நிருபிக்கப் போதுமானவையாக இருந்தன. குழி களில் இருபத்தைந்து உடலங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அதை விட அதிகமானோர் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கலாம் என்று ஊகிக் கப்பட்டது.

இருபத்தைந்து படுகொலைகளைச் செய்தமைக்காக இருபத் தைந்து ஆயுள் தண்டனைகள் அவனுக்கு விதிக்கப்பட்டன. வாழ்நாளில் சுதந்திரமாக உலகத்தில் நடமாடவே முடியாதபடி தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. நன்னடத்தையில் வெளிவருவதற்கான வாய்ப்பையும் நீதிபதி ரத்துச் செய்தார்.

அவன் மேன் முறையீடு செய்தான்.

□□□

அவனது சட்டத்தரணி அவனுக்காக இரக்கப்பட்டுப் பேசினார். நீதிபதியையும் ஜூரிமாரையும் இரக்கப்படும்படி கேட்டுக் கொண்டார். கொரோனா அடிக்கடி மனோ நிலை பாதிக்கப்படுவங் என்பதை வலியுறுத்தினார். இரண்டு முறைகளில் அரசு வைத்தியாவையில் தொடர் மருத்துவ சிகிச்சை பெற்றிருப்பதை ஆவணங்களைச் சமர்ப்பித்து வாதாடினார்.

மனோ நிலை பாதிக்கப்படாத நிலையிலேயே இக்குற்றங்கள் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை ஜூரிகளும் நீதிபதியும் கவனத்தில் கொண்டார்கள். கொரோனாவால் கொலை செய்யப்பட்ட அனைவருமே ஆண் வன் புணர்ச்சிக்குள்ளாக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கி றார்கள் என்பதையும் கொலை செய்யப்பட்டவர்கள் அப்பாவிகள் என்ப

தெயும் அவதானத்துக்கு எடுத்தனர்.

எனவே ஏற்கனவே வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பை வலியுறுத்தி அதுவே சரியான தீர்ப்பாகும் என்று நீதிமன்று அறிவித்தது.

□□□

கொரோனாவின் கதையை வாசித்து முடித்தார் ஜோர்ஜ் புஷ்.

‘மாட்டிக்காமச் செய்யுறுதுக்கு அமெரிக்காவுல பொறக்கணும்’ என்று ஒரு புன்முறுவலோடு தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டபடி என் ணெய்க் கம்பனியின் கணக்கு வழக்குகளில் மூழ்கிப் போனார்.

08.05.2010

நம்பிக்கைத் துறோகம்

பதினேழு சொச்சத்து நிமிடங்களில்
நாடாவில் ஒலித்த குரவில் கண்ணீர் இருந்தது.

ஒரு பக்கத்தில் அரை மணிநேரம் ஒலிப்பதிவு செய்யக் கூடிய ஒலிப்பதிவு நாடா அது. வலீத் அப்துல்லாஹ் யாஸீன் இந்த ஒலிப்பதிவு நாடாவை ஒப்படைத்திருந்தார். இந்த நாடாவில் ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பது என்ன என்று கேட்டு நாளை அவரிடம் சொல்ல வேண் டும். இது ஒரு நம்பிக்கையானதும் இரகசிய மானதுமான விடயமாக இருக்க வேண்டும் என் பதை இனாயத் துல் லாஹ் உணர்ந்து கொண்டார்.

ஒலிப்பதிலு நாடாவைக் கேட்டு முடித்த
போது இனாயத்துல்லாஹ்-வின் கண்களில் நீர்
கோர்த்திருந்தது.

இனாயத்துல்லாஹ் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர். ஆறு வருடங்களாக சலுதி அரேபி யாவில் ஒரு விசாலமான சுப்பர் மார்க்கட்டில் மேற்பார்வையாளராகக் கடமை புரிந்து வருகிறார். இனாயத்துல்லாஹ் வின் நேர்மையான உழைப்பு

வலீத் அப்துல்லாவும் யாஸீனுக்கு நாற்பதைத் தாண்டிய வயது. சாமான்ய அறபிகளைப் போல் அல்லாமல் நுணுக்கமான பார்வையும் கொஞ்சம் நூண்ணறிவும் உடையவர். தனக்கு ஒரு மனிதனைப் பிடித்து விட்டதென்றால் அம்மனிதனை நம்பி எதையும் ஒப்படைத்து விடுவார். வட்டமான முகத்தில் இருக்கும் ஆட்டுத் தாடியை ஓர் அங்குலத்துக்கு மேல் வளர்ந்து விடாமல் பார்த்துக் கொள்ளுவார். கன்னங்களில் ரோமம் வளராமல் என்னைய் படிந்து கிடப்பது போல் இருக்கும். முகத்திலும் பார்வையிலும் மட்டுமென்றி இயல்பாகவே குறும்பு மிக்கவர். மிகவும் விகட மாகவும் அவ்வப்போது தந்திரமாகவும் கதைக்கும் காரியவாதி.

நான்கு பல்பொருளாங்காடிகளிலும் தினமும் லட்சக் கணக்கில் வியாபாரம் நடந்து கொண்டிருக்கும். வரும் பொருட்களின் தரத்தைக் கணிப்பது, குறைப் பொருள் நிரப்புவது, பணத்தை வங்கிகளுக்கு அனுப்பு வது என அங்காடிகளின் நிரவாகத்தை இலகுவான செயல் முறைகளி னாடாக நடைபெறும் வகையில் அமைத்து வைத்திருந்தார் யாஸீன்.

தொழில் தருங்கர என்பதற்கு அப்பால் அறாபிய மேன்மை பாராட்டாத மனிதர் என்ற வகையில் அங்கு தொழில் புரியும் அனைவருக்கும் யாஸீனைப் பிடித்திருந்தது/ ஒரே ஒரு நபர் தவிர! அந்த நபர் அங்கு தொழில் புரிந்த ஒரே ஒரு அறபியான ஹம்ஸா பின் வபா. அந்த அங்காடியில் இந்தியர், இலங்கையர், பங்களாதேவியர், பாக்கிஸ்தானியர் என்று அனேகர் தொழில் புரிந்து வந்தார்கள். இனாயத்துல்லாவுற்கு கொடுக்கப் பட்ட மேற்பார்வையாளர் பதவி தனக்குத் தரப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதுகிற நபர் ஹம்ஸா. அதற்காக இனாயத்துல்லாவுற்வுடன் ஹம்ஸா விரோதம் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கவில்லை. தனக்கு உரிய இடம் வழங்காத

உரிமையாளர் மீது அவனுக்குக் கோபம் இருந்தது. ஆனால் உரிமையாளரின் மேல் வெளிப்படையாக விரோதம் பாராட்டினால் சீட்டுக் கிழிந்து விடுமென்பதால் அவன் பொறுமை காக்கவேண்டியிருந்தது. இனாயத் துல்லாஹ்வுக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் நபராக ஹம்ஸா இருந்த போதும் இனாயத்துல்லாஹ்வுக்குச் சமமாகவே தன்னைக் கருதினான். அவ்வப்போது இனாயத்துல்லாஹ்வின் பணிகளைத் தானே செய்தபடி மற்றவர் களுக்குக் கட்டளை இட்டுத் திருப்திப் பட்டுக் கொள்வான். இதையாலீஞும் இனாயத்துல்லாஹ்வும் கண்டுகொள்வதில்லை.

அவ்வப்போது வலீத் அப்துல்லாஹ் யாலீன் பற்றிச் சுவையான கதைகளை ஹம்ஸா இனாயத்துல்லாஹ்விடம் சொல்லுவான். இந்தத் தகவல்களையெல்லாம் ஹம்ஸா எங்கிருந்து, எப்படிப் பெற்றுக் கொள் கிறான் என்று இனாயத்துல்லாஹ்வுக்குச் சில வேளைகளில் ஆச்சரிய மாகவும் இருக்கும். இந்தக் கதைகளைல்லாம் தனக்கு அவசியமற்ற வையென்ற போதும் ஹம்ஸாவின் முகம் கோணாதிருப்பதற்காகக் காது கொடுத்துக் கேட்டுக் கொள்வது வழக்கமாக இருந்தது.

யாலீன் சிறுவயதிலேயே எகிப்துக்குப் படிக்கச் சென்றவர். அங்கு படிப்பு ஏறாத காரணத்தால் ஒரு கடையில் வேலை செய்ததாக ஒரு முறை ஹம்ஸா யாலீனைப் பற்றிச் சொன்னான். நீண்ட காலமாக அந்தக் கடையில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த யாலீன் மீது கடை உரிமையாளர் மிகவும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். ஒரு கட்டத்தில் அந்தக் கடையின் முழுப் பொறுப்பும் அவருக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கடை உரிமையாளராகிய எகிப்தியரின் மூத்த மகளைத் தள்ளிக் கொண்டு யாலீன் சலுதிக்கு வந்ததுவிட்டார். அப் பெண் கொண்டு வந்த செல்வத் தைக் கொண்டே வாழ்வில் அவர் முன்னேறியதாக ஹம்ஸா சொன்னான்.

சலுதியில் யாலீஞுக்கு எவரும் பெண் கொடுக்க மாட்டார்கள் என்று மற்றொரு முறை சொன்னான் ஹம்ஸா. தனது இரண்டாவது மனைவியை யாலீன் ஜோர்தானிலிருந்து தெரிவு செய்ததற்கு அதுவே காரணம் என்றான்.

இந்தத் தகவல்களுக்குக் காது கொடுத்துக் கேட்பதைத் தவிர வேறு எந்தப் பிரதிபலிப்பையும் இனாயத்துல்லாஹ் வெளிக்காட்டுவதில்லை. அதை இன்னொருவரிடம் சொல்வதுவுமில்லை. அதை இன்னொருவரிடம்

கதைக்க, அத்தகவல் கை, கால் முளைத்துப் பரவி யாலீனின் காதுகளுக்குச் சென்றால் அது அவ்வளவு நன்றாக இருக்காது என்பது ஒரு காரணம். இயல்பாகவே மற்றவரின் இரகசியங்கள், தனிப்பட்ட விடயங்கள் தனக்கு அவசியமற்றவை என்று கருதும் அவரது இயல்பான சுபாவம் மற்றொரு காரணம்.

அன்மையில் யாலீன் பற்றிய புதிய தகவலான்றை ஹம்ஸா சொன்னான். கடந்த மாதம் தனது தேவையொன்றுக்காக சூடான் சென்று வந்திருந்தார் யாலீன். அவர் திரும்பியதிலிருந்து சூடான் எயர்லைன்ஸில் விமானப் பணிப் பெண்ணாகக் கடமை புரியும் ஒருத்திக்கு யாலீன் நால் விட்டுக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னான். ‘இருந்து பார்! அவரது மூன்றாவது மனைவி அந்தக் கறுப்புப் பெண்ணாகத்தான் இருப்பான்’ என்று அவரது கையை இறுகப் பற்றிச் சத்தியம் பண்ணினான் ஹம்ஸா.

இந்தத் தகவல்களைத் தனது அறையில் தங்கும் அப்துல் கரீமோடு கூட இனாயத்துல்லாஹ் பகிரந்து கொள்வதில்லை.

ஹம்ஸா யாலீனைப் பற்றி எதைச் சொன்னாலும் யாலீன் மீதுள்ள மரியாதையை இனாயத்துல்லாஹ் ஒரு போதும் குறைத்துக் கொண்டதில்லை.

அங்கு தொழில் புரியும் அனைவருக்கும் இலவச தங்குமிடத்தை அமைத்துக் கொடுத்திருந்தார் யாலீன். கீழ் மட்ட ஊழியர்கள் தலா ஜவர் சகிதம் தங்கும் வகையில் அறைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இனாயத்துல்லாஹ் வைப் போல் ஏற்று மேல் நிலை ஊழியர்கள் இருவர் தங்குவதற்கான அறைகள் இருந்தன. இனாயத்துல்லாஹ் தன்னுடன் ஓர் இலங்கையரான அப்துல் கரீமைத் தன்னுடைய அறையில் தங்க வைத்துக் கொண்டார்.

அப்துல் கரீம் கீழ் நிலை ஊழியனாக இருந்த போதும் மிகவும் சாதுரியமான இளைஞராகவும் வயதுக்கு முத்தவர்களை மதித்து நடப்பவனாகவும் இருந்தான். எனவே இனாயத்துல்லாஹ் தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தித் தன்னுடன் அவனைத் தங்கச் செய்தார். இனாயத்துல்லாஹ் வுக்கும் அப்துல் கரீமுக்குமிடையில் கிட்டத்தட்ட 15 வயது வித்தியாசமிருந்தது. தனது சொந்தச் சகோதரனோடு பழகுவது போல் இருவரும் பழகினார்கள். தங்களது குடும்ப இன்ப, துன்பங்களை - கடந்த

கால வாழ்வை - எதிர்காலத் திட்டமிடல்களையெல்லாம் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். தாங்கள் மேற்கொள்ளும் எல்லா நடவடிக்கைகளுக்கும் ஒருவருக்கொருவர் ஆலோசனை செய்து கொள்வது வழக்கமாக இருந்தது.

இனாயத்துல்லாஹ்வின் பணிகள் இரவு ஒன்பதரை மணிக்கே முடிவுக்கு வரும். அதன் பிறகு இரண்டு கிலோ மீற்றர் தூரத்திலுள்ள தங்கும் அறைக்குச் சென்று விடுவது வழக்கம். அப்துல் கரீம் பண்டகசாலையில் தொழில் புரிவதால் அடுத்த நாளைக்குத் தேவையான பொருட்களை ஒப்படைத்து விட்டுத் தங்கும் அறைக்கு வந்து சேரப் பத்தரை மணியாகும். பகலுணவும் இரவுணவும் வேவைத் தலத்திலேயே வழங்கப் பட்டது. தங்குமிடத்துக்கு வந்து உடல் கழுவி, ஆஸ்வாசமாக அமர்ந்து தொலைக் காட்சி அலைவரிசைகளைப் பார்ப்பது, பலகதை பேசி மகிழ்வது, சொந்த நாட்டுக்குத் தொடர்பு கொண்டு பேசுவது என்று காலங்கழியும். இனாயத்துல்லாஹ் ஒரு மணி அல்லது முக்கால் மணி முன்பாக வந்து விடுவதால் தனது சொந்த விடயங்களை முடித்து விட்டு அப்துல் கரீமுக்காக்க காத்திருப்பார். பல வேளைகளில் இருவரும் ஒன்றாகவே திரும்புவதும் உண்டு.

யாலீன் கொடுத்த ஒலிநாடாவை கரீம் வருவதற்குள் கேட்டு விட வேண்டும் என்பதால் இன்று சற்று முன்னராகவே வந்து விட்டார்.

அந்த ஒலிநாடாவில் பதிந்திருக்கும் குரல் வலீத் அப்துல்லாஹ் யாலீனின் வீட்டில் வேவை செய்யும் இலங்கைப் பெண்ணுடையது. அந்த ஏழைப் பெண்ணின் அபயக் குரல்தான் அவரது உள்ளத்தை அப்படியே உலுக்கி எடுத்திருந்தது.

மூன்று மாடிகளைக் கொண்ட வீட்டில் மூன்றாம் மாடியில் யாலீனின் இரண்டாவது மனைவியும் ஒரு பெண் குழந்தையும் வாழ்ந்தார்கள். இரண்டாம் மாடியில் முதல் மனைவியும் இரண்டு ஆண், ஒரு பெண்பிள்ளையும் இருக்கிறார்கள். இதை அந்தப் பெண்ணின் குரல் பதிவில்தான் அறிந்து கொண்டார். இந்த இரண்டு வீட்டுக்கும் பொதுவான வேவைக்காரி சபீனா என்ற இலங்கைப் பெண். சபீனா தனது பெற்றோருடன் பேசியுள்ள அந்த ஒலிநாடாவைத் தனது நாட்டுக்குத் தபாலிடு வதற்காக யாலீனிடம் கொடுத்திருந்தாள். தபாலிடுவதற்கு முன்னர் அதில்

என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்வதற்காகத்தான் இனாயத்துல்லாஹ்விடம் அதை ஓப்படைத்திருந்தார் யாலீன்.

இருபத்து இரண்டு வயதுடைய அந்தப் பெண்தான் தினமும் இரண்டு வீட்டு அழுக்கு ஆடைகளையும் கழுவ வேண்டும். இரண்டு வீடுகளையும் சுத்தம் செய்ய வேண்டும். உணவு வேளைகள் முடிந்த பிறகு அத்தனைப் பாத்திரங்களையும் கழுவிக் கூட்டப்படுத்தி அடுக்க வேண்டும். வார இறுதி நாட்களில் வீடுகள் இரண்டின் வராந்தாவிலும் விரிக்கப்பட்டுள்ள விரிப்புக்களைக் கழுவ வேண்டும். விரிப்புகள் பெரிய னவாகவும் பாரமையானவையாகவும் இருப்பதால் கழுவும் இயுந்திரத்தில் அவற்றைக் கழுவ முடியாது. கைகளாலேயே கழுவ வேண்டும். இரண்டு வீடுகளிலும் செய்ய வேண்டிய வேலைகள் நேரங் குறிப்பிட்டு அவனுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு வீட்டில் வேலை முடிந்து அடுத்த வீட்டுக்குச் செல்வதற்குச் சற்றுத் தாமதம் ஏற்பட்டால் அவள் தொலைந்தாள். அவளை அந்த வீட்டுப் பெண்கள் வறுத்து எடுத்து விடுவார்கள்.

“உம்மா... வீடுகளின் விரிப்புக்களைக் கழுவிக் காயப் போடும் போது நான் அப்படியே செத்துப் போய் விடுகிறேன்... சரியான பாரமான விரிப்புக்கள் அவை... நீரில் நனைந்தால் பொணப் பாரம்... உயிர் போய் விடுகிறது...”

நல்ல வேளையாக அந்த வீட்டில் வயது’ வந்த இளைஞர்கள் யாரும் இருக்கவில்லை. வழுமையாக தென்னாசியப் பெண்கள் சந்திக்கும் பாவியல் துன்புறுத்தல்கள் அங்கு இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. யாலீனைப் பற்றி மிக உயர்வாக அவள் சொல்லியிருந்தாள். ஆனால் இரண்டு வீடுகளிலும் பம்பரமாகச் சூழ்ந்து ஓய்வே இல்லாமல் வேலை செய்வதில் அவள் களைப்பும் வருத்தமும் வெறுப்பும் அடைந்திருந்தாள்.

“இந்த வீட்டுக்கு வந்து மூன்று வருடங்கள் ஆகி விட்டன. நாட்டுக்கு வருவதற்கும் உங்கள் அனைவரையும் பார்ப்பதற்கும் எனக்குச் சோட்டையாக இருக்கிறது... என்னை அனுப்பும் என்னமே இவர்களுக்கு இல்லை போலத் தெரிகிறது... ஏழையாகப் பிறந்து விட்டால் இதையெல்லாம் அனுபவித்துக்கான் ஆக வேண்டுமா?... எனது உடம்பில் சீவனே இல்லை உம்மா...”

அந்தப் பெண்ணின் ஆதங்கம் இனாயத்துல்லாஹ் வுக்குத்

தெளிவாகப் புரிந்தது. நோயில் கிடக்கும் தந்தை. அந்தக் குடும்பத்தை நடத்தும் தாய். இரண்டு இளைய சகோதரிகள், ஒரு சகோதரன் கொண்ட குடும்பத்தில் மூத்த பெண் அவள். குடும்பத்தின் பாரத்தைச் சுமந்து கொண்டு நம்பிக்கையோடு விமானமேறிய பெண் அவள். இங்கே வந்து தனது சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட கஷ்டத்தில் அவள் மாட்டிக் கொண்டாள். தனது இரத்த உறவுகளை விளித்து அவள் பேசும் போது கண்ணீர் விட்டு அழுதிருந்தாள்.

அந்தக் கண்ணீர் இனாயத்துல்லாஹ்-வையும் கரைத்து விட்டது. அவருக்கு தனது ஊரிலுள்ள தனது தங்கைகள் ஞாபகம் வந்தார்கள். இந்த வலைபிலிருந்து விடுபட்டுச் சொந்த நாட்டுக்குத் தப்பிச் செல்வதற்கு அவள் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அதற்காக அவள் அந்த ஒலி நாடாவில் சொல்லியிருந்த மார்க்கம் அவளின் துன்பத்தின் பாரத்தை உணர்த்தியது. இனாயத்துல்லாஹ்-வை அதிர்ச்சியறவும் செய்தது.

“உம்மா... என்னால் இனிமேல் இந்தக் கஷ்டத்தைத் தாங்க முடியாது... உங்களையெல்லாம் பார்க்காமலேயே மெளத்தாகி விடு வேணோ என்று எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது... என்னை எப்படியாவது காப்பாற்றுக்கள்... ஒரே ஒரு வழிதான் உம்மா இருக்கிறது... மாமாவிடம் சொல்லி வாப்பா மெளத்தாகி விட்டதாக ஒரு அவசரத் தந்தி அடியுங்கள்!”

இனாயத்துல்லாஹ் தனது கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். என்ன செய்வது என்று புரியாத குழப்ப மனோ நிலையுடன் எழுந்து உடற் சுத்தத்துக்காக குளியலவறைக்குள் நுழைந்தார். அவரது அங்கங்கள் யாவும் இயந்திரத் தனமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்க சிந்தனை முழுவதும் சபீனாவைக் கற்றியே இருந்தது. அவர் வேறு ஓர் உலகத்தில் இருப்பவர் போல் உணர்ந்தார். சபீனா இன்ன இன்ன விடயங்களைத்தான் பேசியிருக்கிறாள் என்று யாலீனிடம் சொன்னால் துன்பப்படும் சபீனா மீண்டும் துன்பத்தில் மாட்டிக் கொள்வாள் என்ற கவலை அவளைக் கலங்க வைத்தது. அதே வேளை யாலீனிடம் பொய்யுரைப்பதன் மூலம் தான் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்ததாக ஆகிவிடும் என்ற கவலையும் அவளை அவைக்கழித்தது.

‘நல்லவர்களை அல்லாஹ் சோதிக்கிறான்’ என்று அவர் படித்தி

ருக்கிறார்... யார் நல்லவர் என்ற மனக் குழப்பம் அவருக்கு ஏற்பட்டது. ‘அப்படியென்றால் துன்பம் அனுபவிக்கும் சபீனா நல்லவன்... இருதலைக் கொள்ளி ஏறும் பாகத் துன்பம் அனுபவிக்கும் நான் நல்லவன்... அப்படியானால் இதுவரை எனக்கு நல்லவராக இருந்த யாலீன் கெட்டவரா... துன்பத்தை அனுபவிப்பவர் நல்லவர் என்ற அடிப்படையில் நல்லவனான நான் துன்பப்படும் சபீனாவைப் பாதுகாக்கா விட்டால் எப்படி நல்லவனாக முடியும்?... சபீனாவைப் பாதுகாக்கத் தன்மீது நம்பிக்கை வைத்திருக்கும் யாலீனிடம் பொய்யுறைத்தால் எப்படி நல்லவனாக முடியும்?’

பாலெரனக் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்த அப்துல் கரீமைக் கண்டதும் அவரது சிற்றனை அறுபட்டது. கரீம் அவரது முகத்தைப் பார்த்து நெற்றியைச் சுருக்கினான்.

“முகம் நல்லா இல்லயே நானா...?”

இனாயத்துல்லாஹ் புன்னகைக்க முயன்றார். அந்த முயற்சியில் தனது முகம் இயல்புக்கு மாறான ஒரு தோற்றுத்துக்குள் நுழைவதை அவராகவே உணர்ந்தார்.

அப்துல் கரீம் அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் குளியலறைக்குள் நுழைந்தான்.

அப்துல் கரீமிடம் ஆலோசிப்பதை விட வேறு வழியில்லை யென்று பட்டது இனாயத்துல்லாஹ்வுக்கு. முடிவுக்கு வர முடியாத எந்த இரகசியமானாலும் முடிவு ஒன்றை நோக்கி நகர்ந்தேயாக வேண்டும். நம்பிக்கைக்குரியவரிடம் ஆலேசனை கேட்பது பகிரங்கப்படுத்துவதாகாது என்று தனக்குள் சமாதானம் செய்து கொண்டார் இனாயத்துல்லாஹ். குளியலறையிலிருந்து திரும்பிய அப்துல் கரீமை இருத்தி விடயத்தைச் சொல்லி முடித்தார்.

அப்துல் கரீம் அவரைப் பார்த்து மெதுவாகப் புன்னகைத்து விட்டுச் சொன்னான்:-

“உங்களைத் தாண்டி இன்னொருவரிடம் இந்த ஒலி நாடாவை யாலீன் கொடுக்கப் போவதில்லை. நீங்கள் சபீனா வுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். அதைச் செய்தேயாக வேண்டு

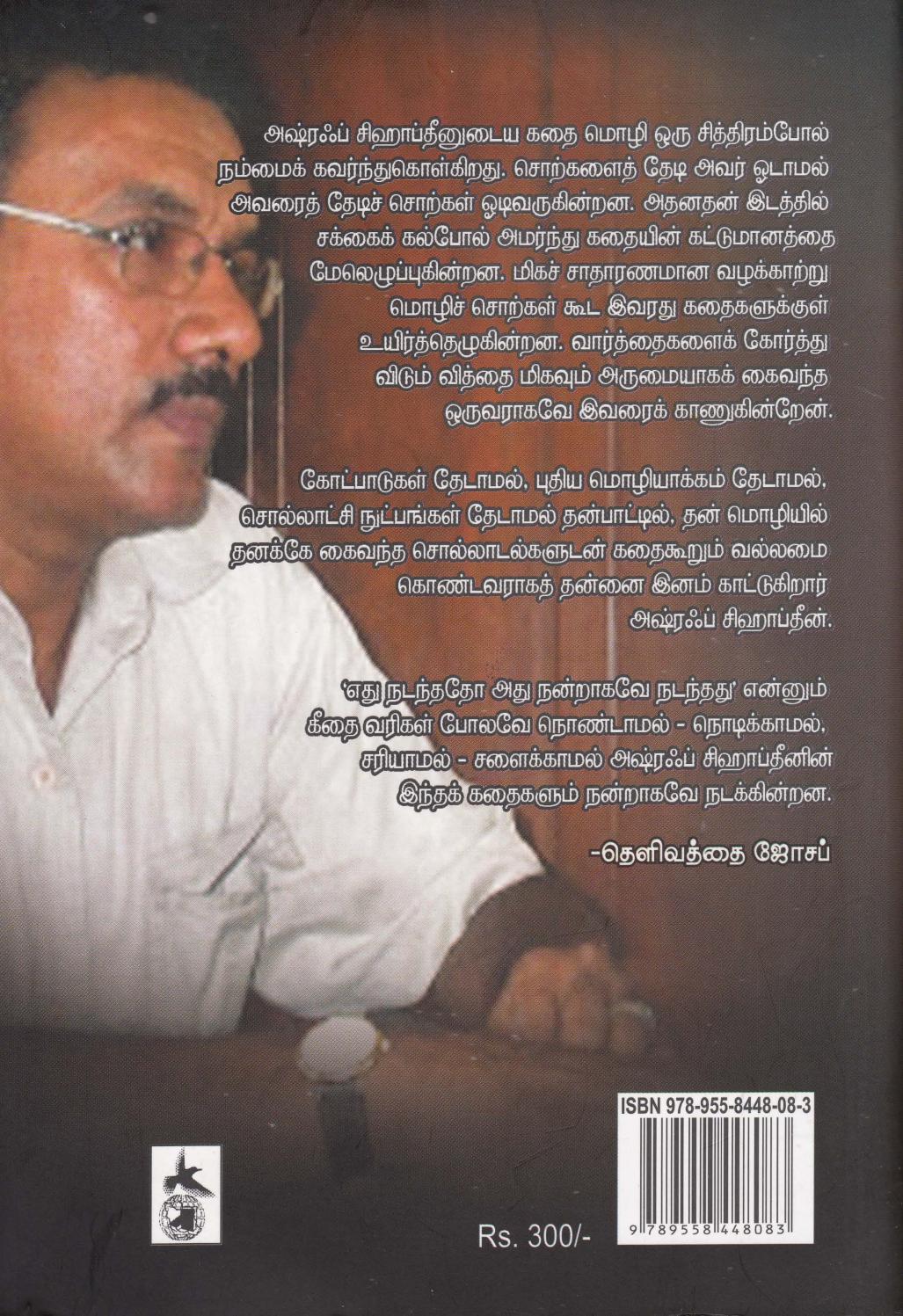
மென்றால் ஒரு பொய்யைச் சொல்லியே ஆக வேண்டும்.”

“ஆனால் இதுவரை காலமும் என்னை நம்பிய யாலீ னுக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்வதாக மனச் சாட்சி உறுத்திக் கொண்டேயிருக்கப் போகிறது அப்துல் கரீம்...”

“நியாயத்துக்கு மாறாகச் செயல்படும் போதுதான் மனச் சாட்சி பேசத் தொடங்கும். நியாயத்துக்கு மாறான இரண்டு காரியங்களில் ஒன்றை நாம் தெரிவி செய்தே ஆகவேண்டி வரும் போது அதில் எது நல்லதோ அதைத் தேர்வதுதான் சரியானது. நீங்கள் யாலீ னுக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யக் கூடாது என்கிறீர்கள். அந்தப் பெண் தனது வீட்டுக்கு அனுப்பத் தந்த ஒவிப்பதிவு நாடாவை ஒற்றுக் கேட்பது யாலீன் சபீனாவுக்குச் செய்த நம்பிக்கைத் துரோகம் இல்லையா?”

உண்மையை அவரிடம் சொன்னீர்களானால் அந்த ஏழை சபீனாவுக்கு நீங்கள் துரோகம் செய்து விட்டதாக உங்களது மனச் சாட்சி உங்களை உறுத்தாதா? ஒரு பொய்யினால் ஓர் ஏழைப் பெண் தன் கவுட்டங்களிலிருந்து விடுதலை பெற்று விடுவாள். அந்தப் பொய்யினால் யாலீ னுக்கோ உங்களுக்கோ எந்தப் பாதிப்பும் ஏற்படப் போவதில்லை. ஒரு நல்ல நோக்கத் துக்காகப் பொய் சொல்ல இல்லாம் கூட அனுமதித்திருக்கிறது. நம்பிக்கை பற்றி மட்டும் சிந்தித்தீர்களானால் அந்தப் பெண் இங்கேயே இறந்து விடவும் கூடும். எது நல்லது என்று காலை பில் முடிவுக்கு வாருங்கள்” என்று விட்டுப் படுக்கையை உதறினான் அப்துல் கரீம்.

“இப்பொழுதே சென்று அதைத் தபாலில் சேர்த்து விடுங்கள்” என்ற யாலீனின் பதிலுக்காக அவருடன் பேசவேண்டிய வார்த்தைகளை யோசித்தபடி படுக்கையில் விழுந்தார் இனாயத்துல்லாஹ்.

அஷ்ராஃப் சிஹாப்தீனுடைய கதை மொழி ஒரு சிந்திரம்போல் நம்மைக் கவர்ந்துகொள்கிறது. சொற்களைத் தேடி அவர் ஒடாமல் அவரைத் தேடிச் சொற்கள் ஓடிவருகின்றன. அதனால் இடத்தில் சக்கைக் கல்போல் அமர்ந்து கதையின் கட்டுமானத்தை மேலெழுப்புகின்றன. மிகச் சாதாரணமான வழக்காற்று

மொழிச் சொற்கள் கூட இவரது கதைகளுக்குள் உயிர்த்தமுகின்றன. வார்த்தைகளைக் கோர்த்து விடும் வித்தை மிகவும் அருமையாகக் கைவந்த ஒருவராகவே இவரைக் காணுகின்றேன்.

கோட்பாடுகள் தேடாமல், புதிய மொழியாக்கம் தேடாமல், சொல்லாட்சி நுட்பங்கள் தேடாமல் தன்பாட்டில், தன் மொழியில் தனக்கே கைவந்த சொல்லாடல்களுடன் கதைக்கூறும் வல்லமை கொண்டவராகத் தன்னை இனம் காட்டுகிறார் அஷ்ராஃப் சிஹாப்தீன்.

‘எது நடந்ததோ அது நன்றாகவே நடந்தது’ என்னும் கீதை வரிகள் போலவே நொண்டாமல் - நொடிக்காமல், சுரியாமல் - சுளைக்காமல் அஷ்ராஃப் சிஹாப்தீனின் இந்தக் கதைகளும் நன்றாகவே நடக்கின்றன.

-தெளிவுத்தை ஜோசப்

Rs. 300/-

ISBN 978-955-8448-08-3

9 789558 448083